

အုန်ရွှေများ

အိမ်ထောင်ရေး

နှင့်

ဆန်းကြယ်လော ဝတ္ထုများ

ပထမအကြိမ်စုစည်းမှု

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၆၆၀၅၀၄
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ❖ ၅၀၀၈၄၆၀၅၀၄

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၂၀၀၅ အောက်တိုဘာလ)
အုပ်ရေ - ❖ (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံး - အောင်ကျော်
ကွန်ပျူတာစာပီ - *Quality*
အတွင်းဖလင် - ❖ *Quality*

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းနော်တင်(ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)
အမှတ် ၁၂၀၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း (မြ) (၀၃၉၀၆)၊
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ - ကျပ်

မာတိကာ

၁။ သူဗျက်ကိုယ်ပျက်	၁
၂။ အချစ်တစ်ပတ်ရစ်	၁၉
၃။ ညှာတံသုံးဆင့် ပန်းတစ်ပွင့်	၃၉
၄။ ဒုစရိုက် သုံးပွင့်	၆၃
၅။ အတုံ့အလှည့်	၇၅
၆။ ကံတူအကျိုးပေး	၈၈
၇။ အင်းယားကန် လူသတ်မှု	၁၀၁
၈။ ဘီ တီ လူသတ်မှု	၁၁၉

သူဗျက် ကိုယ်ပျက်

စစ်မဖြစ်မီနှစ်နှစ်ကျော်ခန့်က ရန်ကုန်မြို့ အရှေ့ပိုင်း ဘိုကလေးဈေးလမ်း သုံးထပ်တိုက်တစ်တိုက် အပေါ်ဆုံးထပ် အခန်းတစ်ခန်းတွင် အရွယ်အားဖြင့် လေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ အတော်အတန် သပ်ရပ်ခန့်ညားသော လူတစ်ယောက်သည် တစ်နေ့သော ညနေဝင်ရီသရောအချိန်၌ အလုပ်စားပွဲရှေ့ ဆုံလည်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ငွေစီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာလျက်ရှိလေသည်။

လူသတ္တဝါမှန်သမျှသည် မိမိတို့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကို နှုတ်မှုပညာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လက်မှုပညာဖြင့်လည်းကောင်း ရှာဖွေ စားသောက်ကြရကုန်ရာ နှုတ်မှုပညာဖြင့် စားသောက်သူများသာလျှင် မပင်မပန်း အေးချမ်းသာယာစွာ ရှိနေမြဲ ဖြစ်၏။ ထိုသူများသည် ဉာဏ်ကို စေစားလျက် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို အလွယ်တကူ ရယူနိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ ကုသိုလ်ကံကို ပဓာနမထားဘဲ၊ ဉာဏ်ဝီရိယကို အားကိုးသူများမှာ သူဌေးပင် မဖြစ်စောမူ 'လူတန်းစေ့' နေထိုင်ကြလေသည်။ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးချင်း တူနေပါမူ ဝီရိယရှိသူက ဆယ်ဆမျှ ပိုလွန်၍လည်းကောင်း၊ အကင်းပါးသူက အဆနစ်ဆယ်မျှ ပို၍လည်းကောင်း အကျိုးခံစားရစမြဲ ဖြစ်၏။ ဂိုးဖလိတ်စီးကရက်ကို အရသာခံ၍ အေးချမ်းစွာ သောက်နေသော သူမှာ 'လောက၌ ဉာဏ်ရှိ၍ အကင်းပါးသော လူတစ်ယောက်

သည် မည်သည့်အခါမှ ငွေမရှား 'ဟူ၍ မှတ်ချက်ချထားသော ကော်မရှင်ပွဲစား
မောင်မောင်ဦးဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

ကုရှင်ကျောင်းမှ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် မောင်မောင်ဦးသည်
ကျောင်းထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် မြန်မာသတင်းစာတိုက် သုံး လေးတိုက်တွင် သတင်း
ထောက်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်တွင်
လက်ထောက် အယ်ဒီတာ အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကုန်တိုက်တစ်တိုက်တွင်
ငွေကိုင်စာရေး အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘဏ်တိုက်တစ်တိုက်တွင် အထက်
တန်းစာရေး အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူး၏။ မောင်မောင်ဦးမှာ အလုပ်
ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်သော်လည်း နေရာတိုင်းတွင် ခေါင်းပုံ
ဖြတ်တတ်ခြင်း အလေ့အကျင့်ကြောင့် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ တည်မြဲခြင်းမရှိဘဲ
အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ရလေသည်။ ဘဏ်တိုက်၌ စာရေးအဖြစ်ဖြင့် ရှိနေစဉ်အခါ ချက်
လက်မှတ်လိမ်ဖြင့် ငွေတစ်သိန်း ထုတ်ယူသော အိန္ဒိယတိုင်းသားတစ်ယောက်
အား ကူညီခဲ့ဖူး၏။ ထိုကုလားမှာ အိန္ဒိယပြည်သို့ ထွက်ပြေးကာ လွတ်မြောက်
သွားခဲ့ရာ အမှုမှာ အမှုမှန်ဖြစ်သော်လည်း မောင်မောင်ဦးသည် ဥပဒေကို လှည့်
ပတ်နိုင်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူငယ်ချင်း ဝတ်လုံတစ်ယောက်ကို ငှား
ရမ်းနိုင်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း အမှုမှ ဝှင်းလုံးကျွတ် လွတ်မြောက်အောင် ရုန်း
ထွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဘဏ်ဒါရိုက်တာများသည် မောင်မောင်ဦး၏
အကြံအစည်ပါဝင်ကြောင်း ဒိဋ္ဌ ယုံကြည်ကြသည့်အတိုင်း မောင်မောင်ဦးအား
အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ခဲ့၏။

မောင်မောင်ဦးမှာ ၁၉၂၇ ခုနှစ် ဒုတိယအပတ်တွင် တတိယတန်း ရှေ့နေ
စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ဘဏ်တိုက်မှ အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီးနောက်
မိမိအောင်မြင်ခဲ့သော ပညာရပ်ကို အသုံးပြုတော့မည်ဟု တိုက်အောက်တွင် 'မောင်
မောင်ဦး အမိန့်တော်ရရှေ့နေ' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ဆွဲချိတ်ကာ ရှေ့နေလိုက်
လျက်ရှိပြန်၏။

ယင်းကဲ့သို့ ရှေ့နေလိုက်သည့်အခါ၌လည်း မောင်မောင်ဦးမှာ တရား
ဥပဒေထက် မိမိ၏ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်များကို အသုံးပြုနိုင်ခြင်းကြောင့် အတော်
အတန် ကျော်ကြား၍ လာပြန်လေသည်။ အမှုအခင်းများတွင် မောင်မောင်ဦး
သည် ဥပဒေ အချက်အလက်ကို အဓိက မထားဘဲ မည်သည့်သက်သေကို
မည်ကဲ့သို့ ဝယ်ယူရမည် စသည်တို့ကိုသာ အဓိကထားကာ လိုက်ပါဆောင်ရွက်
နိုင်စွမ်းသဖြင့် တရားမမှန်ကန်ဘဲ အမှုနိုင်လူသူများသည်လည်းကောင်း၊ သူတစ်
ဘက်သားအား မတရားညှဉ်းပမ်းလိုသူများသည်လည်းကောင်း၊ မောင်မောင်
ဦးထံ ရောက်လာတတ်ကြ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်ဦးသည် သာမန်ရှေ့နေသာမ

က ထိုအမြတ်ကြီးစားထဲမှ ဝေစုများလည်း ရရှိခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား မောင်
မောင်ဦး လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော အမှုတစ်မှုမှာ အခြားရှေ့နေများလိုက်သော
အမှု လေးမှုနှင့် ညီမျှလျက်ရှိရာ၊ မောင်မောင်ဦးမှာ သာမန် တတိယတန်း ရှေ့နေ
တစ်ယောက်မျှဖြင့်သော်လည်း အခန်းတစ်ခန်းကို လခတစ်ရာပေး၍ ငှားရမ်းကာ
ခမ်းနားတင့်တယ်သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများဖြင့် ခံ့ညားထည်ဝါစွာ နေနိုင်ခဲ့
လေသည်။

*

မောင်မောင်ဦး စားပွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ကား
အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ ရုပ်ရည်သနားကမားရှိ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် ကြွ
ခိုင် တောင့်တင်းသော မိန်းမတစ်ယောက် ထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ မောင်မောင်ဦး
သည် စီးကရက်အတိုကို ငွေပန်းကန်ပြားထဲသို့ ထိုးသွင်းပွတ်ချေပြီးနောက်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ စိန်စိန်၊ အစ်ကိုကြီး ပြောတာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”
မိန်းမပျိုသည် စကားပြန်၍ မပြောဘဲ မျက်ရည်များ တတွေတွေ

ကျဆင်းလျက်ရှိလေသည်။

“ပြောပါကွယ်၊ စိန်စိန်ကလည်း အစ်ကိုကြီး မေးတာ”

“တယ် ... တော် သိပ်ကောင်းတဲ့ လူ၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ သူတော်ကောင်း
ကြီး၊ ဘုရားဖြစ်မယ့်လူ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဒေါသကြီးရတာလဲ စိန်ရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဗိုက် ... ဗိုက် ... ဗိုက် နှစ်လရှိနေပြီ သိလား”

“ရှိတာ ဘာဖြစ်သလဲ စိန်ရယ် ... ဓမ္မတာပဲ”

“အို ... ဒီဟာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ လက်ထပ်မယ် မထပ်ဘူးဆိုတာသာ
ပြောစမ်းပါ”

“မွေးဖွားပြီးတော့ ...”

စကားမဆုံးမီ -

“မွေးဖွားပြီးတော့ ဟုတ်စ၊ ကလေးမွေးပြီးမှ လက်ထပ်တယ်လို့ ဘယ်
တုန်းကများ ကြားဖူးသလဲ။ အို ... ကျွန်မ သိပြီ၊ အစ်ကိုကြီးအကြောင်းကို
ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ဒီကောင်မကိုက မိုက်မိတာပဲ”

စိန်စိန်သည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးကာ မျက်ရည်စများကို အင်အား
လက်ဖျားဖြင့် သုတ်လျက် ရှိလေသည်။ စိန်စိန်၏ ရှိုက်သံသည် တိုက်အပေါ်
ဆုံးထပ်ရှိ ဆိတ်ငြိမ်သော အခန်းကလေးအတွင်းတွင် ထင်ရှားစွာ ထွက်ပေါ်
လျက်ရှိ၏။

မောင်မောင်ဦးသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ယူ၍ မီးညှို့လိုက်ပြီးနောက်-

“ဒီလို စိန်စိန်၊ အစ်ကိုကြီးက အကြံသမားတစ်ယောက်ဆိုတာ စိန်စိန် သိသားပဲ၊ လက်မထပ်နိုင်တဲ့ လောလောဆယ်အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေတယ် စိန်စိန်ရဲ့၊ စိန်စိန်ကိုလည်း အစ်ကိုကြီး မှန်မှန် ထောက်ပံ့ထားသားပဲ။ မီးဖွား ပြီးတဲ့အခါကျတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်တောင် အရပ်ထဲက လူကြီး လေးငါးဆယ်လောက် ဖိတ်ပြီး လက်ထပ်တာပေါ့။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အတူတူနေရ တာသာ ပဓာန မဟုတ်လား”

“ဘယ်က နောက်မယား ယူဦးမယ် ကြံနေပြန်သလဲ”

“မယူပါဘူး စိန်ရယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အကြံသမားဆိုပြီး ဘယ်အကြံမျိုးကြံကြံ ဒီလိုဟာနဲ့ ပတ် သက်ရင်တော့ စိန် မခံဘူးနော် ဒါပဲ။ စိန်အသက်နဲ့ လဲလိုက်မယ် သိလား”

“စိန်က သိပ်ဒေါသကြီးတာပဲ”

“မိန်းမအကြောင်း အစ်ကိုကြီး နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ဦးသည် စကားပြန်၍ မပြောဘဲ စီးကရက်ကိုသာ တွင် တွင်ကြီးဖွာလျက် ရှိလေသည်။ စိန်စိန်သည် စိတ်ခက်ထန်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မောင်မောင်ဦး သိ၏။ သိရုံမျှမက မိန်းမများ အကြောင်း ကို ‘နောကျေ’ခဲသူ ဖြစ်သဖြင့် စိန်စိန် ပြောသော စကားများကို ဝမ်းထဲက ပြုံးမိ သေးသည်။

‘ကိုင်း ... စိန်စိန် ပြန်တော့လေ၊ မိုးချုပ်နေမယ်။ အစ်ကိုကြီးလည်း ခုနစ်နာရီခွဲမှာ အမှုသည်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာ ရှိသေးတယ်”

“အစ်ကိုကြီးကို တစ်ခုမေးရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ စိန်စိန်ရဲ့”

“ကလေးမွေးပြီးမှ လက်မထပ်ရင်ကော”

“အို ... ဟို ... မထပ်ဘဲ နေပါမလား စိန်စိန်ရယ်။ ချစ်လို့ ယူထားပြီ”

ဥစ္စာ’

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအပြောမျိုးတွေက ရိုးနေပြီ။ အတိအကျ ပြောစမ်း ပါ။ မွေးပြီး ဘယ်လောက်ကြာရင် လက်ထပ်မှာလဲ”

“ဘယ်လောက်ကြာရင် ထပ်စေချင်သလဲ”

“ပြောပါလေ အစ်ကိုကြီး ပြောပါ။ ဒီက ပြောဖို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုင်း ... သုံးလ စိန်စိန်ရေ”

“အစ်ကိုကြီး ကတိ တည်စေနော်”

“စိတ်ချပါ စိန်စိန်ရယ်”

စိန်စိန်သည် ခြေကို ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

တိုက်အောက်ထပ်သို့ စိန်စိန် ဆင်းသွားသောအခါ မောင်မောင်ဦးသည် ကိုယ်ကိုတွန့်လိမ်ကာ အပျင်းဆန့်လိုက်ပြီးနောက် အင်း ... မိန်းမဆိုတဲ့ သတ္တဝါမျိုးဟာ ယောက်ျားများ လှည့်ပတ်သလောက် ခံရရှာတာပဲနော်။ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ သနားစရာ နို့ပေမယ့် ဒီလိုသာ သနားနေရင်လည်း ကိစ္စပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုက ရှိသေးတယ်။ 'ဪ ... မောင်မောင်ဦး ... မောင်မောင်ဦး။ ကိုယ်က ကြိုက်လို့ ယူလိုက်ရတာလည်း တစ်မျိုး၊ သူတို့က ကြိုက်လို့ သိမ်းပိုက်လိုက်ရတာလည်း တစ်ဖုံ အမျိုးမျိုးကို စုံနေတာပဲ' ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ကာ စီးကရက်ကို ဖွာရင်း အကြံထုတ်လျက် ရှိလေ၏။

အထက်ပါအကြောင်းများ မဖြစ်ပွားမီ ဆယ့်လေးနှစ်ခန့်က ပစ္စည်းဥစ္စာခိုင်လုံကြွယ်ဝသော မင်းတိုင်ပင် အမတ် ဦးမောင်မောင်ဆိုသူ ရှိရာ ဇနီးသည်မှာ မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်၍ ဦးမောင်မောင်နှင့် အကြောင်းပါသောအခါ လယ်ဧက တစ်သောင်းခန့်ပါခဲ့လေသည်။ ဦးမောင်မောင်ဘက်မှ တိုက်တာ အိမ်ယာနှင့် ခြံမြေများ၊ ဇနီးဒေါ်အေးခင်ဘက်မှ စိန်ရွှေလက်ဝတ်လက်စား အပြည့်အစုံနှင့် လယ်ဧကတစ်သောင်းကျော်တို့မှာ ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ဘဝခရီးကို ငြိမ်းချမ်းအောင် ဖန်တီး၍ ပေးစေ၏။ ဦးမောင်မောင်မှာ ဘီအေအောင်ပြီးနောက် ကျောင်းဆရာကြီးအဖြစ်ဖြင့် ရှစ်နှစ်တိုင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးရာ ဒေါ်အေးခင်နှင့် ရသောအခါ ကျောင်းဆရာအဖြစ်မှ တစ်ခါတည်း ထွက်လိုက်ပြီးနောက် ဘောင်ဒရီလမ်းတွင် တိုက်အိမ်အဆောက်အအုံတစ်ခုကို ဝယ်ကာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ဦးမောင်မောင်မှာ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသည့်ပြင် အလှူအတန်း၌ လည်း ရက်ရောသူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ အသင်းအပင်းများတွင် ထိပ်တန်းမှ အလှူငွေ ထည့်ဝင်သူဖြစ်ရကား မည်သည့်အသင်းတွင် ဥက္ကဋ္ဌ မည်သည့်အဖွဲ့၌ နာယက မည်သည့်လုပ်တွင် ကော်မီတီ စသည်ဖြင့် မြို့ပေါ်ရှိ အသင်းအဖွဲ့တိုင်းလိုလို၌ပင် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိ၏။ ဒေါ်အေးခင်မှာလည်း လင်ဖြစ်သူနှင့် စိတ်တူသဘောတူလိုက်ပါလျက်ရှိရာ ဇနီးမောင်နှံတို့မှာ စိတ်သဘောထားကောင်းသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အလှူအတန်း ရက်ရောသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ပုစ္ဆည်းဥစ္စာ ကုန်လုံပြည့်ဝသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အထက်အရာရှိကြီးများနှင့် ဝင်ဆန့်နိုင်သည့် မင်းတိုင်ပင်အမတ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း အထက်

တန်းလွှာလောကတွင် 'ဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်အေးခင်' ဆိုက မသိသူဟူ၍ မရှိ
ချေ။ ဤသို့ဖြင့် ဦးမောင်မောင်၏ ဘဝခရီးစဉ်မှာ ခလုပ်ကံသင်းမရှိ ပြေပြစ်
ချောမောလျက် ရှိ၏။ သို့သော် မည်မျှလောက် အေးချမ်းသာယာသော အိမ်
ထောင်ပင် ဖြစ်စေ အကုသိုလ်ကံတို့မည်သည် ဆီကဲ့သို့ အပေါက်ရှာ၍ ဝင်
တတ်သည့်အတိုင်း အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပျက်လာလေသည်။

ကျောင်းဆရာ အဖြစ်ဖြင့်နေစဉ်က ဦးမောင်မောင်တွင် 'ရီရီ' ဆိုသူ
ဆရာမကလေးတစ်ယောက်နှင့် မျက်လုံးချင်းမှစ၍ ချစ်ခင်ခဲ့ရာ ထိုအချစ်သည်
ဒေါ်အေးခင်နှင့် လူကြီးချင်း စေ့စပ်ပြီးနောက် လက်ထပ်ပြီးသည်အထိ အဆက်
မပြတ်ခဲ့ချေ။

နောက်ဆုံး၌ ရီရီမှာ ကလေးတစ်ယောက်ပင် ရရှိခဲ့ရာ ဦးမောင်မောင်
သည် ရီရီအား ထောက်ကြံ့ရွာတွင် ထား၍ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှ သွား
ရောက်ကာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလျက်ရှိခဲ့၏။ သို့သော် မျက်နှာကြီးသူတစ်
ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤကိစ္စသည် လူကံထဲလောကသို့ မရောက်ဘဲ အပြင်
အပ၌သာ လွင့်စင်ပပျောက်၍သွားလေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား ဒေါ်အေးခင်သည်
ဤကိစ္စကို လုံးဝမသိဘဲ ရှိနေခဲ့ရာ အတော်အတန် သိရှိသူအချို့ကလည်း ဒေါ်
အေးခင် စိတ်မကောင်းမည် စိုးသဖြင့် မျှီသိပ်ထားခဲ့ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်လာခဲ့ရာ မင်းတိုင်ပင်
အမတ် မြေပိုင်ရှင် ဦးမောင်မောင်မှာ လေအောင့်သော ရောဂါဖြင့် ရုတ်တရက်
ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြသော အချိန်သည်ကား ဦးမောင်မောင် ကွယ်
လွန်ပြီးနောက် ခြောက်လခန့်မျှ ကြာရှိပြီဖြစ်၍ မုဆိုးမကလေးရီရီမှာ သမီး
ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေသော အချိန်ဖြစ်လေသည်။ ဦးမောင်
မောင် ရှိစဉ်က ရီရီအား လစဉ်နေထိုင် စားသောက်နိုင်အောင် လုံလောက်စွာ
ပေးကမ်းခဲ့သော်လည်း ရီရီမှာ အထုပ်အထည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။ ထိုအချိန်၌ ရီရီ၏
သမီးကလေးမှာ ခြောက်နှစ်မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ သားအမိနှစ်ယောက်တို့မှာ ငြိုငြင်
ဆင်းရဲစွာ မိမိတို့ ဝမ်းကိုကျောင်းလျက် ရှိကြရကုန်၏။ အချို့က ရီရီကို သနား
သဖြင့် ဦးမောင်မောင်၏ မယားကြီး ဒေါ်အေးခင်ထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အကျိုး
အကြောင်း ပြောပြက ဒေါ်အေးခင်မှာ စိတ်သဘောထားကောင်းသူ တစ်ယောက်
ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြည့်ရှုထောက်ပံ့လိမ့်မည်ဟု အကြံပေးကြ၏။

တရားဥပဒေအရ သမီးကလေးမှာ ဦးမောင်မောင်၏ ရင်သွေး ဖြစ်
သည့်အတိုင်း ဦးမောင်မောင်၏ ပစ္စည်းများကို တချို့တစ်ဝက်မျှ ခံစားခွင့်ရှိသည်။
မှန်၏။ သို့သော် ယင်းကဲ့သို့ လူသိနတ်ကြား မြဲလုပ်လိုက်က မိမိ လင်ယောက်ျား

ဂုဏ်ကို ထိခိုက်မည်စိုးသဖြင့် ရိရိသည် မယားကောင်းတစ်ယောက်ပီပီ ဆင်းရဲ ဒုက္ခကို ကြိတ်မှိတ်၍ ခံလျက်ရှိလေသည်။

'အညီ' ကို ယင်ကောင်များ အနံ့ရသကဲ့သို့ မောင်မောင်ဦးသည်လည်း ရိရိ၏ကိစ္စကို ကောင်းစွာ အနံ့ခံမိလေပြီ။

မောင်မောင်ဦး၌ ငွေရပေါက်များကို အမြဲလိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိသော 'တောက်' ခေါ် ဒလံပွဲစား အမြောက်အများရှိရာ ယင်းတို့မှာ ဥပဒေနှင့် ပတ်သက်သည့် ငွေရပေါက်ရလမ်းမှန်သမျှကို အစဉ် အနံ့ခံလျက် ရှိကြကုန်၏။

မောင်မောင်ဦးသည် ထောက်ကြံ့ရွာတွင် နေသော ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးသာဒွန်းဆိုသူမှတစ်ဆင့် ဆရာမ ရိရိထံ ချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့ရာ ရိရိမှာ ပထမ၌ ကွယ်လွန်ပြီးသော လင်ယောက်ျား၏ ဂုဏ်သရေကို ထိခိုက်မည်စိုးသဖြင့် ငြင်းဆန်ခဲ့သော်လည်း မောင်မောင်ဦးက သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ချမ်းသာသော မုဆိုးမ မင်းကတော် ဒေါ်အေးခင်ထံမှ တစ်သိန်းခန့်မျှ ငွေပင်ဖြစ်စေ၊ အလွယ်တကူ ရရန်ရှိသော အကြောင်းကို နှူးနှပ် ပြောဆိုမိသောအခါ ရိရိသည် နောက်ဆုံး၌ သဘောတူဝန်ခံလိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်ဦးသည် အလုပ်ကို စတင်လုပ်ကိုင်တော့၏။ ရိရိနှင့် ဦးမောင်မောင်တို့ ယှဉ်တွဲရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကို လည်းကောင်း၊ ဦးမောင်မောင်ထံမှ စာခြောက်စောင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဦးမောင်မောင်၏ နာမည် ရေးထိုးပေးဖူးသော ရွှေလက်ပတ်နာရီကိုလည်းကောင်း၊ ဦးမောင်မောင်၏ ဓာတ်ပုံထည့်သွင်းပေးဖူးသော ရွှေကြိုးမှ လော့ကက်သီးကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ဦးမောင်မောင် နာမည်နှင့် လက်မှတ်ရေးထိုးကာ ဝယ်ခြမ်းပေးဖူးသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂစာရင်း ဘောက်ချာများကိုလည်းကောင်း သက်သေခံအဖြစ်ဖြင့် ရိရိထံမှ တောင်းယူပြီးလျှင် အမှုအတွက် မိမိအား ကိုယ်စားလှယ်လွှဲအပ်ကြောင်း 'ကိုယ်စားလှယ်စာ' ပေါ်တွင် ရိရိအား လက်မှတ် ရေးထိုးစေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ လက်နက်အင်အားပြည့်စုံသောအခါ မောင်မောင်ဦးသည် ဒေါ်အေးခင်ထံမှ ရတနာသိုက်ကို တူးဖော်ရန် ကြံစည်တော့၏။

ဤကိစ္စမျိုး၌ တရားမ ကြောင်းအားဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် အမှုပင် မှန်ကန်သော်လည်း စရိတ်စကများ ကုန်ကျမည့်ပြင် စရီးလည်း ရှည်ဝေးလှမည်။ သို့ဖြစ်၍ မောင်မောင်ဦးသည် ဒေါ်အေးခင်ထံ တိုက်ရိုက် ချဉ်းကပ်ကာ တရား မစွဲဆိုဘဲ နှင့် ကိစ္စပြီးနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို ရှာဖွေလေသည်။

သို့နှင့် မောင်မောင်ဦးသည် ဦးမောင်မောင်နှင့် ရိရိတို့ စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ ယခုလက်ရှိအခြေအနေအထိ အဖြစ်အပျက်များကို စုံလင်စွာ ရေးသားပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ ထိုကိစ္စမှာ မိမိလက်တွင်း၌ ရှိနေကြောင်း။

မိမိအနေအားဖြင့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၏ သားမယားကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးလိုကြောင်း၊ သို့သော် မလွဲမရှောင်သာသောကြောင့်သာ ယင်းကဲ့သို့ ဒုက္ခပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယင်းကိစ္စကို 'မြွေမသေ တုတ်မကျိုး' ပြီးပြတ်လိုက မိမိအလုပ်တိုက်သို့ ဆွေးနွေးရန် ကိုယ်တိုင်လာရောက်စေလိုကြောင်း စာတစ်စောင်ပေးပို့လေသည်။ လာရောက်စေလိုသည့် နေ့ရက် အချိန်နာရီကို အတိအကျ ဖော်ပြထား၏။

ချိန်းဆိုသည့်နေ့ရက်သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့နေ မောင်မောင်ဦး၏ ရုံးခန်းရှေ့သို့ အနက်ရောင် 'အိုပယ်' ကားကလေးတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာ၍ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ ရိုးရိုးနှင့် ခုံညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အသားဖြူဖြူ တုတ်တုတ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် ရှေ့နေ ဆိုင်းဘုတ်ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ၎င်းမှာ ဦးမောင်မောင်၏ ဇနီး ဒေါ်အေးခင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ရုံးခန်းအတွင်းသို့ဝင်မိသောအခါ မောင်မောင်ဦးက နေရာမှထပြီးလျှင် ထရိုတသေ ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။

ကြွပါ မင်းကတော် ကြွပါ”

ဒေါ်အေးခင်သည် မျက်နှာခပ်တည်တည်ဖြင့် မောင်မောင်ဦးအား တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲတွင် မောင်မောင်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လေသည်။

“မင်းကတော်ကို အခုလို ဒုက္ခပေးရတာ အားနာစရာတော့ အားနာစရာပဲ ခင်ဗျ။ နို့ပေမယ့် ကိစ္စက မပြောမပြီးဆိုသလို တစ်ဘက်က အမှုသည်က ခိုင်းစေပြန်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့က ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်ရပြန်တာပဲ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါထက် အမိန့်တော်ရမင်း အမှုသည်က ဘယ်လောက်များ မှန်းနေသတဲ့လဲ။ တကယ်လို့ အမှုမှန်ပဲ ထားပါဦးတော့ ...”

စကားမဆုံးမီ “အမှုမှန်မမှန်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ မင်းကတော် သံသယ မရှိစေချင်ဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေခံ အထောက်အထားတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဥပမာ...”

ရှေ့နေ မောင်မောင်ဦးသည် စားပွဲအံ့ဆွဲကို သော့နှင့် ဖွင့်မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ရှိပါစေတော့လေ၊ ဒီဟာတွေက ရှည်ဝေးပါတယ်။ လိုချင်တဲ့ အချက်သာ ရောက်အောင်ပြောကြပါစို့ရဲ့ ဘယ်လောက်လိုချင်သတဲ့လဲ”

“ဘယ်လောက်လို့ချင်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဥပဒေအရ ဆိုရင်တော့...”

“နို့ ... အမိန့်တော်ရစာထဲမှာ ဥပဒေအရ မဟုတ်ဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြီးပြတ်ချင်တယ်ဆို”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ တစ်ဘက်နဲ့တစ်ဘက် မေတ္တာ မပျက်ဘဲ အေးချမ်းသွားအောင် ကျွန်တော်က ကြားက စေ့စပ်ဖို့ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စက အမိန့်တော်ရ လက်ထဲမှာ ရှိတာပေါ့”

“ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘယ်လောက်နဲ့ ပြီးပြတ်နိုင်မလဲ၊ နောက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မလုပ်ရဘူးနော်။ ကလေးဟာလည်း ဦးမောင် မောင်ကလေးဖြစ်တယ်လို့ မပြောရဘူး။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ သေတဲ့လူရဲ့ ဂုဏ်ကို အထိခိုက်ခံနိုင်ဘူး။ တစ်ခါတည်း ပြီးပြတ်တဲ့အကြောင်း အောက်ခြေသိမ်း တာဝန်ယူရမယ်”

“ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ် မင်းကတော်”

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ဘယ်လောက်နဲ့ ပြီးနိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော် တစ်သိန်းတောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ”

“တစ်သိန်း ... ဟုတ်စ”

“မှန်ပါတယ် မင်းကတော်”

“မများလွန်းပေဘူးလားရှင်။ အမိန့်တော်ရရဲ့ အမှုသည်က သူများရဲ့ ချွေးနှံစာကို လောဘကြီးလွန်းတယ် ထင်တယ်”

“အမှန်တော့ မများဘူး ခင်ဗျာ။ ဥပဒေအတိုင်းသာဆိုရင် ဒီဟာထက် လေးဆမက ရသင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အတိအလင်း ပြောဝံ့တယ်”

“နို့ပေမယ့် အမှုဆိုတာ ငွေရှိမှလည်း စွဲနိုင်ကြတာ မဟုတ်လား အမိန့် တော်ရမင်း”

“မထင်နဲ့ဦး မင်းကတော်။ အခုကာလမှာ လူမတတ်ပေမယ့် လက်ဖက် ထုပ်တတ်တယ်ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ ဝတ်လုံလယ်လယ်နဲ့သာ တွေ့ရင်၊ ဒီအမှုမျိုး ငါးသောင်းလောက် ပစ်ပေးတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

ဒေါ်အေးခင်သည် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ မောင်မောင်ဦးကလည်း အကဲခတ်လိုက်မိ သည်။ သို့သော် မမြင်ဟန်ပြုကာ စီးကရက်ကိုသာ ငွေလင်ပန်းကလေးထဲသို့ ခါချလျက်ရှိလေသည်။

“များတယ် အမိန့်တော်ရမင်း ... များတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေးနိုင်ဘူး။ ဒီကောင်မ စွဲချင်ရာက စွဲပစေ”

“ဒီလိုလည်း တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ ခင်ဗျာ။ သေတဲ့လူ မျက်နှာကိုလည်း ထောက်ဦးမှပေါ့။ အမတ်မင်းရဲ့ ဂုဏ်သတင်းဟာ မြို့ပေါ်မှာရော နယ်မှာပါ ဘယ်လောက်မွှေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အသိ သားပဲ။ ဒီလို လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်ဟာ သေခါမှ ညှိုးရမယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း ထောက်ထားဖို့ ရှိပါသေးတယ်”

“များတယ် ... များတယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေးနိုင်ဘူး။ ဒီလောက် ပေးစရာ ငွေလည်း မရှိဘူး”

“နို့ ... မင်းကတော်က ဘယ်လောက်များ မှန်းလို့လဲ ခင်ဗျ”

တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် -

“သုံးသောင်းတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ပေးမယ်။ ဖြစ်လာပြီ ဥစ္စာ”

“နည်းလွန်းပါတယ် မင်းကတော်”

“မနည်းဘူးရှင့်၊ များတောင်များသေးတယ်”

“ငါးသောင်းလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကြားထဲက မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ် မင်းကတော်”

ဤသို့ဖြင့် အပြန်အလှန် ဈေးဆစ်ကြပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် ဒေါ်အေးခင်က လေးသောင်းပေးရန် သဘောတူညီလေ၏။

ဤကိစ္စ၌ မောင်မောင်ဦး၏ ရှေ့နေခကား မနည်းလှပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မင်းကတော်ထံမှ ငွေတစ်သောင်းခန့် ရအောင် တောင်းပေးမည်ဟု ရီရီအား နားသွင်းပြီး ဖြစ်ရာ မောင်မောင်ဦးမှာ ငွေသုံးသောင်း ‘ဝမ်’ ပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်ရကား မောင်မောင်ဦးသည် ငွေသုံးသောင်းရမည့်အရေးကို မျှော်တွေးကာ အုမြူးလျက်ရှိလေ၏။

“နို့ပေမယ့် ဒီငွေကိုတော့ ကျွန်မ မပေးနိုင်သေးဘူး အမိန့်တော်ရမင်း။ ရှေ့လဆန်းမှာ ကျွန်မ ပေးမယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“အမိန့်တော်ရပြောတဲ့အတိုင်း အစစ အရာရာ စိတ်ချမှ ဖြစ်မယ်နော်။ တစ်ခါတည်းကိစ္စ အတုံး အပြီးအပြတ် နောင် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်စွန်းတစ်စ ဘာမှ မပေါ်ပေါက်စေရဘူး”

“ဒီဟာ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ် မင်းကတော် စိတ်ချပါ။ ဒီငွေရပြီး ရင် မိန်းကလေးလည်း ဒီမှာ မနေပါဘူး တောပြန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကတော်ဆီက ငွေရရင် အားလုံး တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြီးဖို့ပါပဲ”

“ကောင်းပြီ အင်္ဂလိပ်လဆန်း နှစ်ရက်နေ့ ညနေ လေးနာရီ ကျွန်မ ပေးမယ်”

“ကျွန်တော် ဘယ်လားခဲရမလဲ ခင်ဗျ”

“လာဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လာပေးမယ်”

“ချက် ပေးမှာလား မင်းကတော်”

“ချက်တွေ ဘာတွေ ရှုပ်ပါတယ်။ ငွေသားပေးတာပေါ့”

“ဪ ... ဒါထက် တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မတို့ ငွေကို မတရားသဖြင့် ဖျစ်ညစ်ပြီး ယူတဲ့လူများဟာ သက်ဆိုးရှည်ရှည် မနေကြရဘူး ရှင့်”

“ဘယ်လို အမိန့်ရှိလိုက်တာလဲ မင်းကတော်”

“ကျွန်မ ပြောတာ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ရှာဖွေထားတဲ့ ပစ္စည်းက ခမ္ဘိယလဒ္ဒဖြစ်ပြီး စင်ကြယ်လို့လား မပြောတတ်ဘူး။ တောမှာ ကျွန်မတို့ နွားကို ပြန်ပေးလုပ်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်က ပိုးထိသေပြီး ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကတော့ သူ့တိုယ်သူ ကြိုးဆွဲချသေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခါကလည်း ကျွန်မယောက်ျား လက်ပတ်နာရီနဲ့ ဖောင်တိန် ခိုးပြေးတဲ့ အစေခံ ကလေးဟာလည်း ဘာကြာသလဲ သုံးလေးရက်သာ ကြာတယ် ပြည်လမ်းမှာ ကားတိုက်သေရှာတယ်”

“တိုက်ဆိုင်လို့ ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ”

သို့ပင်ပြောရသော်လည်း မောင်မောင်ဦး၏ စိတ်ထဲတွင် ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော့် အမှုသည်ကလေးတော့ ဒီလိုဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စ ငွေညစ်တယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တရားသဖြင့်လည်း ရထိုက်တဲ့ကိစ္စပါ”

“ကျွန်မကလည်း ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းပါတယ် အမိန့်တော်ရမင်း။ အကြောင်းသာ ကျွန်မ ပြောတာပါ။ ကျွန်မတို့ ငွေကို တရားသဖြင့်ပဲ ယူတယ်။ မတရားတဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ပဲ ယူတယ်ဆိုတာတော့ အမိန့်တော်ရမင်းတို့ ကျွန်မတို့ သိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်စောင့်နတ်များမှ သိမှာပဲ။ ကိုင်း ... ကျွန်မကို ပြန်ဖို့ခွင့်ပြုပါဦး”

ဒေါ်အေးခင် ပြန်သွားသောအခါ၌ကား မောင်မောင်ဦးမှာ စီးကရက် သုံးလိပ်ကုန်အောင် ဖွာရင်း နက်နဲစွာ စဉ်းစားလျက်ရှိလေသည်။

မိုးတစ်မုံစိမုံ ရွာသွန်းလျက်ရှိသော ဇူလိုင်လ နှစ်ရက်နေ့ ညနေစောင်း
၌ မောင်မောင်ဦးသည် အခန်းတွင်းရှိ တိုင်ကပ်နာရီကို မကြာခဏ မော်ကြည့်
ကာ စီးကရက်သောက်ရင်း စကြိုလျှောက်လျက်ရှိလေ၏။

ဒေါ်အေးခင်အား စောင့်မျှော်ရင်း ဒေါ်အေးခင် ပြောသွားသော စကား
များကိုလည်း ကြားယောင်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်
ဆိုခြင်းမှာ အယူသည်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၍ ကံ ကံ၏ အကျိုးတရားကို ယုံကြည်
သော ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ
တွေးတောရန် မရှိချေ။ ထို့ပြင် တစ်ကြောင်းအားဖြင့်လည်း ဦးမောင်မောင်
ဒေါ်အေးခင်တို့၏ ငွေကို တိုက်ရိုက်တောင်းယူသူမှာ ဆရာမကလေး ရီရီဖြစ်၍
မိမိမှာ အခကြေးငွေရသဖြင့် ကြားမှ ဆောင်ရွက်ပေးသူမျှ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိနှင့်
တစ်စုံတစ်ရာ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိဟုလည်း စဉ်းစားမိ၏။

လေးနာရီနှင့် ငါးမိနစ်ရှိသော်လည်း ဒေါ်အေးခင် မပေါ်လာသေး သဖြင့်
ပြတင်းပေါက်များမှပင် မျှော်၍ကြည့်မိ၏။ ကုလားထိုင်သို့ ပြန်၍ထိုင် ပြီးနောက်
စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိနေစဉ် လှေကားမှ ခြေသံကြားရသဖြင့် တံခါးကို
ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ အခန်းတွင်းသို့ ဒေါ်အေးခင် ဝင်လာသဖြင့် မောင် မောင်ဦးသည်
ဒေါ်အေးခင်အား လောကွတ်ပျူငှာ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေသည်။

ဒေါ်အေးခင်သည် နာရီကို လှမ်းကြည့်လျက် -

“နည်းနည်း ကျွန်မ နောက်ကျသွားတယ်။ လမ်းမှာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနဲ့
စကားကောင်းနေလို့”

“နောက်မကျပါဘူး။ မင်းကတော် နာရီက နည်းနည်းမြန်လို့ပါ”

“သူ့လက်မှတ်နဲ့ စာချုပ်ကော”

“အဆင်သင့်ပါပဲ ခင်ဗျာ”

မောင်မောင်ဦးသည် မီးခံသေတ္တာကြီးအတွင်းတွင် စာအိတ်ရှည်ကြီး
တစ်လုံးဖြင့် ထည့်ထားသော စာချုပ်တစ်စောင်ကို ယူပြီးလျှင် ဒေါ်အေးခင်အား
ဖတ်ပြလေသည်။ စာချုပ်၏ သဘောမှာ ရှေးဦးစွာ ဆရာမ ရီရီ၏ စွပ်စွဲ
တောင်းဆိုချက်ကို ရေးထား၍ ထိုအချက်ကို ဒေါ်အေးခင်က ငြင်းပယ်ကြောင်း၊
သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရုံးပြင် ကနားရောက်မည့် ကိစ္စကို ရှောင်ရှားလို၍
ရီရီဆိုသော မိန်းမအား ငွေလေးသောင်း ပေးရာ ရီရီက ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်
၍ နောင်တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဆိုပါဟု ကတိပေးကြောင်း ရေးသားထားပြီးလျှင်
ရီရီကိုယ်တိုင် အမှန်ရေးထိုးထားသော လက်မှတ် ပါရှိလေသည်။ ဦးသာဒွန်း
နှင့် မိမိကိုယ်တိုင်က အသိသက်သေအဖြစ်ဖြင့် လက်မှတ်ရေးထိုးကြ၏။

အခြား မိတ္တူစာချုပ်တစ်စောင်ကိုလည်း ထုတ်ပြရာ ဒေါ်အေးခင်သည် မူလစာချုပ်ကို သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီးနောက် တစ်ထောင်တန်စက္ကူအချုပ် လေးဆယ်ကို ရေတွက်ကာ မောင်မောင်ဦးအား ပေးအပ်လေသည်။

ထို့နောက် တစ်ခဏမျှသာ နေပြီးလျှင် ဒေါ်အေးခင်သည် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ဒေါ်အေးခင် ဆင်းသွားပြီးနောက် မောင်မောင်ဦးသည် ရီရီအား ပေးရန် မိတ္တူစာချုပ်ကို စားပွဲပေါ်၌တင်၍ စားပွဲတင် ဓာတ်မီးကို ဖွင့်လေ၏။ ထို့နောက် ဂဏန်းဖြင့် ၄၀၀၀၀ ဟု ရေးထားသော နေရာမှ '၄' ကို မောင်းချစားဦးကလေးဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ထိုး၍ခွာလေရာ အောက်မှ '၁' ဂဏန်း ပေါ်၍လာ၏။ ထို့နောက် စာဖြင့် 'လေး' ဟု ရေးထားသည်ကို ခွာပြန်ရာ 'တစ်' ဟူသော စာလုံးပေါ်လာလေသည်။ စာချုပ်မှာ ထူထဲသော ခေါင်းစက္ကူစာချုပ်ပေါ်တွင် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်၍ '၄' ဂဏန်းနှင့် 'လေး' အက္ခရာတို့မှာ အပေါ်ယံတွင် ကပ်၍ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ထိုည ၇ နာရီတွင် ရီရီအား ငွေပေးရန် ချိန်းဆိုထားပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ရီရီအား စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။ အချိန်ကား နှစ်နာရီခန့်မျှ လိုပေသေးသည်။ သို့နှင့် ငွေစက္ကူများထဲမှ မိမိအတွက် သုံးသောင်းကို မီးခံသေတ္တာကြီး၏ အံဆွဲအတွင်းတွင် ထည့်လေ၏။ ကျန်တစ်သောင်းကို စာချုပ်နှင့် စာအိတ်ရှည်ကြီးထဲတွင် ထည့်လေသည်။ ထို့နောက် သေတ္တာကို သေချာစွာ သော့ခတ်ခဲ့ပြီးလျှင် 'ဂရင်း' ဆံမင်ညပ်ဆိုင်သို့ သွားရောက်၍ နာရီဝက်ခန့်မျှလည်းကောင်း၊ ဟိုတယ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တစ်နာရီခန့်မျှလည်းကောင်း အချိန်ဖြုန်းလေ၏။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ အချိန်မှာ ၆ နာရီခွဲမျှသာ ရှိသေး၍ မောင်မောင်ဦးသည် ကျန်ရှိသော နာရီဝက်ခန့်အတွင်းတွင် စဉ်းစားခန်း ထုတ်လျက်ရှိလေသည်။

“အင်း ... ငွေ သုံးသောင်းတော့ ပိုင်ပေပြီ။ နို့ပေမယ့် ကျန်တဲ့ ငွေတစ်သောင်းကိုလည်း ဒီအတိုင်း လက်လွှတ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်လိုကြံမလဲတဲ့။ ရီရီဟာ အရွယ်ရှိသေးတယ်။ သားတစ်ယောက်အမေ ဆိုပေမယ့် နဂိုက လှတဲ့လူမို့ အရွယ်မကျသေးဘူး။ ဒီတော့ ရီရီကို အပိုင်စီးရင် ငွေတစ်သောင်းဟာ တဖြည်းဖြည်း ကိုယ့်လက်ထဲရောက်တာပေါ့။ သူက ငြင်းမလားတဲ့ တစ်ခု စဉ်းစားစရာရှိတယ်။ သူ့ကို ဒီအမှုအတွင်း စားဖို့ သောက်ဖို့ ဆိုပြီး ငွေသုံးရာထုတ်ပေးထား၊ ငွေတစ်သောင်းရအောင်လည်း ဆောင်ရွက် ပေးပြီ။ ဘာလို့

သေးသလဲ။ သူ့ကျေးဇူးရှင်ကို ဘာငြင်းစရာ ရှိသလဲ။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ... ဒီလိုဟာမျိုး ချိုင်ရမှ”

မောင်မောင်ဦးသည် မသစ်လွန်း မဟောင်းလွန်းသော အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ကာ ဆံပင်ကို ဆီမွှေးများ ထည့်ပြီးလျှင် သပ်ရပ်စွာ ဖြီးလျက်ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်တစ်ချပ်ရှေ့တွင် အလှပြင်လျက်ရှိလေ၏။ လေးဆယ်ကျော်အရွယ်မျှပင်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ယင်းကဲ့သို့ သပ်ရပ်ပြေပြစ်စွာ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်လိုက်သောအခါ မောင်မောင်ဦးမှာ ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။

၇ နာရီကျော်ကျော်တွင် ဆရာမ ရီရီသည် ဦးသာဒွန်းနှင့်အတူ ရောက်လာကြရာ မောင်မောင်ဦးသည် ရီရီအား ပျူပျူငှာငှာ နေရာထိုင်ခင်းများ ပေး၍ ဧည့်ခံလေ၏။

“ကိုင်း ... ဒေါ်အေးခင်တော့ ငွေပေးသွားပါပြီ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်။ ရုံးပြင်ကနား မရောက်ဘဲနဲ့ အပြင်မှာ အခုလို အေးအေးချမ်းချမ်း ပြီးသွားတာ ကျွန်မဖြင့် သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“ဒီလောက်လည်း ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ ဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရတာပဲ”

“တင်ရပါသော်ကော အမိန့်တော်ရမင်း၊ အမိန့်တော်ရမင်း ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မ ရတာပဲ။ ကိုင်း ... ဒီတော့ အမိန့်တော်ရမင်းအတွက် ဘယ်လောက် ဆိုတာသာ အမိန့်ရှိပါတော့။ ပြီးတော့ အမိန့်တော်ရမင်းဆီက ကျွန်မလက်လှည့်သုံးယူထားတဲ့ ငွေသုံးရာလည်း ရှိသေးတယ်”

“အို ... ကျွန်တော့်အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မဟုတ်တာဘဲ အမိန့်တော်ရမင်းရဲ့။ ငွေတစ်သောင်းတောင် ရတာပဲ။ အမိန့်တော်ရမင်းအတွက် တစ်ထောင် နှစ်ထောင် နုတ်ယူပေါ့။ ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်။ တံဆိပ်ခေါင်းဖိုးတွေကော ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

“သိပ်မကုန်ပါဘူး၊ တစ်ရာကိုးဆယ် လောက်ပါ”

“တစ်ရာကိုးဆယ်ဆိုတာကော နည်းသလား အမိန့်တော်ရမင်း။ ကိုင်းလေ ... အားလုံး ဘယ်လောက်ကျသလဲ၊ နုတ်သာယူပါ”

အမှန်အားဖြင့်သော် ဒေါ်အေးခင်လက်သို့ ပေးလိုက်သည့် စာချုပ်မူမှန်အတွက် နှစ်ကျပ်တန်ခေါင်းစုက္ကူတစ်ချပ် ရီရီအတွက် နှစ်ကျပ်၊ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ခနှစ်ကျပ်၊ စုစုပေါင်း ငွေခြောက်ကျပ်သာ ကုန်ကျ၏။ မောင်မောင်ဦးသည် မီးခံသေတ္တာအတွင်းမှ စာအိတ်ရှည်ကြီးနှင့် ထည့်ထားသော ငွေတစ်သောင်းကို

ထုတ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် ရီရီ ထိုင်နေသော နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်သို့ လာထိုင်ကာ စာချုပ်နှင့်တကွ ရီရီအား ပေးအပ်လေသည်။

“ယူပါ အမိန့်တော်ရမင်းရဲ့၊ မယူရင်တော့ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဘဲ နေလိမ့်မယ်”

“မယူပါဘူးဗျာ၊ ရီရီကလည်း”

“ဒါဖြင့် အမိန့်တော်ရမင်း ကျေးဇူးကို ကျွန်မ ဘယ်လို ဆပ်ရမလဲ”

“ဆပ်ချင်ရင် ဆပ်စရာ နည်းလမ်း ရှိတာပေါ့ ရီရီ”

မောင်မောင်ဦးသည် အရွယ်ကောင်းတုန်းပင် ရှိသေးသော သားသည် အမေ ရီရီအား တစ်ကိုယ်လုံး ခြံ့၍ကြည့်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် တစ်ချက်မျှ စိုက်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ရီရီမှာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ကပင် ဦးမောင်မောင်နှင့် တိတ်တဆိတ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ရာ ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်ကြာရှိသော အခါ ဦးမောင်မောင် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် အသက် သုံးဆယ့်သုံးနှစ်တွင် မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့၏။ အရွယ်အားနှင့် နုပျိုလျက်ပင် ရှိသေးသော ရီရီမှာ နဂိုက ချောမောလှပသူဖြစ်သည့်ပြင် ယခုကဲ့သို့ သနပ်ခါးကလေး ခပ်ဖုံဖုံဖြင့် မခွဲတရို့ ပြင်ဆင်လာခဲ့သောအခါ အသက်အစိတ်ခန့်မျှသာ ရှိသေးသည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းခြင်း၊ သနားစဖွယ် အမူအရာရှိခြင်း၊ ရိုးသားသော မျက်နှာထားရှိခြင်း၊ သွက်လက်သောဟန် အနေအထားရှိခြင်းတို့မှာ ရီရီ၏ ဥပဟိရုပ်ကို ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်စေလျက်ရှိ၏။ မခွဲတရို့ ပြင်ဆင်ထားသည့် အမူအရာနှင့် ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ယောက်ျားတို့၏ ‘မက်ဇာတ်’ ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တုန်းပင် ရှိသေး၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ရီရီရဲ့၊ ရီရီ ဆပ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်တာပေါ့”

ထိုအခါမှ ရီရီသည် မောင်မောင်ဦး၏ အပြောအဆိုကို ရိပ်မိတော့၏။ မိမိသည် သမင်မငယ်ဖြစ်၍ အသားစားကျားကြီးရှေ့သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်၍နေလေပြီ။ ရီရီသည် စိတ်ကိုတင်းကာ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ထားလိုက်၏။

“ရှေ့နေခ ဘယ်လောက် ပေးရမယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ အမိန့်တော်ရမင်း”

“တစ်ပြားမှ မလိုချင်ဘူး၊ ဟောဒီက ရီရီကိုသာ ...”

မောင်မောင်ဦးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ငွေစက္ကူချပ်များကိုင်ထားသည့် ရီရီ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ရီရီကို အင်မတန်မှ သနားလွန်းလို့ သနားရာကစပြီး မေတ္တာရှိလွန်းလို့ အခုလို အပင်ပန်းခံ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး အစ်ကိုကြီး ဆောင်ရွက်ပေးတာပါ-ရီရီရယ်”

“ဘာ အစ်ကိုကြီးလဲ ရှေ့နေစုတ်က ဖယ် ... လွတ်”

“ခေါ်ပါဗျာ၊ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လွတ်ရမှာလဲ။ အစ်ကိုကြီးက တကယ် ချစ်တာပါ ရီရီရဲ့။ မချစ်ဘူးလား ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ရှင့်ကို ချစ်ရမှာလဲ။ အမှုဆောင်ရွက်နေလို့ လိုက်လိုက်ရောရော ဒီက ပြောမိတာ၊ သူ့ကြိုက်တယ်များ ထင်နေတယ်။ ဖွီ ... လွတ်မလွတ်ဘူးလား။ ဟင် ... ဟောဒီမှာ ဦးသာဒွန်း”

“ဦးသာဒွန်းကို ခေါ်မနေနဲ့။ သူက သဘောတူပြီးသားပဲ။ ဦးသာဒွန်း ပြန်သွားလို့ ခုလောက်ရှိရင် အိမ်တောင် ရောက်ရောမယ်”

“သိပ်ယုတ်မာတဲ့ အဘိုးကြီး”

“သူက ကျုပ်လူပဲ ရီရီရဲ့၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဖူးစာရှင် နတ်မင်းပေါ့”

မောင်မောင်ဦးသည် မိမိ၏ ညာဘက်လက်ကို လွတ်လိုက်ပြီးနောက် ရီရီ၏ ပခုံးကို လှမ်း၍ ဖက်လိုက်၏။ ထိုအခိုက် စာအုပ်စင်ဆီမှ စာအုပ်တစ်အုပ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ‘ဒုံး’ခနဲ ကျသံကြားရသဖြင့် မောင်မောင်ဦးသည် ဖျတ်ခနဲ လှန်၍ သွားလေ၏။ မောင်မောင်ဦးမှာ လက်ယာဘက်ဖြင့် ရီရီ၏ ကိုယ်ကို လှမ်း၍ ဖက်လိုက်သဖြင့် လက်ဝဲဘက်တစ်ဘက်တည်းဖြင့်သာ ရီရီ၏ လက်များကို ကိုင်ထားရလေရာ ရီရီသည် အတင်းရုန်းကန်ပြီးနောက် မိမိ၏ လက်ယာဘက် လွတ်မြောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထမိခါးကြားထဲမှ မောင်းချခားတစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။ သို့ရှိစဉ် လက်ဝဲလက်ကလည်း ရုန်းကန်ကန်လျက်ရှိသဖြင့် လွတ်သွားပြန်ရာ မောင်းကဲ့သို့ လွတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်းချခားကို ဖျတ်ခနဲ ကျင်လည်စွာ ဖွင့်လိုက်လေသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ရီရီ၏ ပခုံးကို ဖက်ထားလျက်ပင် ရှိသေးရာ ရီရီမှာ လက်နှစ်ဖက်စလုံး လွတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်ဦးအား မိမိ၏ လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို မေးစေ့မှနေ၍ နောက်သို့ တွန်းလိုက်ရာ မောင်မောင်ဦးလည်း ဆိုဖာပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ကျသွားလေ၏။

“ကိုင်း ... မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့ ရှေ့နေစုတ်သေပေတော့” ဟု ပြောကာ မောင်းချခားကို မြှောက်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် ဆိုဖာနောက်မှ အရိပ်တစ်ခု ပြန့်ခနဲ ပေါ်ထွက်လာပြီးလျှင် ဓာတ်မီးရောင်အောက်၌ ဝင်းခနဲ အရောင်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် မောင်မောင်ဦးသည် “အောင်မယ်လေး ခင်ဗျ” ဟု တစ်ချက်တည်း ဟစ်အော်ကာ ကျောပြင်တွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း စိုက်လျက် ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားလေ၏။ “အစ်မကြီး အသာနေ” ဟူသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံကိုလည်း ကြားရလေသည်။

ဆိုဖာနောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အရိပ်ကား မျက်နှာကို လျှော်စောင် တစ်ထည်ဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်လေ သည်။

ဆိုဖာနောက်မှ မိန်းမသည် မောင်မောင်ဦး နောက်ကျောကို ဓားမြှောင် နှင့် တအားစိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရီရီသည် အံ့အားသင့်ကာ ကြက် သေသေလျက် ရှိ၏။

“လက်လွန်မယ် အစ်မကြီး၊ အသာသာနေပါ။ ကျွန်မ စီရင်လိုက်ပါပြီ”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မလား၊ ကျွန်မကို မသိချင်ပါနဲ့တော့ အစ်မကြီးရယ်။ ရေတိမ်မှာ အနစ်ခံရပြီး သူ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့ အစ်မကြီးရဲ့။ အခုတော့ နောက်ထပ် မိန်းမတွေကို သူ မလိမ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ညီမလေးက သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲ”

“သတ္တိကောင်းတယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး အစ်မကြီးရယ်။ စိတ်နာ တော့ လုပ်မိတာပေါ့။ ဒါထက် အခု အစ်မကြီး ငွေ ဘယ်လောက်ရလဲ”

“တစ်သောင်း”

“အဲဒါလည်း အစ်မကြီးကို တစ်ပတ်ရိုက်တာပဲ။ ဟိုမိန်းမကြီးဆီက သူ လေးသောင်း ရတယ် အစ်မကြီးရဲ့။ မယုံရင်ကြည့် ကျွန်မ ပြမယ်”

ခေါင်းမြီးခြုံထားသော မိန်းမပျိုသည် မောင်မောင်ဦး၏ ခါးကြားထဲမှ သော့တွဲတစ်တွဲကို ထုတ်ယူကာ မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်၍ အောက်ထပ် အံ့ဂုက်ထဲမှ ငွေသုံးသောင်းကို ယူပေးလေသည်။

“ယူလေ ဘာကြည့်နေတာလဲ။ ဒီဟာ အစ်မကြီးပစ္စည်းပဲ။ ဟိုမိန်းမ ကြီးဆီက ငွေရလိုက်တာရော၊ စာချုပ်ကို သူဖျက်နေတာရော ကျွန်မ အားလုံး မြင်ရတယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ကျွန်မ ပုန်းနေတာ ကြာလှပြီ”

“ကျွန်မချည်း မလိုချင်ပါဘူး။ ညီမလေး တစ်ဝက်ယူပါ”

“မယူပါဘူး အစ်မကြီးရယ်။ ကျွန်မမှာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ တော်တော်နေ ရင် ကျွန်မ ရှိတော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို ... ဒီဟာတွေ လျှောက်မေးမနေနဲ့ အစ်မကြီး။ ဒီအခန်းထဲက မြန်မြန်ထွက်သွားပေတော့။ လမ်းထိပ်ကို လျှောက်သွားပြီး အိမ်ကိုသာ မြန် နိုင်သလောက် မြန်အောင် ပြန်ပေတော့။ နှုတ်တော်ကြာ အစ်မကြီးအပေါ် မဟုတ်ဘဲနဲ့ အမှုပတ်နေဦးမယ်။ သွား ... သွား မြန်မြန်ထွက်သွား”

ရီရီသည် အမည်မသိသော မိန်းမပျိုအား ကြင်နာ ယုယစွာ ကြည့်ပြီး လျှင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိသော ခြေလှမ်းဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ တက္ကစီတစ်စီးကို အသင့်တွေ့ရသည်နှင့် ရွာသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

နောက်နှစ်ရက်မျှကြာသောအခါ မောင်မောင်ဦး၏ အလောင်းကို သူ၏ အခန်းတွင်း၌ ပုလိပ်များ တွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ကန်တော်ကြီးအတွင်း၌ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ရ၏။

ထိုမိန်းမမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်းကိုကား စာဖတ်သူများ ရိပ်မိကြပေလိမ့်မည်။

***

သွေးသောက် မဂ္ဂစင်း (၁၉၅၅ ခု၊ ဩဂုတ်လ၊ အမှတ် ၁၁၅)

အချစ်တစ်ပတ်ရစ်

မောင်သောင်းတင်မှာ ကုန်သည်လမ်းရှိ ရုံးတစ်ရုံးတွင် အောက်တန်း စာရေးကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ မိမိနှင့် တစ်ရုံးတည်း လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော မသန်းမြဆိုသူ အထက်တန်းစားရေးမတစ်ယောက်နှင့် မျက်စိခြင်း ကြည့်ရာမှ အစ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့၏။ အခြား စာရေးများမှာ မိမိတို့ 'အတွဲ'များကို ရုပ်ရှင်များ၊ ဟိုတယ်များသို့ ပိုမို ရင်းနှီးအောင် ခေါ်သွား လေ့ရှိသော်လည်း မောင်သောင်းတင်မှာ သစ္စာရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိရည်းစားအပေါ်၌ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မှုများကို ရှောင်ရှားခဲ့လေ သည်။

မောင်သောင်းတင်မှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍ အမေအိုနှင့် ညီကလေးအား ထောက်ပံ့၍ နေရလေရာ အထက်တန်းလွှာ မိန်းမတစ်ယောက်အား လက် ထပ်၍ 'အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်' ထားနိုင်ရန် စိတ်ကူးမျှပင် မထည့်ဝံ့ခဲ့ ရှာချေ။

မသန်းမြမှာ ပင်စင်အငြိမ်းစား ဝန်ထောက်ကြီးတစ်ဦး၏ တစ်ယောက် တည်းသော သမီးဖြစ်၍ အင်းစိန်မှ နေ့စဉ် လာရောက် ရုံးတက်ရသူ ဖြစ်၏။ ဝန်ထောက်ကြီးသည် ဇနီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သောအခါ မသန်းမြအား တက္ကသိုလ်

တွင် ဆက်လက် မထားတော့ဘဲ ကျောင်းမှ နုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ရုံးတွင် အလုပ်လုပ်စေခဲ့ရာ မသန်းမြမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း အိမ်မှုကိစ္စများကို တင် ဘက်က ဆောင်ရွက်၍ ဖခင်ကြီးအား ပြုစုနေထိုင်ခဲ့လေသည်။

အစိုးရအရာရှိကြီးများမှာ အလုပ်မှ အနားယူကြသောအခါ လခစား အလုပ် လောက် အခြားအလုပ်များတွင် ကျွမ်းကျင်မှု ဗဟုသုတ မရှိသဖြင့် ဝန်ထောက်ကြီးသည် အလုပ် အမျိုးမျိုးကို 'လက်တည့်စမ်း' သည့်သဘောဖြင့် စ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် မည်သည့်အလုပ်တွင်မျှ ကျေးဇူးခံစားရသည်မရှိဘဲ စုဆောင်းထားရှိခဲ့သမျှ ပစ္စည်းကလေးများသာ တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါး၍ လာခဲ့ လေ၏။

အလုပ်မှထွက်၍ နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဝန်ထောက်ကြီးသည် မိမိ နေထိုင်သော အိမ်နှင့်ခြံကိုပင် ငွေ ၁၀၀၀၀ ကျပ်နှင့် ပေါင်နံ့ခဲလေရာ အသုံး အစွဲဘက်၌ကား ယခင်က 'မူ' ကို မလျှော့နိုင်သေးသဖြင့် နေ့စဉ်သုံးစွဲသော အိမ်စားရိတ်အပြင် အတိုးငွေ ၂၀၀ ကျပ်ကလည်း လစဉ်တက်၍ လာပြန်၏။ အတိုးကို သုံးလေးလလောက်သာ ပေးဆပ်နိုင်ပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့်မျှ အတိုး မပေးနိုင်ဘဲရှိခဲ့ရာ ငွေရင်း တစ်သောင်းအပေါ်တွင် အတိုးတွက် ၂၅၀၀ ကျပ် ခန့်တက်၍ လာပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ ဝန်ထောက်ကြီးမှာ အိမ်ကြီးကို မြီရှင်လက် သို့ ပေးအပ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ချေ။

ဝန်ထောက်ကြီး၏ အိမ်ကိုအပေါင်ခံသူမှာ ကြို့ကုန်းတွင် ခြံတစ်ခြံနှင့် နေသော မြေပိုင်ရှင် ဦးကျော်ဇောဆိုသူ ဖြစ်၏။ အလုပ်အကိုင်မှာ ကုန်သည် တစ်ယောက် ဖြစ်၍ ဈေးချောင်ရသမျှ ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူပြီးလျှင် ရောင်းချက် ကောင်းသောနေရာ၌ ထုခွဲရောင်းချခြင်း ရိုးသား၍ မသိနားမလည်သော ကုန် သည်များအပေါ်တွင် ကော်မရှင်နှင့် ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ အစိုးရ အပြစ် မကင်းသည့် ကုန်ပစ္စည်းများကိုပင် တင်ပို့သွင်းထုတ်နိုင်ခြင်း စသည်ဖြင့် အရောင်း အဝယ်ဘက်တွင် ကျင်လည်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိသဖြင့် စီးပွားတက်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အိမ်ကြီးတွင် တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ခဲ့လေ သည်။

ဦးကျော်ဇောသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံဖြင့် ဝန်ထောက်ကြီးအပေါ် တွင် တင်ရှိသော ကြွေးဟောင်းများကို မတောင်းသေးဘဲ ငွေ ၂၀၀ ကျပ် စ၊ ၃၀၀ ကျပ် စကိုပင် လက်လှည့်သုံးအဖြစ် ဈေးငှားပြန်ရာ မူလအိမ်ပေါင်ဖြင့် ဈေးထားသော ရင်းတိုးငွေများနှင့်တကွ နောက်ထပ် လက်လှည့် သုံးငွေများပါ စုစုပေါင်း ၁၅၀၀၀ ကျပ်ကျော်ကျော်မျှပင် ရှိခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်၌ ကြွေးမြီအားလုံးကို တစ်လအတွင်းအပြေပေးဆပ်ရန် ဝတ်လုံတစ်ဦးထံမှတစ်ဆင့် ဝန်ထောက်ကြီးထံသို့ နို့တစ်စာတစ်စောင် ရောက် ရှိလာရာ သားအဖနှစ်ယောက်တို့မှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ငိုငံနေကြရုံမှတစ်ပါး မည်သို့မျှ မကြံတတ်ကြတော့ချေ။ မြဲနှင့် အိမ်မှာ ၁၅၀၀၀ ကျပ်နှင့်ပင် ရောင်းသော်လည်း ဝယ်သူရှိမည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအခါမှ ဝန်ထောက်ကြီးမှာ ကုန်သည် အလုပ်ကို မကျွမ်းကျင်ဘဲ လုပ်ခဲ့သဖြင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပုံများကိုလည်း ကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းစွာ မနေခဲ့ပုံများကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရလိုရငြား မြင်းပွဲများသို့ပင် သမီးမသိအောင် သွားခဲ့သည်များ ကိုလည်းကောင်း ယူကြိုးမရ ဖြစ်ရှာလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လမကုန်မီ မသန်းမြ၏ ဝန်ထောက်ကြီးထံသို့ သတင်း တစ်ခု ရောက်ရှိလတော့၏။ ထိုသတင်းကို ယူဆောင်လာသူမှာ ဝန်ထောက် ကြီးနှင့် ဆွေတစ်စ မျိုးတစ်စ တော်စပ်သူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေ သည်။ ထိုသတင်း၏ အဆိုမှာ အကယ်၍ ဝန်ထောက်ကြီးသည် သမီးဖြစ်သူ မသန်းမြအား မြေပိုင်ရှင် ဦးကျော်ဇောနှင့် လက်ထပ်ပေးက တင်ရှိသော ကြွေး များအားလုံးကို လျော်ပစ်ရုံသာမက မသန်းမြအတွက် လက်ဝတ်လက်စားအစုံ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများအပြင် သားအဖနှစ်ယောက် သုံးစွဲနေထိုင်ရေးအတွက် ငွေသား ၃၀၀၀ ကျပ်ပင် ပေးဦးမည့်အကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသတင်းမှာ ပထမ နားဖောက်ရုံမျှသာ ရောက်ရှိလာသော သတင်းဖြစ်၍ ၃-၄ ရက်ခန့်ကြာ သောအခါ ထိုသတင်းကို အတည်ပြုရန် အရပ်လူကြီး နှစ်ယောက် ထပ်မံ ရောက်ရှိလာလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက် ၍ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက် ရှိကြကုန်၏။ ဝန်ထောက်ကြီးမှာ စကားကို တိုတို တုတ်တုတ်နှင့် ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သကဲ့သို့ သမီးဖြစ်သူကလည်း ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မသန်းမြမှာ အင်္ဂလိပ်သီလရင် ကျောင်းထွက် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် အာသွက်လျှာသွက် တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကျောင်းနေစဉ်ကပင် ရဲရင့်ခြင်း၊ တည်ကြည်ခြင်း၊ သွက်လက်ဖျတ် လတ်ခြင်းတို့တွင် နာမည်ရခဲ့သူဖြစ်၏။ ဝန်ထောက်ကြီးသည် သမီးဖြစ်သူအား မှေးမှိန်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေရာမှ

“ကဲ ... ဒါပဲကြည့်တော့ သမီးရေ၊ ကိုကျော်ဇောကတော့ ဖေဖေတို့ကို အကြပ်ကိုင်တာပဲ။ အင်း ... ကိုင်မယ်ဆိုလည်း ကိုင်စရာပါလေ။ ခုနေခါ ဖေဖေတို့မှာ ခရမ်းသီးပိန် ဓားတုံးဖြစ်တဲ့ အချိန်ကိုကွယ့်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဖေဖေ”

“သူကလည်း သမီးအပေါ်မှာ အရင်ကတည်းက မေတ္တာရှိနေပုံပဲကွဲ။
၄-၅ ခေါက် အိမ်ကို လာဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကတည်းက ဖေဖေ အတော်
အတန်တော့ အကဲခတ်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သက်တူရွယ်တူလည်း မဟုတ်၊
ဖအေနဲ့ သမီးပြောသင့်တဲ့ စကားလည်း မဟုတ်လို့ ဖေဖေ အသာ ကြည့်နေ
ခဲ့တယ်”

“ကျွန်မလည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရိပ်မိပါတယ် ဖေဖေ”

“ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့ ငါ့သမီးနဲ့ မတန်ဘူး ဆိုတာတော့ ဖေဖေ နားလည်ပါ
တယ်။ ဒါထက် သမီးကို မေတ္တာရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ ရုံးက သူငယ်ကော”

“ကိုသောင်းတင် အလုပ်က ထွက်သွားပြီ ဖေဖေ။ ဒီလူက အတော်မာန
ကြီးတဲ့လူ ဖေဖေရဲ့။ တစ်ခါက ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ပြောတော့ ကျွန်မကို အခု
အခြေအနေထက် သာအောင် ထားနိုင်ပါ့မလား။ အခုထက်ပိုပြီး ဆင်နိုင်ပါ
မလားလို့ မေးတော့၊ ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ မြရယ်တဲ့။ အခု မဆင်နိုင်တောင် နောက်
၄-၅ နှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဆင်နိုင်ရောပေါ့။ ကျုပ်ဟာ အညွန့်နဲ့လူပါ။
အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်က ကျုပ်အကြံ အထမမြောက်ခင် စပ်ကူးမတ်ကူးမှာ
အငတ်မခံနိုင်လို့ ဝင်လုပ်နေတာပါလို့ ရိုးရိုးကြီး ပြန်ပြောတယ် ဖေဖေ။ ပြီးတော့
ဒီလူဟာ ကတိတည်ထယ်၊ သစ္စာရှိတယ်၊ ကျွန်မကို ရိုးရိုးသားသားနဲ့ တကယ်
ချစ်တဲ့သူပါ ဖေဖေ”

“ရုပ်ရည်အမျိုးအနွယ်ကကော”

“သူ့အမျိုးအနွယ်တော့ မသိပါဘူး ဖေဖေ။ အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေး
ပြီး ညီကလေးတစ်ယောက်ကို ကျောင်းထားပေးရတာလောက်ပဲ သိပါတယ်။
ရုပ်ရည်ကတော့ လှလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရွက်ကြမ်းရေကျိပ် ဆိုပါတော့၊
ဒါပေမယ့် မိန်းမလို မိန်းမရှာ ကန့်ကွက် အမူအရာမျိုး မရှိဘူး။ ယောက်ျားပီသ
တဲ့ ရုပ်မျိုးပဲ”

“တော်လောက်ပါပြီ သမီးရယ်။ ဒီ သူငယ်နဲ့ မေတ္တာရှိနေတယ်ဆိုတာ
ဖေဖေ အပြစ်မဆိုပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီသူငယ်က ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားတာလဲ”

“ဒီစာရေးအလုပ်နဲ့ တစ်သက်လုံး မကြီးပွားနိုင်ဘူး။ တခြားအလုပ်
တစ်ခုခု ကြံရဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ ဖေဖေ”

“သမီးနဲ့ကော အဆက်အသွယ် ပြတ်နေပြီ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ။ နို့ပေမယ့် ဝမ်းထဲက မေတ္တာဓာတ်ချင်းတော့ ဒီတင်
သက်မှာ မပြတ်ဘူးဆိုပါတော့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်
နဲ့ ချစ်ကြတာ သေမှ ပြတ်ကြတာပဲ။ နို့ပေမယ့် သမီးကို ဖေဖေ ပိုင်ပါတယ်။

ဖေဖေ သဘောအတိုင်း လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဖေဖေကို သမီး ဘယ်လောက်ချစ်
တယ်ဆိုတာ ဖေဖေ အသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

ဝန်ထောက်ကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ဦးခေါင်း
ကို ညင်သာစွာ တစ်ချက်ညိတ်လိုက်၏။

“ကိုကျော်ဇောဟာလည်း သမီးနဲ့ သက်တူရွယ်တူ မဟုတ်တာကလွဲ
လို့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ သမီးရဲ့။ ဒီလူက အရာရာ လည်ပတ်
တယ်၊ နဲ့စပ်တယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့လည်း ပြည့်စုံတယ်။ အကြောင်းရှိရင် တကယ်
အားကိုးရတဲ့သူ တစ်ယောက်ပေါ့ သမီးရယ်။ အခုနေအခါ ဖေဖေတို့ ဘယ်
လောက် အကြပ်အတည်းနဲ့ တွေ့နေတယ်ဆိုတာ သမီးအသိဆုံးပဲ။ သမီး လက်
ဝတ်လက်စားကလေးတွေတောင် တတိတိနဲ့ ချောနေပြီ မဟုတ်လား။ သူ့အကြွေး
ကလည်း ဖော်ဖော်ကြာ ၂၀၀၀၀ ကျပ် ခိုက်တော့မယ်။ ဖေဖေဖြင့် တွက်တောင်
မကြည့်ဝံ့ဘူး။ အဲဒီတော့ ...”

မသန်းမြသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ပြီးနောက် -

“ဖေဖေ သဘောအတိုင်းလို့ ပြောပြီးပါပြီကော ဖေဖေ။ မိဘကျေးဇူး
ကို သိတတ်တဲ့ သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖေဖေကျေးဇူးကို ဆပ်တာပါပဲ။
ဖေဖေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထားပြီး ကျွန်မမျက်စိကို ဇွတ်မှိတ်ရတာပါပဲ”

ဤသို့ မသန်းမြသည် မြေပိုင်ရှင် ဦးကျော်ဇောနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရလေ
ရာ လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက်၌မူကား ဦးကျော်ဇောအား မယားဝတ္တရားနှင့် အညီ
ပြုစုခဲ့ရာလေသည်။ သို့သော် အချစ်ဦးမောင်သောင်းတင်ကိုမူ မသန်းမြသည်
မည်သည့်အခါမျှ မမေ့ချေ။

ဦးကျော်ဇောနှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် ငွေရေးကြေးရေး နေရေးထိုင်ရေး
မှစ၍ အစစ အဆင်ပြေလျက် နေသားတကျရှိနေရာ တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ
မသန်းမြ၏ ဖခင် ဝန်ထောက်ကြီး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားရှာလေသည်။

ထိုအခါ ဦးကျော်ဇောသည် ယခင် ၁၅၀၀၀ ကျပ်နှင့် တန်ဖိုးဖြတ်ခဲ့
သော ဝန်ထောက်ကြီး၏ အိမ်နှင့်ခြံကို ၃၀၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ရောင်းချပြီးလျှင် ငွေကို
မသန်းမြ နာမည်နှင့် ဘဏ်တိုက်တစ်တိုက်တွင် အပ်ထားလေ၏။ ယခင်က
မသန်းမြမှာ ကြို့ကုန်းခြံ၌ တစ်လှည့် ဖခင်ကြီးထံတွင်တစ်လှည့် နေခဲ့ရာမှ မိမိ
တို့ခြံကြီးကို ရောင်းချလိုက်သောအခါ ကြို့ကုန်းရှိ ဦးကျော်ဇောခြံသို့ တစ်ခါတည်း
ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသောအခါ ဦးကျော်ဇော
ကလည်း အိမ်ကြီးကို အသစ်မွမ်းမံပြင်ဆင်လျက် အခန်းသစ်များဖွဲ့ခြင်း၊
အောက်ထပ်ကို ကျောက်ပြားခင်းခြင်း၊ ဓာတ်မီးများ တိုးချဲ့တပ်ဆင်ခြင်း

ပြုလုပ်ပြီးလျှင် မသန်းမြအတွက် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများနှင့် ပျင်းလျှင် စကား ပြောရန်ဟုဆိုကာ တယ်လီဖုန်းပင် တပ်ဆင်ပေးထား၏။ နောက်ဖေးဘက် အခန်း တစ်ခုအတွင်း၌ အောက်သို့ ဆင်းသွားရသော မြေတိုက်ကလေးတစ်ခုရှိ၏။ ၎င်း မှာ ဦးကျော်ဇော ဓာတ်ပုံကူးသော အမှောင်ခန်းနှင့် အခြားတိုလီမိုလီပစ္စည်းများ ထားသော အခန်းဖြစ်၍ ထိုအခန်းကလေးကိုလည်း အံဖုံးတံခါးအသစ်တပ်ကာ မွမ်းမံပြင်ဆင်၏။ မသန်းမြ၏ နောင်ရေးအတွက်ဟု ဆိုကာ မိမိ၏ အသက်ကို ငွေ ၂၀၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် အာမခံပြုလုပ်ပြီးလျှင် မသန်းမြအား ပေးထား၏။ စိန်ထည် ၃၀၀၀ ကျပ်ဖိုးခန့်ထပ်၍ ဝယ်ပေးပြီးလျှင် အဝတ်အစားများကိုလည်း မသန်းမြ အလိုအတိုင်း သဘောကျ ဝယ်စေ၏။

မသန်းမြမှာ လက်တွေ့လောကစည်းစိမ်များကို ခံစားရင်း ယောက်ျား ဖြစ်သူအား တဖြည်းဖြည်း ကျေးဇူးတင်လျက် အသက်ကြီးသူများသည် အမြော် အမြင် ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ပြည့်စုံ၍ နေရာတိုင်းတွင် အားကိုးရကြောင်း ဖခင် ကြီး၏ စကားများကို ပြန်၍ သတိရမိ၏။

မသန်းမြမှာ ဤကဲ့သို့ 'မတောင့်မတ မကြောင့်မကျ' နေထိုင်ရသော် လည်း ဦးကျော်ဇော မည်သည့် အလုပ်ကို လုပ်သည်။ မည်သည့်နေရာသို့ သွားသည် စသည်ဖြင့် လင်ယောက်ျား၏ အလုပ်အကိုင်ကို အတိအကျ မသိ၊ စုံစမ်းခြင်းလည်း မပြုချေ။ ဦးကျော်ဇောသည် နံနက် ၉ နာရီ ၁၀ နာရီခန့်တွင် နံနက်စာ စား၍ အဝတ်အစားများလဲပြီးနောက် ထွက်သွားတတ်၏။

ညနေနေဝင်ချိန်များ၌ ပြန်လေ့ရှိပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့် ၉ နာရီ ၁၀ နာရီအထိ မိုးချုပ်မှ ပြန်လေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်အပြန်တွင် ဧည့်သည် ၃-၄ ယောက်ခန့်ပါလာတတ်၍ ၎င်းတို့နှင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ စကား ပြောဆိုနေတတ်၏။ ၎င်းတို့ပြောသော စကားများမှာလည်း အများအားဖြင့် တီးတိုးတိုင်ပင်ခြင်းများဖြစ်၍ မည်သည့်အကြောင်း မည်သည့်ကိစ္စဟူ၍ မသန်းမြ မသိချေ။

တစ်ကြိမ်တွင် ဦးကျော်ဇောသည် ညဉ့် ၇ နာရီလောက်တွင် ညစာစား သောက်ပြီးနောက် ထိုညတွင် မိမိအား စောင့်၍မနေဘဲ အိပ်နှင့်ရန်အကြောင်း၊ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းရှိက ခြံထောင့် တဲကလေးတွင် နေသော မာလီအဘိုးကြီးအားခေါ်ရန် အကြောင်း၊ သူခိုးဓားပြအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ရန် မရှိ၊ ဤအရပ်သို့ သူခိုးသူဝှက်များ မလာကြောင်း ပြောပြီးလျှင် ထွက်သွားရာ နောက်တစ်နေ့နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှ အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ပြန် ရောက်လာ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ဦးကျော်ဇောသည် ညဉ့် ၈ နာရီအချိန်လောက်၌ မြေ
တိုက်ထဲသို့ ဝင်၍ပုန်းနေပြီးနောက် မိမိအား မည်သူကပင် လာ၍မေးသည်ဖြစ်စေ
မရှိကြောင်းပြောရန် မသန်းမြအား မှာထား၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ကားတစ်စီးရောက်ရှိလာ၍ ကားပေါ်မှ
မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီးလျှင် ဦးကျော်ဇောအား တွေ့လိုကြောင်း
ပြော၏။ မသန်းမြက ဦးကျော်ဇော အလုပ်မှ ပြန်မလာသေးကြောင်း၊ မိမိ
ယောက်ျားမှာ အလုပ်ပြန်ချိန် အတိအကျ မရှိဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်ညဉ့်နက်
မှ ပြန်လာတတ်ကြောင်း ပြောရာ မိန်းမကလေးသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ထိုင်ကာ ၁၀ နာရီအထိ စောင့်နေပြီးနောက် ပြန်သွား
လေ၏။

တစ်ကြိမ်၌ ညဉ့် ၁၂ နာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် ခြံအတွင်းသို့
ကားတစ်စီး ဝင်လာပြီးလျှင် ဦးကျော်ဇော၏ အမည်ကိုခေါ်၍ နှိုးလေ၏။
ဦးကျော်ဇော အသံကျက်မိ၍ တံခါးဖွင့်ပေးသောအခါ ကားပေါ်မှ ယောက်ျား
တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ပြာ ဆင်းလာ၍ နာရီဝက်
ခန့်မျှ ဦးကျော်ဇောနှင့် တိုင်ပင်လျက်ရှိ၏။ ကားမှာ ဂျစ်ကားဖြစ်၍ ကားပေါ်
တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ပါးစပ်ကို အဝတ်စည်းလျက် လက်များကို
ကြိုးဖြင့် တုပ်ထားပြီးလျှင် ထိုမိန်းမနှင့် ယောက်ျားတို့က ဘေးမှညှပ်၍ ခေါ်
သွားသည်ကို ကားထွက်သောအခါ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ မသန်းမြက မြင်လိုက် ရ၏။

မသန်းမြမှာ လင်ယောက်ျားအလုပ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်စွက်
ဖက်ခြင်း မရှိဘဲ အေးချမ်းစွာနေထိုင်တတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဤသို့
မသင်္ကာဖွယ်အချက်များကို တွေ့ရ၍ ယောက်ျားဖြစ်သူအား မေးမြန်းသော အခါ
ဦးကျော်ဇောက "မသိချင်ပါနဲ့ မြရယ်။ ဒီအလုပ်တွေဟာ မြ သိသင့်တဲ့ အလုပ်တွေ
မဟုတ်ပါဘူး။ လူဆိုတာ ဘယ်နေရာမျိုးမဆို ကြံရည်ဖန်ရည် ရှိတဲ့လူမှ ပိုစား
ရတာ မဟုတ်လား" ဟု ပြော၏။

မသန်းမြက လင်နှင့်မယားဆိုသည်မှာ ကောင်းတူ ဆိုးဘက်ဖြစ်၍
မည်သည့် နေရာမဆို သိခွင့်ရှိကြောင်းဖြင့် ဆင်ခြေတက်သောအခါ ဦးကျော်
ဇောက -

"ဒီမယ် မြ ... အစ်ကိုကြီး ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး။ အစ်ကိုကြီးဟာ ဘယ်နေရာမျိုးမဆို လျှို့ဝှက်ကျစ်
လျစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မြ အသိသာပဲ။ ဒီတော့ မြ စိတ်ဆိုး
ချင်ဆိုး စိတ်ကောက်ချင်ကောက်၊ အစ်ကိုကြီးကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မဆေးနဲ့
ဟု ခပ်ထန်ထန်ပြောကာ စကားလက်စကို ဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကြို့ကုန်းအိမ်ကြီးတွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ ဤကဲ့သို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောမတည့်ရာ မှစ၍ လင်မယား ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်ကာ မကြာခဏ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ကြ၏။ နောက်ဆုံး မသန်းမြနာမည်နှင့် ထားသော ငွေ ၃၀၀၀၀ ကျပ်အနက် ငွေ ၂၅၀၀၀ ထုတ်ယူရန် မသန်းမြအား ဦးကျော်ဇောက လက်မှတ်ရေးထိုးစေသောအခါ၌ လင်မယား အတော်ပင် စကားများကြလေသည်။

ဦးကျော်ဇော၏ အကြောင်းပြချက်မှာ အရေးကြီးသော ကုန်ပစ္စည်း တစ်ခုကို လူတစ်ယောက်ထံမှ လျှို့ဝှက်စွာ တိတ်တဆိတ် ဝယ်ယူရန်အတွက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းပစ္စည်းကို တစ်လခန့်အကြာတွင် လုံခြုံသောနေရာတစ်ခု၌ ရောင်းချနိုင်ကံ ၃၅၀၀၀ ကျပ် ရနိုင်၍ တစ်လအတွင်း ငွေ ၁၀၀၀၀ ကျပ်တိတိ မြတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။

နီဝင်ဘာလ၏ တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ မသန်းမြသည် ဦးကျော်ဇော၏ လျှို့ဝှက်သော အရောင်းအဝယ်ကိစ္စများအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်သို့လာရောက်သော ၎င်း၏ ဧည့်သည်များအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိအပေါ်၌ပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိသော ၎င်း၏ အပြုအမူများကိုလည်းကောင်း စဉ်းစားရင်း အိမ်ဘေးပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလျက် ရှိစဉ် မာလီအဘိုးကြီး ဦးဖိုးချိန်သည် ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကလေး တစ်ခုကို ကိုင်လာပြီးလျှင် “ဒါဟာ ဆရာ စာအုပ်ကလေးနဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောကာ မသန်းမြအား ပေးလေ၏။ စာအုပ်ကလေးမှာ အစိမ်းရောင်အိတ်ဆောင် ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကလေးဖြစ်၍ မသန်းမြသည် မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဦးကျော်ဇော၏ ဒိုင်ယာရီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလေသည်။ ထိုအခါ မသန်းမြက -

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ အစ်ကိုကြီးစာအုပ်ပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးဖိုးချိန်” ဟု ပြောလေ၏။

စာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်ကြည့်ရာ ထိုနေ့မှာ နီဝင်ဘာလ ၇ ရက် သောကြာဖြစ်၍ ထိုနေ့စာမျက်နှာ၌ပင် ‘ယခုည ၉ နာရီ ..... ဓာတ်ပုံ’ ဟု ခဲတံ အနီဖြင့် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မသန်းမြသည် လွန်ခဲ့သော ရက်များက စာမျက်နှာများကို လှန်၍ကြည့်ပြန်၏။ အောက်တိုဘာလ ၄ ရက်နေ့ စာမျက်နှာ တွင် ‘ယခုည ၁၂ နာရီခွဲ၊ တောက ..... မိစိန်ကိစ္စ ..... ဆုံးဖြတ် ..... ဖိုးကျင်လင်မယားအပ်’ ဟု မင်နီဖြင့် ရေးထား၏။

မသန်းမြသည် လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်က ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် ကျော်လောက်တွင် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ကားပေါ်မှဆင်းလာ၍ ဦးကျော်ဇောနှင့် တီးတိုးတိုင်ပင်ပြီးနောက် ကားပြန်၍ ထွက်

သွားသောအခါ ကားပေါ်၌ ပါးစပ်တွင် အဝတ်များ စည်းနှောင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား မိမိမြင်လိုက်ရသည်ကို ပြန်၍ သတိရမိ၏။ အခြားနောက်ဘက်မှ စာမျက်နှာများကို ကြည့်ရှုပြန်၏။ သြဂုတ်လ ၁၇ ရက်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ထိုစာမျက်နှာ၌ 'မစ္စက်ဝပ်ဆင် လာတွေ့..... လင်၏ပစ္စည်း ၅၀၀၀၀ ..... အတွေ့မခံ' ဟု မင်နီဖြင့် ရေးသားထားသော စာလုံးများကို တွေ့ရပြန်၏။ မသန်းမြသည် ပြန်၍ စဉ်းစားပြန်၏။ ထိုလအတွင်းလောက်က တစ်နေ့ည၌ ၈ နာရီအချိန်လောက်တွင် အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် ဦးကျော်ဇောအား မေးမြန်းရာ ထိုအခါက မြေတိုက်ထဲတွင် ဦးကျော်ဇော ပုန်းနေသဖြင့် အလုပ်မှ ဦးကျော်ဇော ပြန်မလာသေးကြောင်း မိမိက လိမ်လည်ပြောလိုက်ရကြောင်း၊ မိန်းကလေးသည် နှစ်နာရီခန့်မျှ ဆက်လက်စောင့်နေသည်များကို ပြန်၍ သတိရပြန်၏။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေး၏ လွန်ခဲ့သော နေ့ရက်များတိုင်းလိုလို၌ပင် အမှတ်အသားများ၊ ငွေများ ပေါင်းထားသည့် ဂဏန်းများ၊ မည်သူမည်ဝါနှင့် မည်သည့်နေရာတွင် တွေ့ရန် အချိန်းအချက်များ စသည်တို့ကို တွေ့ရ၏။ မိမိသင်္ကာမကင်းဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စ နှစ်ခု သုံးခုမှာ အခြားကိစ္စများကဲ့သို့ ရိုးရိုး မင်နီဖြင့် မရေးဘဲ မင်နီဖြင့် ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယနေ့အဖို့လည်း ကိစ္စတစ်ခုကို မင်နီဖြင့် ရေးထားပြန်ရာ ယင်းကိစ္စမှာ မည်သည့်ကိစ္စမျိုး ဖြစ်လေသနည်း။ လွန်ခဲ့သော ၄-၅ လလောက်ကပင် ဦးကျော်ဇော၏ အသွားအလာများကိုလည်းကောင်း၊ သူ့ထံသို့ရောက်လာသော ဧည့်သည်များကိုလည်းကောင်း သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခဲ့ရာ ယခု သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စ နှစ်ခု သုံးခုမှာ ဒိုင်ယာရီတွင် တွေ့ရသော မင်နီမှတ်တမ်းများနှင့် အံ့ကိုက်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ပို၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာတော့၏။ ယနေ့ရက်စွဲ စာရွက်ပေါ်တွင် တွေ့ရသော မှတ်တမ်းကလေးမှာ မည်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်ပေမည်နည်း။ မသန်းမြသည် အမျိုးမျိုး တွေးတောလျက်ရှိလေ၏။

ထိုည၌ ဦးကျော်ဇောသည် ည၌ ၇ နာရီသာသာလောက်၌ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာရာ အိမ်ထဲသို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း "မြရေ အစ်ကိုကြီး ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကလေးတစ်ခု ပျောက်သွားတယ်ဟေ့။ ဘယ်များ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ မပြောတတ်ဘူး' ဟု ရေးကြီးသုတ်ပြာ ပြောလေရာ မသန်းမြက အရေးမကြီးသကဲ့သို့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကို စားပွဲအံ့ဆွဲအတွင်းမှ ထုတ်ယူပြီးနောက် "ခြံထဲမှာ ဦးဖိုးချိန် ကောက်ရလို့ လာပေးထားတယ်" ဟု ပြောကာ စာအုပ်ကလေးကို ဦးကျော်ဇောလက်သို့ လှမ်း၍ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကျော်ဇောလည်း ရင်ထဲမှ အလုံးတစ်ခု ကျသွားသကဲ့သို့ စာအုပ်ကလေးကို အငမ်းမရ ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

“ဒိုင်ယာရီကို မြ ဖတ်ကြည့်လား”

“ကြည့်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ နေပါဦး ... ဒီနေ့ည ၉ နာရီဆိုတာက ဘာလဲ။ အစ်ကိုကြီး ဘယ်က မိန်းမနဲ့ များ ချိန်းထားပြန်လဲ”

ဦးကျော်ဇောသည် ခေတ္တမျှ မျက်နှာပျက်သွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆယ်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် -

“ဟုတ်တယ်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတယ်။ အသား မဖြူမညို မျက်လုံးပြူးပြူး ကိုယ်က ငါးရဲ့ ကိုယ်ကလေး ... ဟောဒီက မြ ကိုယ်လေး အတိုင်းပါပဲဗျာ”

ဦးကျော်ဇောသည် မသန်းမြ၏ ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်လုံးကလေးကို ကြိုး၍ ဖက်ထားလိုက်လေ၏။

“နေစမ်းပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အကောင်းပြောတာပါ။ ည ၉ နာရီ ဆိုတာ ဘာလဲ”

“မြကလည်းကွယ်။ ည ၉ နာရီမှာ တော်တော်အေးလာပြီ မဟုတ် လား။ ဒီအချိန်ဓာတ်ပုံဆေးဖို့ကောင်းတဲ့ အချိန်ပဲ။ ဒီအချိန်မှာ ဓာတ်ပုံတွေ ဆေးဖို့ရှိလို့ပေါ့ မြရဲ့။ မေ့နေမှာ စိုးလို့ အစ်ကိုကြီး မှတ်ထားတာ”

ဦးကျော်ဇောမှာ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ကျ အောက်ထပ်မြေ တိုက်ထဲသို့ ဝင်၍ သူ၏ဓာတ်ပုံများကိုဆေးခြင်း၊ ကူးခြင်းများ ပြုလုပ်လေ့ ရှိ၏။

ထမင်းများ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ၈ နာရီခွဲပြီဖြစ်၍ မသန်းမြ သည် ကနွဲ့ကရ အယူအရာဖြင့် ဦးကျော်ဇော၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ -

“အစ်ကိုကြီး အခုတင်က ပြောတဲ့ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ငါးရဲ့ ကိုယ်ကလေး ဆိုတာ တကယ်လားဟင် မြကို ပြောရမယ်”

“တကယ်ပေါ့ မြရဲ့၊ မြ ကြည့်ချင်လို့လား”

မသန်းမြသည် နှုတ်ဖြင့်ပြန်၍ မပြောဘဲ ဦးခါင်းကို ညင်သာစွာ ညှိတ် လေရာ ဦးကျော်ဇောသည် မသန်းမြအား ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ပွေ့ချီကာ “အဲဒါ သူပဲ” ဟု ပြောရင်း အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဇနီးမောင်နှံတို့ တစ်ရေးနိုးသောအခါ၌ကား ၁၁ နာရီပင် ထိုးပြီးလေ ပြီ။ ဦးကျော်ဇော နိုးသောအခါ “နက်ဖြန်မှပဲ ဆေးတော့မယ် မြရေ” ဟု ပြောကာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ထိုညဦးအဖို့၌ကား တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခြင်း မရှိသဖြင့် မသန်းမြမှာ စိတ်အေး၍ သွားပြီးလျှင် တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သွားလေရာ နံနက် ၇ နာရီမှပင် အိပ်ရာမှ နိုးလေတော့၏။

*

နောက်တစ်နေ့၌ ဦးကျော်စောသည် ခါတိုင်းနေ့ကဲ့သို့ ၁၁ နာရီသာ သာခန့်တွင် အိမ်မှ ထွက်သွားရာ မသန်းမြသည် ဦးကျော်စော၏ စာရွက်စာတမ်းများကို ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုစိတ် ပေါ်လာသဖြင့် စာရေးစားပွဲအံ့ဆွဲများကို ဇီရိုအောက်တွင် တွေ့ရသော သော့တွဲမှ သော့များနှင့် စမ်းသပ်ဖွင့်လေ၏။ သော့ ၃-၄ ချောင်းလဲ၍ ဖွင့်သောအခါ အံ့ဆွဲ နှစ်ခု ပွင့်သွားလေသည်။

အံ့ဆွဲတစ်ခုအတွင်း၌ကား ဖိုင်ဟောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေရာ ဖိုင်တွဲ၍ထားသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သတင်းရက်စွဲမှာ လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ခန့်က ရက်စွဲဖြစ်၍ အဖြူရောင်မှ အဝါရောင်သို့ပင် ပြောင်းကာ စက္ကူများနှင့် ဆွေးမြေ့လှမတတ် ရှိနေလေပြီ။

ဖြတ်ပိုင်းတစ်စောင်တွင် 'ဘိန်းနစ်သောင်းဖိုးချမှုဖြင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ထောင်ကျသောအမှု' အခြားတစ်စောင်တွင် လူပြန်ပေးမှု၊ အခြားတစ်စောင်တွင် မန္တလေးမြို့၊ သာစည်၊ နမ္မတူ၊ သီပေါမြို့များမှ မိန်းမပျိုကလေးများကို ခိုးယူပေါင်းသင်းပြီးနောက် အမျိုးသမီးလေးများ အစပျောက်နေခြင်း သတင်းများ၊ အခြားတစ်စောင်တွင် ဇေဒဗာရီလူမျိုး ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သော ကိုမှတ်ဆိတ်ဆိုသူမှာ ရုပ်ရည်သနားကမားရှိသူဖြစ်၍ သီပေါမြို့မှ ရှမ်းအမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်နှင့် ပြင်ဦးလွင်ဈေးအနီးတွင် တိုက်တစ်လုံး ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ မကြာမီ ရှမ်းအမျိုးသမီးလေး ပျောက်သွား၍ ကိုမှတ်ဆိတ်သာ ရှိတော့ရာ ကိုမှတ်ဆိတ်ကမူ ဇနီးဖြစ်သူမှာ မိမိနှင့် စကားများ၍ စိတ်ဆိုးပြီးလျှင် ၎င်း၏မိဘရပ်ထံသို့ ပြန်သွားကြောင်းဖြင့် လူအများအား ပြောလျက်ရှိထား၏။

မကြာမီ သီပေါမှ အမျိုးသမီးလေး၏ မိခင်လိုက်လာရာ ကိုမှတ်ဆိတ်က ၎င်း၏ဇနီးမှာ လွန်ခဲ့သော အပတ်ကပင် သီပေါသို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသဖြင့် မိန်းမကြီး ပြန်သွားရလေ၏။ သို့သော် မိန်းမကလေးသည် သီပေါမြို့သို့ မရောက်ဘဲ ရှိနေသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ရဲဌာန၌ လူပျောက်မှုဖြင့် တိုင်ကြားရတော့၏။ ထိုအချိန်၌ကား ကိုမှတ်ဆိတ်သည် သူနေသော တိုက်ကို တိုက်ရှင်သို့ ပြန်အပ်ခဲ့ပြီးလျှင် ခြေရာဖျောက်၍ သွားခဲ့လေပြီ။

ထိုအကြောင်းများကို မန္တလေးမြို့ သတင်းစာတစ်စောင်က အကျဉ်းချုပ် ရေးသားဖော်ပြပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ နောက်တစ်နှစ်ခန့်အကြာ၌ ကိုမှတ်ဆိတ်နှင့် ရှမ်းမလေးတို့နေသွားသော တိုက်နောက်ဖေးဆောင် ပြိုကျသဖြင့် အသစ်ထပ်မံပြုပြင်ရာ မီးဖိုကြမ်းပြင်များကို ဖျက်ရာတွင် မြေကြီးအတွင်း တစ်ဆူခန့်အနက်၌ လူ၏အရိုးစုများကိုတွေ့ရကြောင်း အရိုးစုမှာ ၅ ပေခန့်မျှသာ အရပ်ရံ၍ ၎င်းနှင့်အတူတွေ့ရသော အဝတ်အစားများမှာ ဆွေးမြေ့စုတ်ပြတ်လျက် နှိုနေသော်လည်း မိန်းမအဝတ်အစားများနှင့်တူကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ထိုအရိုးစုမှာ

ပျောက်သွားသော ရှမ်းမလေး၏ အရိုးစု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ရဲဘက် ယူဆကြောင်း ယခုအခါ ချေရာပျောက်သွားသော ကိုမုတ်ဆိတ် နောက်သို့ ရဲဘက်က အပူ တပြင်း လိုက်လျက်ရှိကြောင်း ရေးသားထား၏။

မသန်းမြသည် ဖိုင်တွဲများကို နေသားတကျ ပြန်ထားလိုက်ပြီးလျှင် စားပွဲအံ့ဆွဲကို သေ့ခတ်၍ သေ့တွဲကိုလည်း ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေဘဲ ပြန် ထားလိုက်၏။

သတင်းစာများကို ဖတ်ပြီးသောအခါ မသန်းမြသည် အမျိုးမျိုး စဉ်းစား လျက်ရှိလေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဦးကျော်ဇောသည် ဇေဇဇာရီ ကုလားနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည့်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကုလားများနှင့် စကားပြောရာ ၌ ဦးကျော်ဇောသည် မြန်မာသံမပေါက်ဘဲ ကုလားသံပေါက်သည်ကိုလည်း ကောင်း၊ ယခင်က မိမိတွေးထင်ခဲ့ဖူးသည့်အချက်များကို ပြန်ပြီး၍ စဉ်းစားမိ ၏။ “ဗုတ်မယ် မထင်ပါဘူးလေ၊ ငါ့စိတ်က ထင်လို့ထင်ပါရဲ့၊ ဒီနေ့ည အကဲ ခတ်ကြည့်ရဦးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ...” ဟု စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် ဦးကျော်ဇောသည် အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ပြန်ရောက်လာသဖြင့် အတွေးရပ်သွားရလေ၏။ အချိန်မှာ ၈ နာရီပင် ထိုးခဲ့လေပြီ။

ညစာစားသောက်ကြပြီးနောက် အိမ်ရှေ့သို့လာခဲ့ကြ၍ ကုလားထိုင် များတွင် အသီးသီး ထိုင်ကာ ဦးကျော်ဇောက ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ကိုက်ရင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သတင်းစာဖတ်လျက်လည်းကောင်း၊ မသန်းမြ က မနီးမဝေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ပန်းထိုးခွေတစ်ခုဖြင့် ပန်းထိုးလျက်လည်းကောင်း ရှိနေကြလေ၏။ မသန်းမြသည် စိတ်ထဲတွင် ရနံ့ မကင်းသဖြင့် ဦးကျော်ဇောအား အကဲခတ်လျက်ရှိရာ ဦးကျော်ဇောသည် သတင်း စာပေါ်မှကျော်၍ မိမိအား မကြာခဏ ကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိ၏။ တစ်ကြိမ် တွင် အကြည့်ခြင်း ဆုံသွားသဖြင့် မသန်းမြက ချက်ချင်း မျက်နှာလွဲလိုက်လေ သည်။

မသန်းမြသည် ပန်းခွေကလေးကို ကုလားထိုင်ပေါ် ချထားလိုက်ကာ နားထင်ကို သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်လျက်ရှိရာ ဦးကျော်ဇောက -

“မြ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေမကောင်းသလိုပဲ။ ဒီနေ့ဇာန်နေ့လုံး ခေါင်းကိုက်နေတယ်”

“ဒါဖြင့် အက်(စ)ပရင် သောက်လိုက်လေ”

မသန်းမြသည် ဆေးပုလင်းများထားသော ဗီရိုလေးရှိရာသို့သွားကာ အက်(စ)ပရင်ကို သောက်လိုက်ပြီးနောက် -

“တစ်ခါတည်း ကော်ဖီသောက်ကြမယ် အစ်ကိုကြီး။ ဒီနေ့ စောစော အိပ်ချင်တယ်”

“အေးကွယ် သောက်တာပေါ့။ ဟာ ... ဒီနေ့ည ဓာတ်ပုံဆေးဖို့ ရှိသေးတာပဲ။ အစ်ကိုကြီး ခုမှ သတိရတယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့ မနေ့ညက စောစောအိပ်ကြလို့ မဆေးရဘူး။ မြလည်း ကူညီဖို့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့နော်”

“ဟင့်အင်း ... မြ နေမကောင်းလို့ မလိုက်တော့ဘူး”

“မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဖလင်လိပ်တွေက အများကြီး၊ လိုက်ကို လိုက်ရမယ်”

ထိုအခါ မသန်းမြသည် ဦးကျော်ဇောအပေါ်တွင် ယခင်ကထက် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာတော့၏။ ဦးကျော်ဇောကား ငြင်း၍ရမည် မဟုတ်ချေ။ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့်သာ နိုင်နင်းနိုင်မည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။ “အင်း ... ငါထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ ဟုတ်ပါပြီ။ ဓာတ်ပုံခန်းထဲ ရောက်ရင်တော့ ငါ့ကို သတ်တော့မှာပဲ။ ဘယ်အကူအညီမှလည်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ်က အရင်ဦးအောင် ကြံမှ” ဟု စိတ်ထဲက စဉ်းစားမိ၏။ သို့နှင့် ယခင်ကအတိုင်း မျက်နှာကို ပြုံးရွှင်စွာ ထားလိုက်ပြီးလျှင် အမူအရာဖြင့် ဦးကျော်ဇောရှိရာသို့ လှမ်း၍ -

“ဒါဖြင့်လည်း လိုက်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ တကတည်း သူများ မလိုက်ရင် ပြီးကို မပြီးဘူး”

မသန်းမြသည် အမူအရာဖြင့် ခြေကလေးကို ဆောင့်ကာ နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းသို့ သွားပြီးနောက် ကော်ဖီ နှစ်ခွက်ကို ဖျော်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ဦးကျော်ဇော သောက်လေ့ရှိသော ဆေးလုံးကလေးနှစ်လုံးကို ငွေစွန်းကလေးဖြင့် ယူလာလေ၏။ ဦးကျော်ဇောမှာ နှလုံးရောဂါရှိသဖြင့် ဆံရာဝန်၏ အညွှန်းအတိုင်း တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ညဉ့် ကော်ဖီ မသောက်မီသောက်ရသော ဆေးလုံးဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဒီဆေးမသောက်တာ နှစ်ပတ်ရှိပြီ။ ကဲ ... သောက်ဦး”

‘အေး ... ဟုတ်တယ်’

မသန်းမြသည် တိုင်ကပ်နာရီကို မသိမသာ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ၉ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်မျှသာ လိုတော့သည်ကို တွေ့ရ၏။ မသန်းမြ နာရီကြည့်လိုက်စဉ်တွင် ဦးကျော်ဇောက အကဲခတ်လိုက်ကြောင်းကိုလည်း မသန်းမြ သတိပြုလိုက်မိ၏။

ဦးကျော်ဇောသည် ဆေးလုံးကလေး နှစ်လုံးကို ရေနှင့် သောက်လိုက်ပြီးနောက် ကော်ဖီကို တဖြည်းဖြည်း သောက်လျက်ရှိရာ မသန်းမြကလည်း အခြားကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စဉ်းစားရင်း ကော်ဖီသောက်လျက်

ရှိလေသည်။ အချိန်ကား ဆယ်မိနစ်မျှသာ ရှိတော့၍ ထိုဆယ်မိနစ် အတွင်း တစ်စုံတစ်ရာ အကြံထုတ်ရပေမည်။ ထိုဆယ်မိနစ်ကား မိမိအတွက် အရေးကြီးလှပေ၏။ ထို ဆယ်မိနစ်အတွင်း အကူအညီရှာမှ ဖြစ်လေမည် သို့ပြုလုပ်ရန် တယ်လီဖုန်းသာ အားကိုးရှိတော့၏။ မသန်းမြသည် တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကူအညီရရန် ချက်ချင်း ဉာဏ်ထုတ်လေသည်။ မသန်းမြ၏ လက်များမှာ တုန်တုန်ရီရီရှိနေသဖြင့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကပျာကယာ ချထားလိုက်ရ၏။

“နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့လား အစ်ကိုကြီး”
ဦးကျော်စောက ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်လိုက်၏။
မသန်းမြသည် နေရာမှ ကပျာကယာ ထလိုက်ကာ -

“တနင်္ဂနွေနေ့ ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုရင် နုနုတို့လင်မယား ဖိတ်ဦးမှပေါ့။ မြ သတိမေ့နေလိုက်တာ သူတို့နဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ ချိန်းထားတာပဲ”

ဤသို့ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မသန်းမြသည် ဧည့်ခန်းနောက်ဘက် တယ်လီဖုန်း ရှိရာနေရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေ၏။ တယ်လီဖုန်း ရှိသော နေရာမှာ ဧည့်ခန်းနှင့်လိုက်ကာ တစ်ခုသာ ခြားထားလေသည်။

စားပွဲတင်ဓာတ်မီးခလုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် မသန်းမြသည် တယ်လီဖုန်းစာအုပ်ကို ကပျာကယာ လှန်လိုက်ရာ ကံအားလျော်စွာ ပထမ မျက်မှန်း တန်းမိသော စာလုံးမှာ ‘မရမ်းကုန်း ဌာနာ’ ဟု ရေးထားသော စာတမ်းနှင့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်လေသည်။ မသန်းမြသည် လက်ကိုင်ကို ကောက်၍ ကိုင်လိုက်ကာ ထိုနံပါတ်အစဉ်အတိုင်း လှည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ ဦးကျော်စောမှာ မသန်းမြအား အတန်ငယ် သင်္ကာမကင်း ရှိဟန်ဖြင့် ခန်းဆီး အပြင်ဘက်ရှိ အနီးဆုံးကုလားထိုင်သို့ လာရောက်ထိုင်လေသည်။ တစ်ဘက်မှ အသံကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မသန်းမြသည် စကားစ၍ ပြောလေ၏။ သို့သော် ပြောရမည့် စကားများမှာ ရဲအရာရှိများအား အရေးတကြီး ခေါ်ယူရမည်ဖြစ်၍ ဦးကျော်စောကလည်း မိမိသည် နုနုနှင့် စကားပြောနေသည်ဟု ထင်မှတ် အောင် ဉာဏ်ထုတ်၍ ပြောရမည် ဖြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မသန်းမြပါ။ ဦးကျော်စောခြံက ...”

တယ်လီဖုန်းကို လက်ဝါးဖြင့် ပိတ်ကာ အခြားဘက်သို့ လှည့်လျက်-
“နုလားပေ့”

“မြ စကား ပြောနေတယ်လေ။ နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ...”

တယ်လီဖုန်းကို ဖွင့်လျက် -

“ကားနဲ့လာပါ”

ပိတ်လျက် -

“နို့မှ ကလေးတွေ အကုန်လုံးခေါ်ခဲ့နိုင်မယ် မဟုတ်လား။ ဘာအရေးကြီးလို့ လားများ မေးနေရသေးလား။ နကလည်း ...”

ဖွင့်လျက် -

“အရေးကြီးလို့ ခေါ်တာပါ”

ပိတ်လျက် -

“နကလည်းကွယ် သိပ်နောက်တာပဲ ဟဲ ... ဟဲ”

ဖွင့်လျက် -

“အိမ်ရောက်တော့ ပြောပါ့မယ်”

ပိတ်လျက် -

“နက သိပ်အရင်လိုတာပဲ။ အခုမှ သိချင်ပါနဲ့ဦးကွယ်။ နက်ဖြန်ကျတော့ ပြောပြမှာပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် ကြို့ကုန်းရှိ မြေပိုင်ရှင် ဦးကျော်စောခြံမှ မိန်းမတစ်ယောက် အသံဖြင့် အမြန်လာရန် ရဲအရာရှိများအား ခေါ်ကြောင်းကို တယ်လီဖုန်း နားထောင်သူ ရဲအရာရှိ သိသွားလေသည်။ ထို့အပြင် အသံမှာ အတန်ငယ် တုန်ရီလျက်ရှိပြီးလျှင် စကားမှာလည်း တစ်စုံတစ်ခု အနောင့်အယှက်ကြောင့် အချို့နေရာ၌ ပြတ်တိ ပြတ်တောင်း ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိ၏။ ထိုအချိန်မှာ ဘေးဥပဒ် တစ်ခုခုနှင့် ကြုံ၍ အမြန် တယ်လီဖုန်း ဆက်ရသူများ ကိစ္စတွင် အရေးအကြီးဆုံးသော အချက်တစ်ချက် ဖြစ်ကြောင်း ရဲအရာရှိများ သိရှိကြ၏။ သို့နှင့် မကြာမီကပင် အထက်မုံရွာမှ ပြောင်းရွှေ့လာသော ရဲအုပ်ကလေးအား တာဝန်ပေးပြီးလျှင် လက်နက်ကိုင် ရဲသားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကြို့ကုန်း ဦးကျော်စောခြံသို့ ညွှန်ကြားချက်များ ပေးကာ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

*

ဦးကျော်စောသည် အတန်ငယ် ခက်ထန်သော အသံဖြင့် “စကားပြောတာ မပြီးသေးဘူးလား ဟေ့” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး ပြီးပါပြီ”

မသန်းမြသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဣန္ဒြေမပျက် ဝင်၍ထိုင်လိုက်၏။ ဦးကျော်စောသည် နေရာမှ ထလိုက်ကာ-

“ကဲ့ ... သွားကြမယ်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“အချိန်ဟာ အဖိုးတန်တယ်ကွ။ ငါက အခုဆို အခုမှ ကြိုက်တဲ့ အကောင်”

ဦးကျော်ဇောသည် ခက်ထန်သော မျက်နှာနှင့် မသန်းမြ ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။ ဦးကျော်ဇော၏အသံမှာ မာကျော သလောက် ၎င်း၏မျက်နှာမှာလည်း တင်းမာခက်ထန်၍လာ၏။ မျက်နှာမှာ ယခင်က မိမိအား ယုယပိုက်ထွေး၍ ချောမောခဲ့သော မျက်နှာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ အပေါ်ရံမှ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မျက်နှာဖုံးကို ခွာချလိုက်သကဲ့သို့ သိမ်မွေ့ခြင်း လုံးဝကင်းမဲ့လျက် မိမိအား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ရက်စက်စွာ ကြည့်နေသော မျက်နှာကြီးကို မြင်ရလေ၏။ သူ၏ လက်ချောင်းများမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရစ်ပတ်ဖျစ်ညှစ်လိုဟန်ဖြင့် လက်ချောင်းကလေးများသည်လည်း လွန်လိမ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေသည်။

“လာ သွားမယ် မြေတိုက်ထဲကို ...”

ဦးကျော်ဇောသည် မသန်းမြ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်နာနာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်လေ၏။ မသန်းမြက ကုလားထိုင်နောက်မှီကို ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကုပ်ခြစ်ဖက်တွယ်၍ ထားလေသည်။

“မလုပ်နဲ့ အစ်ကိုကြီး မလုပ်နဲ့”

“လုပ်မယ် ဘာဖြစ်သလဲ”

“အို ... အို ... နေပါဦး၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ မြ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“အောင်မယ် ဘာများ ပြောမလို့ပါလိမ့်”

ဦးကျော်ဇောသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီးလျှင် မသန်းမြနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် မသန်းမြမှာ တစ်မိနစ်ခန့်မျှ အချိန်ရသွားလေပြီ။

မသန်းမြသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိသော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ဟန်ဆောင်လျက် -

“ဒီမယ် အစ်ကိုကြီး မြဟာ အသက် ၁၈ နှစ်ကတည်းက စာရေးမ အလုပ် လုပ်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့လည်း မြဟာ တစ်ခါမှ အိမ်ထောင် မကျဖူးဘူး။ အပျိုအစစ်လို့ အစ်ကိုကြီး ထင်ခဲ့တယ်”

“အေးလေ ... ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒါတွေ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အသက် ၁၉ နှစ်လောက်ကတုန်းက တရုတ်တစ်ယောက်နဲ့ ဒီနောက် ဘိုကပြားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်။ တရုတ်ကြီးက ရိုးရှာပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ ဘာမှ မကြာဘူး၊ သူ့အသက်ကို ၄၆ ၁၀၀၀၀ ကျပ်နဲ့ အာမခံလုပ်ပြီး ကျွန်မ ပေး

ထားတယ်။ နောက် ၆ လလောက်ကြာတော့ ဒီငွေတစ်သောင်း ကျွန်မ ပိုင် လိုက်တာပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောဦးမယ်လေ ... နားထောင်ဦး၊ စစ်ပြီးလို့ အင်္ဂလိပ်တွေ ပြန်ဝင်လာ တဲ့အခါ ကက်(စ)ဘီ လက်ထက်က ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဆီမှာ ကျွန်မ စာရေးလုပ်ဖူးတယ်။ ဒီဆရာဝန်ကြီးက အဆိပ်ဘက်မှာ ပါရဂူပေါ့ အစ်ကိုကြီး ရဲ့။ သူက အဆိပ်အမျိုးမျိုးအကြောင်း ကျွန်မကို သင်ပေးတယ်”

ဦးကျော်စောသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများ ပြူး ကာ မသန်းမြအား စိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့် မသန်းမြက ဆက်လက်

“အဆိပ်တစ်မျိုးရှိတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အဖြူမှုန့်ကလေး ပေါင်ဒါ ထက်တောင် နုသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဪ ... ဒါထက် အဆိပ်အကြောင်း အစ်ကိုကြီး နား လည်သလား”

ပြတ်ကောင်းသော အသံဖြင့် -

“မလည်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မအလုပ် ထွက်ခါနီးတော့ မေဂျာကြီးဆီက ဒီအဆိပ်မှုန့်ကလေး နည်းနည်း ကျွန်မ ခိုးလာခဲ့တာပေါ့။ ဒီအဆိပ်မိတဲ့လူဟာ နှလုံးသွေးရပ်ပြီး သေတဲ့လူများလို အင်မတန် ညင်သာတယ်။ အဆိပ်က အစာ အိမ်ထဲမှာ မနေဘဲ ချက်ချင်းသွေးကြောတွေထဲ ပြန့်သွားလို့ ဘယ်ဆရာဝန်မှ ရှာမတွေ့ဘူး။ သွေးရိုးသားရိုးနဲ့ သေတယ်ချည်း ပြောတာပဲ”

“အင်း ... ပြောပါဦး”

“မပြောပါရစေနဲ့တော့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ မြ ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

“ပြောရမယ်။ အခုတော့ မပြောဘဲ မနေရဘူး”

မသန်းမြက မျက်နှာခပ်ပြီးပြုံးဖြင့် -

“ဒီလူကြီးက မိန်းမငယ်ငယ်ရနေတော့ မြကို သိပ်အလို လိုက်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ မြကလည်း ကန့်ကရ လုပ်တော့ ကော်ဖီဆိုရင် မြကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးမှ သဘောကျတယ်”

မသန်းမြလည်း ပန်းထိုးခွေမှ ဇာကလေးများကို ခပ်အေးအေး ဆက် လက်ဖောက်နေပြန်၏။

“ပြောလေ ... ဆက်ပြောလေ၊ ပြော ... ပြော”

ဦးကျော်ဇော၏ အသံမှာ တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်၍လာသည်။
မသန်းမြက ဆက်လက်၍ -

“တစ်နေ့တော့ ညနေခင်း ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကော်ဖီ
သောက်ကြရင်း သူသောက်တဲ့ ကော်ဖီခွက်ထဲကို အဲဒီအမှုန့်ကလေးနည်းနည်း
သူ မမြင်အောင် ခပ်လိုက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေ
တယ်။ စကားတပြောပြောနဲ့ ၁၅ မိနစ်လောက်လည်း ကြာရော ဖမ်းလာတာပါ
ပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်။ မူးတယ် မူးတယ် အသက်ရှူကြပ်လိုက်တာဆိုလို့ သူ့ရှုပ်
အင်္ကျီအပေါ် ကြယ်သီးတောင် မြက ဖြုတ်ပေးရသေးတယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်ဖော်
မိန်းမကြီးနဲ့ အစေခံတွေ ရောက်လာပြီး နှစ်မိနစ်တောင် မကြာပါဘူး၊ ကုလား
ထိုင်ပေါ် ဇက်ကျိုးကျသွားတာပါပဲ”

မသန်းမြသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရာ ဦးကျော်ဇောသည်
ခြောက်သွေ့သော နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် ပွတ်သပ်ပြီးနောက် တံတွေးကို
မနည်းမျိုချလိုက်ရ၏။

“အသက်ပေါင်တဲ့ ငွေကော”

“မြ ရလိုက်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ သွေးရိုးသားရိုးအတိုင်း နှလုံးသွေး
ဖြုန်းခနဲ ရပ်ပြီးသေတဲ့အကြောင်း ဆရာဝန်က လက်မှတ်ပေးတာပဲ။ ဘာမှ
ပြဿနာမပေါ်ဘူး။ အားလုံး ချောချောမောမောပဲ”

“ပြီးတော့ကော”

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မထူးပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်။ သူက
အင်္ဂလိပ်ကပြား ခရစ်ယာန် အသက်ကတော့ ရွယ်တူလောက်ပါပဲ။ ရုပ်လည်း
ချောတယ်။ မြကို ချစ်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ သူသေရင် သူပိုင်တဲ့ ပြင်ဦးလွင်က
ခြံကြီးတွေရော ဟောင်ကောင်ဘဏ်တိုက်မှာထားတဲ့ ငွေ ၂၀၀၀၀ ရော မြကို
ပေးဖို့ ဝတ်လုံတစ်ယောက်ဆီမှာ သေတမ်းစာ ရေးထားခဲ့တယ်။ သူသေအောင်
ဘယ်စောင့်နိုင်မလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ လူဆိုတာ လောဘသား မြန်မြန်လိုချင်တာ
ပေါ့”

“သူ့ကိုကော ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲ”

“အရင်နည်းအတိုင်းပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ သေခါနီးတောင် ကော်ဖီက
ခါးလိုက်တာ ခါးတိုင်းနဲ့ မတူဘူးလို့ ညည်းသွားသေးတယ်”

အချိန်မှာ သုံးမိနစ်ခန့် ကုန်လွန်၍ သွားပြန်၏။

“ကော်ဖီက ခါးတယ် ... ဟုတ်စ”

“ခါးတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အဆိပ်ခပ်ထားတာကို”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဟဲ့ခွေးမ၊ ငါ သောက်တဲ့ ကော်ဖီထဲ နှင် အဆိပ်ခပ်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ခါတိုင်းနဲ့မတူဘူး။ နည်းနည်းခါးတယ် လို့ အောက်မေ့မိတာကို ဘုရား ... ဘုရား”

ဦးကျော်ဇောသည် အသက်ရှူကြပ်လာသည့်ဟန်ဖြင့် လည်ပင်းကို ပွတ်သပ်ပြီးနောက် မသန်းမြ၏ လည်မျိုကို ဖျစ်ညှစ်ရန်နေရာမှ ထလိုက်လေ၏။ မသန်းမြသည် မိမိထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ တအားရွှေ့လိုက်ပြီးလျှင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဦးကျော်ဇော၏ မျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးကာ -

“ခပ်လိုက်တယ်လေ ... ခပ်လိုက်တယ်။ ခါတိုင်းထက်တောင် နည်းနည်း ပိုထည့်လိုက်သေးတယ်။ အခု ၆ မိနစ်ရှိသွားပြီ။ ရှင် နေရလှရင် နောက် ၅ မိနစ်ပေါ့”

ဦးကျော်ဇောသည် ဒယ်မ်းဒယိုင်နှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်၍ ထိုင်လိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိ၏။

“ဟဲ့ခွေးမ၊ နင့်ကို ငါသတ်မယ်”

“အောင်မယ်၊ ဘယ်သူက သတ်မလဲဆိုတာ ကြည့်သေးတာပေါ့။ ပါးစပ်တပြောမနေနဲ့၊ ရှင် ရင်ထဲက ပူမလာဘူးလား၊ ဘာမှတ်သလဲ။ ရှင့် အူတွေ၊ အသည်းတွေ အခုလောက်ကြာရင် ပြတ်ကြကုန်ပြီ။ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ကုန်ပြီ နားလည်လား”

ဦးကျော်ဇောသည် အသက်ရှူကြပ်ဘိသကဲ့သို့ ရှပ်အင်္ကျီလည်ပင်းကို အတင်းဆုတ်မြဲပြီးနောက် ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ ဇက်လန်ကျသွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ ခြံထဲသို့ မော်တော်ကားတစ်စီး ဝင်လာသောအသံနှင့် ခြေသံများ တံခါးခေါက်သံများကို ကြားရလေရာ မသန်းမြသည် နေရာမှခုန်ထကာ တံခါးရှိရာသို့ အတင်းပြေးသွားပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူးကိုင်၍ ဝင်လာသော ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံ ဝတ်ထားသည့် မောင်သောင်းတင် မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလေရာ မသန်းမြသည် “အမယ်လေး ကိုသောင်းတင်ရဲ့” ဟု ပြောကာ အချစ်ဟောင်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ လဲကျသွားလေတော့၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မြ၊ ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“သွားကြည့်တော့လေ၊ ဦးကျော်ဇော ဘာဖြစ်သလဲ မပြောတတ်ဘူး”

မောင်သောင်းတင်နှင့်တကွ ရဲသားများသည် ဦးကျော်ဇောရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ဦးကျော်ဇောမှာ သေဆုံးနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရလေ၏။

ဦးကျော်စောမှာ နဂိုကပင် နှလုံးရောဂါရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၍ သဘာဝကျလှသော မသန်းမြ၏ 'ထိုးဇာတ်' ကလေးကို ကြားရသောအခါ စိတ်ကို အပြင်းအထန် ထိခိုက်သွား သဖြင့် နှလုံးသွေး ရပ်ကာ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူတို့၏ စိတ်ဓာတ်သည် လွန်စွာ ဆန်းကြယ်လျက် စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်စေတတ်သော စကားများသည် လူတစ်ယောက်ကို ရူးသွပ်၍ သွားစေ နိုင်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အသက်ကိုပင် သေစေနိုင်၏။

***

နဝဒေး မဂ္ဂစင် (၁၉၆၃ ခု၊ ဇူလိုင်လ၊ အမှတ် ၇)

ညာတံသုံးဆင့် ပန်းတစ်ပွင့်

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ပွားမီ ၆ နှစ်ခန့်က မြန်မာပြည်ပေါ်၌ပင် စစ်တလင်းဖြစ်မည့်အကြောင်း အိပ်မက်များ မမက်သေးသော အချိန်တစ်ချိန်၌ ဝက်ဘာလမ်းရှိ အရေးပိုင် မစ္စတာစမစ်၏ ဥယျာဉ် လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် ပရိသတ်များသည် လွန်စွာ စည်ကားလျက်ရှိ၏။

မင်းစိုးရာဇာများ၊ သူဌေးသူကြွယ်မှစ၍ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများ၊ အစိုးရအရာရှိများနှင့် ကောလိပ်ကျောင်းသားများ တက်ရောက်သောပွဲ ဖြစ်ရာ မစ္စတာ စမစ်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ မိတ်ဆွေများထက် မြန်မာမိတ်ဆွေပေါများ သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာကား အရေးပိုင်နှင့် အရေးပိုင်ကတော်တို့ ကိုယ်တိုင်ကြွရောက်သော ပရိသတ်များအား စားပွဲတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းကာ နှုတ်ဆက်လျက်ရှိလေ၏။

အချိန်မှာ ညနေစောင်းသဖြင့် ပရိသတ်များ၏ ဝတ်စားတန်ဆာများသည် အရောင်တောက်လျက် အထူးအားဖြင့် မင်းကတော်၊ သူဌေးကတော်များ၏ စိန်ရွှေလက်ဝတ်လက်စားများမှာ လှပစိမ်းလဲ့သော မြက်ခင်းများနှင့် ပန်းပင်များကို နောက်ခံထားကာ ဝင်လှဆဲသော နေရောင်တွင် တပြောင်ပြောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလျက်ရှိကုန်၏။

ပရိသတ်များမှာ အထက်တန်းစားများသာဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်သူမည်ဝါဟူ၍ သိကျွမ်းကြသူများသော်လည်း မိမိတို့ အပေါင်းအသင်း တည့်ရာ၊ နီးစပ်ရာ အချင်းချင်း စားပွဲများတွင် ပိုင်း၍ထိုင်ကြ၏။ လူမျိုးပေါင်း စုံလျက် အင်္ဂလိပ်၊ ကုလား၊ တရုတ်ကပြားများထက် မြန်မာများက ပို၍များ၏။ ပရိသတ်အားလုံး စုံလှနီးပါး ဖြစ်ပြီဖြစ်၍ စားပွဲတစ်လုံးနှစ်လုံးတွင် ကုလား ထိုင် ၃-၄ လုံးမျှသာ ကျန်ရှိသောအချိန်၌ ခရိုင်ဆလာ ကြက်ဥနှစ်ရောင် ကားကြီး တစ်စီး ဆိုက်လာရာ အလယ်ပိုင်းရှိ စားပွဲတစ်လုံးမှ -

“ဟော ... သူဌေးဦးဘမောင်တို့ အခုမှ လာကြတယ်” ဟူသော အသံများ ထွက်လာလေသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူများမှာ သုံးယောက်ဖြစ်၍ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမမှာ အသက် ၄၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရ၍ ၎င်းတို့ရှေ့မှ လိုက်ပါလာသော မိန်းမပျိုမှာ ၂၀ ထက် ကျော်ဦးမည် မဟုတ်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။

မိန်းမပျိုမှာ ခေတ်အဆန်ဆုံးသော အင်္ကျီအပတ်အစားများကို ဝတ်ပြီး လျှင် လက်လေးသစ်ခန့်ရှိ ရွှေနားတပ်၍ထားသော ခရမ်းပွင့်ရောင် ပိုးလုံချည်ကို ဝတ်ထား၏။ ခေါင်း၌ ပန်၍ထားသော ပန်းနှင့် လည်စည်းပဝါကလေးမှာ လည်း လုံချည်နှင့် ဆင်တူ ခရမ်းပွင့်ရောင် ဖြစ်ရာ ရုပ်အဆင်းမှာလည်း ငေး၍ ကြည့်၍ ဘက်အောင် လှပသော ရုပ်ဖြစ်လေသည်။ အမူအရာမှာ ကြည့်၍နေသော ပရိသတ်အား အနည်းငယ်မျှ ဂရုမစိုက်၊ ခြေလှမ်းမျှပင် မပျက်ဘဲ ရဲရင့်သော အမူအရာရှိလေရာ ၎င်းမှာ သူဌေး ဦးဘမောင်၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး ခင်မေသွင် ဖြစ်လေသည်။

ခင်မေသွင်သည် ကွန်ဗင့်ကျောင်းထွက်ဖြစ်၍ ဘိုဆန်သော အမူအရာရှိခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ် မဟုတ်ပေ။ ဦးဘမောင်မိသားစုတို့နှင့် စားပွဲတစ်လုံးခြား၌ ကား လှပသေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ် သုံးယောက်နှင့် ဘိုကပြား လင်မယားနှစ်ယောက်တို့ ရှိကြ၏။ လူရွယ် သုံးယောက်တို့သည် ခင်မေသွင်တို့ ဝင်လာသောအခါ သုံးယောက်စလုံးပင် ခင်မေသွင်ကို သိသည့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ရာ ခင်မေသွင်ကလည်း အတန်ငယ် မသိမသာ ပြန်၍ပြုံးလိုက်၏။

ထိုလူရွယ် သုံးယောက်အနက် ပထမလူရွယ်မှာ ‘မောင်လှမြင့်’ ဖြစ်၍ ကောလိပ်ကျောင်းမှ ဘီအေအထက်တန်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ခင်မေသွင်က အရေးပေးဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ စာကြိုးစားသူတစ်ယောက် ဖြစ် သည့်ပြင် စစ်ကဲကြီးတစ်ယောက်၏ သားလည်း ဖြစ်သဖြင့် ဘီအေအောင်မြင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြို့အုပ်အလုပ်ကို ‘ရှူးဝါးတစ်’ ရမည့်သူ ဖြစ်လေသည်။

ဒုတိယလူမှာ 'မောင်ကျော်တင့်' ဆိုသူဖြစ်၏။ ဘီအေအောင်မြင်၍ ဘီအယ်လ် နောက်ဆုံးနှစ် ဖြစ်ရကား ဝတ်လုံတော်ရလောင်း ဖြစ်၏။ ပဲခူးနယ်မှ မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ သားဖြစ်၍ ၎င်းတို့သုံးယောက်ထဲတွင် ရုပ်အချောဆုံးနှင့် စကားအနည်းဆုံးဖြစ်လေသည်။ ခင်မေသွင် ကိုယ်တိုင်ကပင် မောင်ကျော်တင့် ၏ ရုပ်ရည်မှာ ယောက်ျားပီသ၍ လှပချောမောပါကြောင်းဖြင့် တစ်ကြိမ်မက ဝန်ခံခဲ့ဖူး၏။ စိတ်သဘောထားကောင်း၍ စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။

တတိယလူမှာ ၎င်းတို့အထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်၍ နာမည်မှာ 'ကိုဘခင်' ဖြစ်လေသည်။ ကိုဘခင်မှာ ဆေးကောလိပ်ကျောင်းမှ နောက်ဆုံးနှစ် ဆေးကျောင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် ဆေးဘက်တွင် ဝါသနာပါသည့်အလျောက် ဆရာဝန်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမည့်သူဖြစ်၏။ ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်မျှရှိ၍ အနည်းငယ် စိတ်ခက်ထန်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့ သုံးယောက်မှာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း တပူးတွဲတွဲ ရှိနေခဲ့ကြရာ အရေးပိုင် မစ္စတာစမစ်၏ ဂါဒင်ပါတီသို့ လည်း သုံးယောက် အတူလာခဲ့ကြ၏။ သုံးယောက်စလုံးပင် ခင်မေသွင်အား ပိုးပန်းနေကြသူများဖြစ်ရာ ခင်မေသွင်ကိုယ်တိုင်ကပင် ၎င်းတို့ သုံးယောက်အနက် မည်သူ့ကို ရွေးချယ်ရမည်ဟု စိတ်ကို မပိုင်းဖြတ်ခဲ့သေးချေ။ ခင်မေသွင်အား ဝိုင်းဝန်း ပိုးပန်းကြသူများအနက် မောင်လှမြင့်မှာ ဖေးဘရိတ်ဖြစ်၏။ မောင်ကျော်တင့်မှာ အကယ်၍ မောင်လှမြင့် မပေါက်ခဲ့သော် 'ဝင်း' ပေါက်ရန် 'ရှူးဝါး' ဖြစ်လျက် မောင်ဘခင် မှာမူ 'အကော်' မျှသာဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သူတို့ သုံးယောက်၏ မျက်လုံးစုံတို့သည် ခင်မေသွင်အပေါ်တွင် စူးစူးစိုက်စိုက် ကျရောက်လျက်ရှိရာ ၎င်းတို့အနက် မောင်လှမြင့်မှာ အကဲဆုံး ဖြစ်လေသည်။ မောင်ကျော်တင့်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်ပြီးနောက် -

"ဟေ့ ... ကိုလှမြင့်၊ ခင်ဗျား မျက်လုံး လက်နဲ့ အသာဖေးထားဦးနော်၊ ကျွတ်ကျသွားဦးမယ်"

"အောင်မယ် ခင်ဗျားကတော့ မကြည့်လို့လား"

"ကြည့်တယ်လေဗျာ၊ လှရင် ကြည့်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တော်ရုံပေါ့၊ ခင်ဗျားလို ခေါ်တော့ကြည့်တော့ မကြည့်ပါဘူး။ မဟုတ်လားဗျာ ကိုဘခင်"

"ကျုပ်ကို ဆွဲမထည့်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ရုံမကလို့ ကိုက်ပဲစားစား"

ထိုအခါ မောင်လှမြင့်သည် မျက်နှာပိုး သတ်လျက် -

“ဒီပြင် မိန်းကလေးတွေလည်း လှကြပါရဲ့ဗျာ။ နို့ပေမယ့် သူ့လို ကျော့ကျော့ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘိုဆန်ပြီး ချောတာ ရှားတယ် ကိုကျော်တင့်”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဒီလောက် စွဲနေတာ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားကော ...”

“ကျုပ်တော့ လှလို့ ကြည့်တာပါဗျာ။ ခင်ဗျားလောက် အပိုးမသန်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ချင်းလည်း လိုက်ပါတယ်။ ယောက်ျားကလည်း ဘိုဆန်ဆန်၊ မိန်းမကလည်း ဘိုဆန်ဆန်”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ အပိုးတော့ ကိုဘခင်ကြီးက ကျုပ်တို့ထက် သန်တာပေါ့။ အပိုးမှာ သူက ဖတ်စိဂရိတ်ပဲ”

ကိုဘခင်သည် ဆေးတံကို ခပ်တည်တည် ကိုက်လျက်ရှိရာမှ -

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ထက် အသက်လည်း ကြီးတယ်။ ရုပ်လည်း ခင် ဗျားတို့ နှစ်ယောက်လောက် မလှဘူး။ ဒီဟာ ထားဦး၊ ကိုလှမြင့်က နောင်နှစ်ခါ မြို့အုပ်ဖြစ်မယ်။ ကိုကျော်တင့်က နောက်တစ်နှစ်မှာ ဝတ်လုံတော်ရ ဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ ခင်မေသွင်က ဘယ်သူ့ကို မှန်းမလဲ၊ မှန်းချင်းမှန်းရင် မြို့အုပ်နဲ့ ဝတ်လုံတော်ရ တစ်ယောက်ယောက်သာ မှန်းမှာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့မိဘများကလည်း တို့မှာ ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်။ ရာထူးရှိတဲ့ သားမက်ကို ငွေနဲ့ပဲ ဝယ်ရ ဝယ်ရ၊ ဝယ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့လို ဆရာဝန်စုတ်နဲ့တော့ ဝေးပါသေးရဲ့ဗျာ”

အမှန်အားဖြင့်ဆိုသော် မောင်ဘခင်သည်လည်း ပိုးပန်းရာတွင် ပါဝင်ခဲ့၏။ သို့သော် မောင်ဘခင်မှာ မောင်လှမြင့်နှင့် မောင်ကျော်တင့်တို့ကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ပိုးခဲသူဖြစ်လေသည်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲပြီးလတ်သော် သူငယ်ချင်း သုံးယောက်တို့သည် အိမ် သို့ မပြန်ကြသေးဘဲ ထိုည ညစာအတွက် ‘ဆဗ္ဗိင်း’ ဟိုတယ်တွင် သဘောတူ ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ၎င်းတို့၏ ကားနှင့်ပင် ဆဗ္ဗိင်းသို့ မောင်းနှင်ခဲ့ကြလေ ၏။

ဝိစကီတစ်ခွက်စီမျှ ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ သုံးဦးသားတို့သည် ထွေလာလေးပါး စကားများကို ပြောလျက်ရှိရာမှ ခင်မေသွင်၏ အကြောင်းသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ကိုဘခင်မှာ ဆေးတံကို ခဲကာ ခပ်မှန်မှန်ရှိနေရာ မောင်လှမြင့်မှာ အပိုးသန်သလောက် စကားပြောလည်း သန်သူဖြစ်လေရာ စကားအလွန်နည်းသော မောင်ကျော်တင့်ကပင် “ခင်ဗျားက ကိန်းသေပါ ကိုလှမြင့်ရယ်၊ ကျုပ်ကိုလာပြီး ခနဲ့ မနေပါနဲ့” ဟု ခုခံပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် ရုပ်ချောလို့ ရမယ်ဆို ရနိုင်တာပေါ့ဗျာ။ ခင်မေသွင်ကိုယ်တိုင်က ကိုကျော်တင့်လို ရုပ်လည်းချော၊ အပြောအဆို

လည်း ကောင်းတဲ့လူ အရှားသားလို့ ပြောတာ ကျုပ်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြား
ဖူးသားပဲ။ ကျုပ်ကို ကိန်းသေသာ ပြောတယ်။ ခင်ဗျားကော မကြံဘူးလား။”

“ယောက်ျားပဲဗျာ၊ ရရစ်ယူတမ်းပေါ့။ သူများလိုတော့ ကွယ်ထောက်
မပြောဘူးဗျို့။”

“ဒီတော့ ခင်ဗျား ရမယ် ထင်သလား။”

“ဒါတော့ ဘယ်အမှန်ပြောနိုင်မလဲ ကိုလှမြင့်ရယ်။ နဖူးစာက ရှိသေး
တာပဲ။ ခင်ဗျားကော ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ကိန်းသေလို့ ပြောနိုင်မလား။”

“ဟေး ... ကိုကျော်တင့်၊ ကျုပ်က ဘယ်အလုပ်မျိုးလုပ်လုပ် ကိန်းသေ
မှ လုပ်တယ်။ ခင်မေသွင်ကို ကျုပ် မရနဲ့အရ ခင်ဗျား ငွေတစ်ထောင်ကြေး
လောင်းဝံ့ပါ့မလား။”

“လောင်းဝံ့ပေါ့”

“အဟုတ်လား။”

“အဟုတ်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက လောင်းဝံ့ရင် ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့
မလောင်းဝံ့ရမှာလဲ။ ကဲ ... ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ သုံးယောက် တစ်ယောက် တစ်
ထောင်စီ လောင်းကြစို့လားဗျာ။ ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုဘခင်”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်သာ လောင်းကြပါဗျာ။ ကျုပ်ကို ဆွဲမထည့်ကြ
ပါနဲ့။”

“ကိုင်း ... ကိုဘခင်ကိုတော့ ခင်ဗျား ဆွဲလို့ မရတော့ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့
ကျုပ်နဲ့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ခင်မေသွင် ရတဲ့လူကို မရတဲ့လူက ငွေတစ်ထောင် ပေးရမယ်နော်”

“စိန်လိုက်”

မောင်လှမြင့်နှင့် မောင်ကျော်တင့်တို့သည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင်
ကတိစာချုပ်တစ်ခု ရေး၍ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုးကြပြီးလျှင် ကိုဘခင်
က သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုး၏။ ထို့နောက် စာကို ကိုဘခင်ထံ အပ်နှံ
ထားရန် သဘောတူကြသည့်အတိုင်း အပ်နှံထားကြလေ၏။ ကိုဘခင်မှာ မိမိ
ကိုယ်တိုင် ခင်မေသွင်ကို ရရန် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိနေသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ
ထုတ်ဖော်ပြောခြင်း မပြုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် ရှိနေခဲ့ပြီး စာချုပ်ကို မိမိ၏
သားရေးအိတ်ထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေသည်။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများမှာ ကျွန်တော် ယခု ရေးသားဖော်ပြခဲ့
သော ‘လူသတ်မှု’ ၏နိဒါန်းမျှသာ ဖြစ်၍ ထိုလူသတ်မှုကို စုံထောက်ကြီး
ဦးထင်ကျော် စုံထောက်ရာ၌ ကျွန်တော်က အဖော်အဖြစ် ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ပါ

ရသောကြောင့် သိရှိရသော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ထိုလူသတ်မှုအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြခြင်း မပြုမီ အမှု၏ အဆက်အသွယ်ကို စာဖတ်သူများ အမြဲကျယ် သိရှိနားလည်စေရန် ဝတ္ထု၏အစဉ် ရေးသားဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

စုံထောက်ဦးထင်ကျော်၏ အကြောင်းကို စာကြည့်ပရိသတ်များသည် အတော်အတန် သိရှိပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိရာ ဦးထင်ကျော်မှာ 'ကရင်မင်နယ်လိုကျီ' ခေါ် ရာဇဝတ်ပြစ်မှု စူးစမ်းရှာဖွေရေးအတတ်ကို ဝါသနာ အလျောက် လိုက်စားခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်ပွားမီ ၁၂ နှစ်ခန့်လောက်ကပင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရများနှင့်တကွ နိုင်ငံတွင်း ရာဇဝတ်မှု အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အားများစွာ အကူအညီ ပေးခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်တွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ အလုပ်ကို ရရှိလျက်၊ ၎င်းနှင့်အတူ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာ နေဖူးရာ ဦးထင်ကျော်၏ အချို့အမှုများတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူနှင့်အတူ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုအမှုများ အကြောင်းကို ကျွန်တော် သည် 'ဒဂုန်' မဂ္ဂဇင်းကြီး ထုတ်ဝေလျက်ရှိစဉ်က ဝတ္ထုကလေးများအဖြစ်ဖြင့် အတော်များများ ရေးသားခဲ့ဖူးရာ ထိုမဂ္ဂဇင်းကြီး ရပ်စဲလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စုံထောက်ဝတ္ထုများကို ဆက်လက်ရေးသားရန် အခါအခွင့် မရတော့ချေ။ စစ်ပြီး ခေတ်နောက်မှသာ ယခုထုတ်ဝေလျက်ရှိသော 'ရွှေမဝ' 'မြဝတီ' 'သွေးသောက်' စသော မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပြန်လည်ရေးသားနိုင်ခွင့် ရရှိလာလေသည်။

တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ မထသေးဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် အညောင်းဆန်လျက်ရှိနေစဉ် ဦးထင်ကျော်သည် လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ တုတ်ကောက်ကို သမင်ချို့တွင် ချိတ်ထားလိုက်ပြီးနောက် သတင်းစာနှစ်စောင်ကို ကျွန်တော့်အား ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

"ဒီနေ့ သတင်းစာ နှစ်စောင်တောင်ပါကလားဗျို့၊ ဧကန္တ သတင်းထူးပြီ ထင်တယ်"

"ကိုတင်မောင်လည်း ကျုပ်နည်းတွေ အတော် ရနေတာပဲ"

"ရဆို ခင်ဗျားနဲ့အတူ နေတာကိုးဗျ"

သတင်စာများ၌ကား ပထမစာမျက်နှာ မျက်နှာပုံး၌ပင် 'အလုံလမ်းလူသတ်မှု' ဟုစာလုံးမဲကြီးများဖြင့် ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော လူသတ်မှုတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ သတင်းစာ၏ လက်ဝဲဘက်ထောင့်၌ အသက် ၂၀ ကျော်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံပါရှိရာ ဓာတ်ပုံအောက်၌ အသတ်ခံရသော

မြို့အုပ် ဦးလှမြင့်၏ဇနီး ခင်မေသွင်၏ ပုံဟု ပါရှိလေသည်။ လူသတ်မှု၏ အကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထား၏။

အလုံလမ်း လူသတ်မှု
လင်ကိုသတ်ပြီးနောက် သေသူ၏ မယားနှင့်
အပျော်ဖဲကစားနေသော တရားခံ

မတ်လ ၁၀ ရက်နေ့က အလုံလမ်းနေ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးကျော်တင့် (ဘီ အေ ဘီ အယ်လ်) က ညဉ့် ၉ နာရီတွင် မိမိနေအိမ်သို့ လက်ဖက်ရည် သောက် အပျော်ကစားလာရန် မြို့အုပ်ဦးလှမြင့်နှင့် ၎င်း၏ဇနီး ခင်မေသွင် တို့အား ဖိတ်ကြားထားကြောင်း၊ သို့သော် ထိုညဉ့်၌ မြို့အုပ် ဦးလှမြင့်မှာ ည ၈ နာရီခွဲထွက် မော်လမြိုင်ရထားနှင့် မောင်လမြိုင်မြို့သို့ သွားရောက်ရန် ကိစ္စတစ်ခုရှိသဖြင့် မိမိမလာနိုင်သည့်အကြောင်းကို ပြောရန် ဘူတာရုံအသွား၌ ဦးကျော်တင့် နေအိမ် သို့ ဝင်ခဲ့သေးသည်ဆိုကြောင်း၊ ထိုအချိန်၌ အိမ်တွင် ဦးကျော်တင့် မရှိခိုက်ဖြစ်၍ အစေခံက မြို့အုပ် ဦးလှမြင့်အား အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ ဧည့်ခန်းတွင် ခေတ္တစောင့်နေရန် ပြောရာ ဦးလှမြင့်က မိမိမှာ ရထားမိမိမည်စိုး၍ စောင့်ဆိုင်းမနေတော့ကြောင်း အစေခံအား ပြောပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်သွားကြောင်း၊ နောက် ဦးကျော်တင့် ပြန်ရောက်လာသောအခါ အစေခံအား ဦးကျော်တင့်က စီးကရက် အဝယ်ခိုင်း ကြောင်း၊ စီးကရက်ဝယ်ရာမှ ပြန်လာသောအခါ အစေခံသည် ဦးလှမြင့်ကို မတွေ့ ရတော့သဖြင့် ဦးလှမြင့်သည် မိမိဆရာနှင့် တွေ့ပြီးနောက် ထွက်သွားပြီဟု ထင် မှတ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ အစေခံသည် ကော်ဇောပေါ်တွင် သွေးကွက် ကြီးတစ်ကွက်ကို တွေ့ရသဖြင့် အနီးရှိ ကျွန်းသေတ္တာကြီးကို မသင်္ကာသည့် အတိုင်း ဖွင့်၍ကြည့်သောအခါ အတွင်း၌ ရင်ဝတွင် ဓားဒဏ်ရာဖြင့် သေနေသော ဦးလှမြင့်အလောင်းကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရကြောင်း၊ ယခုအခါ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးကျော်တင့်အား လူသတ်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးထားပြီးလျှင် အမှုကို ၃၀၂ အရ ဖွင့်၍ စုံစမ်းလျက် ရှိလေသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် သတင်းစာကို တစ်ခေါက်ပြန်၍ ဖတ်ကာ သတင်းစာ၌ ပါသော ဓာတ်ပုံကို အသေအချာ ကြည့်လျက် “သူငယ်မကတော့ အတော် ချောတဲ့သူငယ်မဗျာ။ ချောတာထက် ဘိုဆန်တာက များတယ်”

“ကောလိပ်ကျောင်းတုန်းက နှာမည်ကြီးတဲ့ ကိုတင်မောင်ရေ၊ ခင်မေ သွင်ဆိုရင် လူတိုင်းသိတာပဲတဲ့။ အပျိုတုန်းကများ ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းပြီး ဝိုးလိုက်ပန်းလိုက်ကြတာ တချို့ သူ့အတွက်နဲ့ ရန်တွေဘာတွေတောင် ဖြစ်ကြ သတဲ့ဗျ။ အင်း ... ဒီအမှု ကျုပ်လက်ထဲများ ရောက်လာဦးမလား မပြောတတ်

ဘူး။ ခင်မေသွင့်အဒေါ် မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြသွေးဆိုတာ ကျုပ်နဲ့ ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“ခင်ဗျား အရင်တစ်ခါ ပြောဖူးတဲ့ မြလက်စွပ်ပျောက်လို့ ခင်ဗျားက ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးဖူးတယ်ဆိုတဲ့ ဒေါ်မြသွေးဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဒီမိန်းမကြီးက သူ့မြလက်စွပ် ပျောက်တဲ့အမှုကစပြီး ကျုပ်ကို အတော်အားကိုးရှာတယ်။ ဒါကြောင့် ဟော ... နားထောင်စမ်းချို့၊ လှေကားက ခြေသံကြားတယ်။ ကျုပ်တော့ မဟုတ်ခါမှ လွဲရော”

ထိုခဏ၌ ခြေသံသည် အပေါ်ထပ်သို့ဆက်၍ မတက်သေးဘဲ ကျွန်တော်တို့ အခန်းတံခါးကို ခေါက်သံကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း တံခါးကို ထ၍ဖွင့်ပေးရာ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ သားနားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် နောက်ပါ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်ရှိ ကလေးမတစ်ယောက်နှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် ဧည့်သည်များအား နှုတ်ဆက်၍ နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးပြီးနောက် -

“ဘယ့်နှယ့်လဲ အစ်မကြီး၊ ဘယ်က လှည့်လာသလဲ ခင်ဗျ”

“မောင်ဆီကိုပဲ လာခဲ့တာပဲ မောင်ရှေ့။ တူမ သယ်ကစပ်ပြီး ဒုက္ခတစ်ခုတော့ တွေ့နေပြီကောလေ ... မောင်ထင်ကျော်”

“ဪ ... အလုံလမ်းက ...”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ ခင်မေသွင့်က ဒီက တူမပေါ့။ ပြီးတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မောင်ထင်ကျော်ရယ်၊ ယောက်ျားကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်ပြီး အလောင်းကို ကျွန်းသေတ္တာထဲ ထည့်ထားတယ်။ ထားရုံမကသေးဘူး သတ်တဲ့လူက သေတဲ့လူမယားနဲ့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဖဲများတောင် ကစားနေလိုက်သေးသတဲ့။ ဂရမ်မာဖုံး ဖွင့်တဲ့လူက ဖွင့်၊ လင်မယား တွဲကတဲ့ လူက က၊ ပိုကာဒေါင်းတဲ့လူက ဒေါင်းပေါ့လေ။ အမျိုးမျိုး ပျော်ကြတာပေါ့။ မယားလုပ်တဲ့လူက မရိပ်မိရှာဘူး။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဝတ်လုံ မောင်ကျော်တင့် အိမ်မှာ ခိုင်းထားတဲ့ အစေခံက သေတ္တာကြီးနား ကော်ဇောပေါ်မှာ သွေးကွက်ကြီးတစ်ကွက် တွေ့သတဲ့။ ဒါနဲ့ မသင်္ကာတာနဲ့ သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ မောင်လှမြင့် အလောင်းတွေ့ရတာပါပဲ မောင်ထင်ကျော်ရယ်။ အစ်မကြီးဖြင့် ကြားရတာနဲ့ ရင်တွေပန်းတွေ တုန်ပြီး မနေ့ကများ ထမင်းတောင် မစားနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီကနေ့ ပြေးလာခဲ့တာပဲ”

“ဝတ်လုံ ကိုကျော်တင့်ဆိုတာနဲ့ ကိုလှမြင့်တို့ လင်မယားနဲ့တော့ အတော် ခင်ကြ မှတ်တယ်”

“မောင်လှမြင့်နဲ့ မောင်ကျော်တင့်တို့က ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း တဲ့ မောင်ထင်ကျော်ရဲ့”

“အမှုက ထင်ရှားနေပြီဟာ၊ ကျွန်တော် ဘာလိုက်စရာလိုသေးသလဲ အစ်မကြီးရဲ့”

“ထင်ရှားပါတယ် မောင်ထင်ကျော်ရယ်။ သူ့အိမ်က ကျွန်းသေတ္တာကြီး ထဲမှာ ဘယ်သူကလာသတ်ပြီး ထည့်ထားဦးမှာလဲ။ အမှုက လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားတာထက်တောင် ထင်ရှားနေပါသေးတယ်။ နို့ပေမဲ့ ခင်မေသွင်က သေတဲ့လူသေပြီဟာ ကျန်ရစ်တဲ့လူတွေ မဟုတ်တာ မဖြစ်ရအောင် တားဆီးဖို့ လိုသတဲ့။ သူ့စိတ်ထင် ဝတ်လုံမောင်ကျော်တင့် သူ့ယောက်ျားကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ သတ်လိမ့်မည် မထင်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ဦးထင်ကျော် တိုင်ပင်ပါဦးလို့ ပြောတာနဲ့ အစ်မကြီးလည်း မောင့်ဆီ ပြေးလာခဲ့ရတာပဲ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ပါဦးမယ်။ နေပါဦး၊ အခု ဒီသူငယ်မက ဘယ်မှာနေသလဲ။ သူနဲ့ ပထမ တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

“အစ်မကြီး အိမ်ကို လာခဲ့ပါလေ။ သူနဲ့တွေ့ချင်ရင် အစ်မကြီး အိမ်ကို ခေါ်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်မြသွေး ပြန်သွားသောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကို ဆေးတစ်ဆုံထည့်၍ မီးညှို့ပြီးနောက် -

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ အခုဖမ်းထားတဲ့ တရားခံကို သေတဲ့လူ မိန်းမက ဒီလူသတ်တယ် မထင်ဘူးလို့ ဒေါ်မြသွေးကို ပြောသတဲ့ဗျ။ တရားခံကို ကူညီဖို့ သေတဲ့လူရဲ့မိန်းမက ကျုပ်ကို ငှားတယ်ဆိုပါတော့။ အတော်တော့ ထူးဆန်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ခင်မေသွင်ကို ပထမတွေ့ဖို့ လိုတယ်။ အမှုဆိုတာ သတင်းစာထဲ ပါတာလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ ကိုင်း... အဝတ်လဲဗျာ ကိုတင်မောင် လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“လိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ အလုပ်မှ မရှိဘဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြသွေးအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြရာ မြို့အုပ်ကတော် ခင်မေသွင်နှင့် အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရ၏။ ဒေါ်မြသွေးသည် ကျွန်တော်တို့အား ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်စွာ ဧည့်ခံပြီးနောက် အလိုက်သိစွာ အပြင်သို့ ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ခင်မေသွင်နှင့် လွတ်လပ်စွာ စကားပြောဆိုခွင့်ရလေသည်။ ခင်မေသွင်မှာ ဝတ်ပုံစားပုံအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဟန်အမူအရာအားဖြင့်လည်းကောင်း အခြားသော မြန်မာမိန်းကလေးများနှင့် အလျင်းမတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်ပုံ ရှိနေရာ၊ မျက်နှာကလေး၏ လှပချောမောပုံပင်

လျှင် ဥရောပတိုက်သူများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူလျက် ကျွန်တော် တွေဖူးသမျှ မိန်းကလေးများအနက် ဘိုအဆန်ဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အဝတ်အစားမှာ လွန်စွာပင် အဆင်ပြေလျက် ဆံပင်ကို ကဘိုကရိုနောက်တွဲ ထုံးကာ သနပ်ခါးပေါင်ဒါမရှိဘဲ နဂိုအသားအတိုင်း ရှိနေရကား ဤသို့ မပြင်ဆင်ဘဲ ရှိနေသော 'ပူပုပ်နန်း' အမူအရာကလေးပင်လျှင် တစ်နည်းအားဖြင့် ကြည့်၍ ကောင်းလှပေ၏။ မျက်လုံးများမှာ ရဲရဲနီလျက် မျက်ခုံးများမှာလည်း မိုးမောက်နေ၏။ ခင်မေသွင်သည် ဦးထင်ကျော်အား ရိုသေသော အမူအရာဖြင့်

“အန်ကယ် ဒီလို ဂရုစိုက်ပြီးလာတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အမူအကြောင်းကိုတော့ အန်တီ ပြောပြီးရောပေါ့။ သတင်းစာတွေထဲမှာလည်း အတော်အသင့် ပါပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦး ကူညီနိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ။ နည်းနည်း သိချင်တဲ့ အချက်အလက်ကလေးတွေကို တူမကြီးဆီက မေးပြီး ...”

စကားမဆုံးမီ ခင်မေသွင်က -

“ပြောဖို့အသင့်ပါပဲ ဦးရယ်။ ဒီအမူမှာ ကိုလှမြင့်တော့ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေရှာပါပြီ။ နို့ပေမယ့် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူတွေမှာ မဟုတ်တာ မဖြစ်ရအောင် နည်းနည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားဖို့ ဦးရဲ့ အကူအညီ တောင်းခြင်းပါပဲ”

“ဝတ်လုံ ဦးကျော်တင့်ဆိုတာက တူမကြီးများနဲ့ အတော် ခင်မင်ကြသလား”

“ခင်ပါတယ်ရှင်။ ကိုလှမြင့်နဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပါပဲ။ ကျွန်မတို့ထက်တော့ အများကြီး စိန်နီယာကျတယ်။ ဦးကျော်တင့်လိုသာ ဝတ်လုံဖို့ ဂုဏ်လိုက်ပြီးခေါ်ကြတယ်။ အသက်သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဒီညက ဖြစ်ပျက်ပုံကလေး တဆိတ်ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုပါရှင်၊ အဲဒီညက ကိုကျော်တင့်က သူနဲ့ ကျောင်းနေဖက် မိတ်ဆွေသုံးလေးယောက်ကို အိမ်မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဖဲကစားရအောင်ဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်ပါတယ်”

“ခါတိုင်းကော ဒီလိုပဲ ဖိတ်တတ်သလား”

“ဖိတ်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုလှမြင့်က အဲဒီနေ့ညမှာပဲ မော်လမြိုင်ရထားနဲ့ မောင်လမြိုင်ကို သက်သေခံသွားရမယ်ဆိုပြီး ထမင်းစားပြီးမှ ကယျာကယာ အဝတ်လဲ၊ အိမ်က ၇ နာရီ ၁၅ မိနစ်လောက်မှာ ထွက်သွားပါတယ်ရှင်”

“မောင်လမြိုင်သွားဖို့ ကိစ္စရှိတဲ့အကြောင်း စောစောက မပြောဘူးလား”

“မပြောပါဘူး ဦးရဲ့၊ ရထားထွက်ခါနီးမှ ကပ်ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကိုကျော်တင့် ဖိတ်တာ မသွားရင် မကောင်းဘူးဆိုတော့ အငှားကားတစ်စီးနဲ့ အလုံလမ်း ထွက်သွားပါတယ်”

“အမူအရာ ဘယ်နှယ့်နေသလဲ”

“ခါတိုင်းလို ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပါပဲရှင်”

“နည်းနည်းမှ ပြောင်းလဲတယ် မထင်မိဘူးလား”

“မထင်မိပါဘူး ဦးရယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ တွေတွေကြီး လုပ်ပြီး တစ်ခုခုကို စိတ်ကူးများနေသလားလို့ အောက်မေ့မိတယ်”

“ဒါက အခုမှ စဉ်းစားမိတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အားလုံး လက်ဖက်ရည်သောက်ကြတာ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ငါးယောက် ဦးရဲ့”

“ဘယ်သူတွေလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ကျွန်မရယ်၊ စာရေးကြီး ကိုထွန်းရှိန် လင်မယားရယ်၊ ဆရာဝန်ကိုဘခင်ရယ်၊ အိမ်ရှင်ကိုကျော်တင့်ရယ် အားလုံးငါးယောက် သောက်ကြတယ်”

“ဆရာဝန် ကိုဘခင်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“သူလည်း ကိုလှမြင့်တို့ ကိုကျော်တင့်တို့နဲ့ အင်မတန် ချစ်တဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပဲ ဦးရဲ့”

“လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးတော့ ဘာလုပ်ကြသလဲ”

အတန်ငယ်ပြုံးလျက် -

“က တဲ့သူက က၊ ဓာတ်သီချင်းဖွင့်တဲ့သူက ဖွင့်၊ ပိုကာဒေါင်းတဲ့လူက ဒေါင်းပေါ့ ဦးရယ်။ ကျွန်မတို့အရွယ်ဆိုတာ ပျော်တုန်းပါးတုန်း အရွယ်တွေကိုး ဦးရဲ့။ စာရေးကြီး ကိုထွန်းရှိန်တို့ လင်မယားက အင်မတန် ပျော်တတ်တာကလား။ ကျွန်မနဲ့ ကိုကျော်တင့်က လက်ခုပ်တီးပေး၊ ကိုဘခင်က ဓာတ်စက်ဖွင့်၊ ကိုထွန်းရှိန်လင်မယားက တွဲပြီး ဘိုက ကပေါ့ ဦးရယ်”

“ပိုကာကော ဆွဲကြသေးလား”

“နောက် ဆွဲကြပါတယ်”

“ဘယ်သူတွေက ရှုံးပြီး ဘယ်သူတွေက နိုင်သလဲ”

“ဒီညက ကျွန်မကံဆိုးပါတယ် ဦးရယ်။ ကျွန်မ ၁၅ ကျပ်တောင် ရှုံးပါတယ်။ ဆရာဝန်ကိုဘခင်လည်း ရှုံးပါတယ် ဦးရဲ့။ နိုင်တာက ကိုထွန်းရှိန်တို့လင်မယား နည်းနည်းပါးပါး နိုင်တယ်။ အနိုင်ဆုံးကတော့ ကိုကျော်တင့် အနိုင်ဆုံးပဲ”

“ဘယ်အချိန် အိမ်ပြန်သလဲ”

“၁၂ နာရီခွဲလောက်မှာ ပြန်ကြပါတယ်”

“အားလုံးပဲ ပြန်ကြသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုညက အကြောင်းတော့ တော်လောက်ပါပြီ။ အရင်က အကြောင်း
တွေ ဦး နည်းနည်းပါးပါး သိချင်တယ်။ ကိုလှမြင့်နဲ့ ကိုကျော်တင့်နဲ့ အဲဒီ
ကိုဘခင်နဲ့ ကျောင်းနေတုန်းကစပြီး အခုထိ ဘယ်လို အဆက်အသွယ် ရှိသလဲ
ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကိုလှမြင့်နဲ့ ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဝတ်လုံ
ကိုကျော်တင့်နဲ့ ဆရာဝန်ကိုဘခင်တို့ဟာ အရင်းနှီးဆုံးပါပဲ”

“တူမကြီးကကော ကောလိပ်ကျောင်းထွက်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တူမကြီးနဲ့မောင်လှမြင့်နဲ့ဟာ ကျောင်းမှာနေတုန်းကတည်းက မေတ္တာ
ရှိခဲ့ကြတာလား”

“မှန်ပါတယ်”

“ကောလိပ်ကျောင်းတုန်းက တူမကြီးဟာ အလှဆုံးဆိုပြီး နာမည်
ကျော်လို့ ဦး ကြားဖူးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပါပဲ”

“လင်ကို အသတ်ခံရပြီး၊ အင်မတန် ပူဆွေးဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ
မေးကောင်းတဲ့ စကားတွေတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ တူမကြီးရယ်။ နို့ပေမယ့် အခု
ကိစ္စမှာ ပုလိပ်က ဝတ်လုံကိုကျော်တင့်ကို ဖမ်းထားတာ တူမကြီးက ကိုကျော်
တင့်ဟာ မောင်လှမြင့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသတ်ပါဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်ဆိုပြီး
မမှားတန် မမှားရအောင် ဦးကို ခေါ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ဦးရယ်၊ ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဦးမေးတာ မှန်မှန်ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ့မယ်”

ခင်မေသွင်သည် “ဟုတ်ကဲ့” ဟု မဖြေမီ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်
ချက် ကြည့်လိုက်ရာ ဦးထင်ကျော်က ရိပ်မိသဖြင့် “ဒီက ကိုတင်မောင်က ဦးရဲ့
အကူအညီ လိုက်လာတာပါ တူမကြီးရဲ့။ သူ့ရှေ့မှာ ဘာမဆို စိတ်ချ လက်ချ
ပြောနိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့်သာ ကျွန်တော်သည် နေရာမှ
ထ၍မသွားဘဲ ဆက်လက်၍ ထိုင်နေခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဦး ထင်ကျော်က
ဆက်လက်၍ -

“ကိုလှမြင့်နဲ့ အကြောင်းမပါခင် တူမကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မေတ္တာ ရှိခဲ့ဖူးပါသလား”

“ဘယ်သူနဲ့မှ မရှိဖူးပါဘူး ဦးရယ်”

“သူတို့ကကော”

“အို ... သူတို့ကတော့ ရှိလိုက်တာမှ လွန်ဘဲ။ ကာပဲ။ ကိုလှမြင့်လည်း ဆုံးပြီ၊ ဦးက မေးလို့ရှိမှ မထူးတော့ပါဘူး။ ကိုလှမြင့်ရော၊ ကိုကျော်တင့်ရော၊ ကိုဘခင်ရော ကျောင်းသားတွေအထဲမှာ သူတို့က အကဲဆုံးပဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်သဘော ပြောစမ်းပါဦး”

“ကိုကျော်တင့်ကတော့ ဣန္ဒြေလည်း ရှိတယ်၊ လူတစ်ဘက်သားကို လည်း ကြင်နာတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ရင် မခံချင်တဲ့ စိတ်ကလေးတော့ ရှိတယ်”

“ကိုဘခင်ကကော...”

“ကိုဘခင်ကတော့ အုံ့ပုန်း၊ စကားတော့ တယ်မပြောဘူး။ နို့ပေမယ့် ကျွန်မကို ကြိတ်ပြီး ပိုးပန်းခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ကိုင်း ... ဦး တစ်ခုမေးမယ် မှန်မှန်ပြောနော်”

“ပြောပါ့မယ် ဦးရယ်”

“မောင်လှမြင့်က တူမကြီးကို ကိုကျော်တင့်နဲ့ ဖြစ်စေ၊ ကိုဘခင်နဲ့ ဖြစ်စေ သင်္ကာမကင်းများ ရှိသလား”

“ကိုဘခင်တော့ ဝေးပါတယ် ဦးရယ်၊ သူ့အိမ်ကို ကျွန်မ သွားလေ့ သွားထလည်း မရှိဘူး။ နို့ပေမယ့် ကိုကျော်တင့်ကိုတော့ သူ တယ်ပြီး ယုံပုံမပေါ်ဘူး”

“ကိုကျော်တင့်က တူမကြီးနဲ့ ပိုပြီး ရင်းနှီးတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်ကျော်တင့်က မောင်လှမြင့်ထက် ပိုပြီး ရုပ်ချောတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်လှဘူး ဦးရယ်”

“ဒီလောက်ဆိုရင် တော်လောက်ပါပြီ”

“ဪ ... ဒါထက် ဦး ပြန်ခါနီး ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ကိုကျော်တင့် သဘောကို ကျောင်းတုန်းကတည်းက ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိပါတယ် ဦးရယ်။ လူတစ်ယောက်အသက်မပြောနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တစ်ကောင်တောင် မသတ် ဝံ့ပါဘူး။ သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုလှမြင့်နဲ့လည်း ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိပါဘူး”

“အင်း ... ကြည့်သေးတာပေါ့လေ။ ကိုင်း ... ကိုတင်မောင် ကျုပ်တို့ ပြန်လိုက်ကြဦးစို့လားဗျာ”

ဒေါ်မြသွေး အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာဝန် ဦးဘခင် အိမ်သို့ မြင်းရထားတစ်စီးဖြင့် လာခဲ့ကြ၏။ ရထားပေါ်၌ ဦးထင် ကျော်က “ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ ဘယ်လို သဘောရသလဲ။ ရုပ်ကလေး ကဖြင့် ချောပါပေဗျာ။ ဝိုင်းပြီး ပိုးပန်းကြမယ်ဆို ပိုးပန်းလောက်စရာ ရုပ်ပေ ပေါ့။ ဒါထက် သေသူကိုလှမြင့်က ကိုကျော်တင့်ကို သူ့မိန်းမနဲ့ မသင်္ကာဘူး ဆိုတဲ့ အချက်တစ်ခုတော့ ကျုပ် တယ် မကြိုက်ဘူး။ ခင်ဗျားကော ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“သူငယ်မက စကားပြောတာ မောင်ကျော်တင့်ဘက် ခပ်ပါပါဗျ။ ကျုပ် ဖြင့် မဟုတ်ခါမှလွဲရော၊ မောင်ကျော်တင့်ကိုတောင် မေတ္တာရှိနေတယ် ထင် တယ်။ ဘိုဆန်တယ်ဆိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနေတဲ့ မိန်းကလေး ဆိုတော့ အခက်သားကလား။ ပြီးတော့ သူ့ယောကျ်ားကတောင် ဒီအကြောင်း ရိပ်မိတယ်ဆို”

“အင်း ... မောင်ကျော်တင့်နဲ့ မသင်္ကာဘူးပေါ့လေ”

“ဒီလိုဆိုရင် သာပြီး ထင်ရှားတာပေါ့ဗျာ။ လူဆိုတာ မိန်းမနဲ့ ပတ် သက်လာရင် အခက်သားကလား။ လုပ်မိလုပ်ရာ ကြံမိကြံရာ ကြံတာပေါ့။ ပြီးတော့ မောင်ကျော်တင့်က သဘောထားကောင်းပေမယ့် စိတ်က ခပ်ဆတ် ဆတ်ဆိုပဲ”

ဦးထင်ကျော်သည် စကားပြန်၍ မပြောဘဲ ဆေးတံကိုသာ ခဲလျက်ရှိရ ကား ကျွန်တော်လည်း နောက်ထပ် စကားမဆက်တော့ဘဲ မြင်းရထားပေါ်တွင် ဆိတ်ငြိမ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ စမ်းချောင်းလမ်းရှိ ဆေးတိုက်တစ်တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် မြင်းရထားကို အခပေး၍ လွှတ်လိုက်ပြီး နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးဘခင်၏ဆေးတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြရာ အခနဲ့ သင့်ပင် ဦးဘခင်နှင့် တွေ့ရလေသည်။ ဦးဘခင်မှာ အသက် ၃၀-၃၂ နှစ်ခန့် မျှရှိပြီးဖြစ်၍ အသားအနည်းငယ် ညိုပြီးလျှင် ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်လည်း ရှိသည်ဖြစ်ရာ မျက်လုံးများမှာလည်း ကြည်လင်စူးရှလှပေ၏။

မြို့အုပ်ကိုလှမြင့် အသတ်ခံရသော အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် မေးမြန်းစုံစမ်းရန်ရှိသဖြင့် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဦးထင်ကျော်က စကား ပလွင်ခံ၍ ပြောရာ ဆရာဝန် ဦးဘခင်က “တယ်ပြီး ကံဆိုးရာတဲ့ လူ ခင်ဗျာ။ အရွယ်ကလည်းကောင်း သဘောသကာကလည်း ကောင်းပါဘိသနဲ့။ ဒီလိုဖြစ်

သွားရတာ သိပ်နာကျည်းပါတယ်။ သေခါနီး ကျွန်တော့် လာနှုတ်ဆက်သလို
ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းထိပ်က တရုတ်ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်
ကောား နည်းနည်းပါးပါးတောင် လုပ်သွားသေးတယ် ခင်ဗျ”

“ဘာလဲဗျ၊ ရှန်ပိန်လား၊ ဝီစကီလား”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ဗွားမောက်”

“ဒီညနေက ကိုလှမြင့် မျက်နှာကြည့်ရတာ ဘယ်နှယ်နေသလဲ ဦး
ဘခင်”

“သူ့မျက်နှာကြည့်ရတာ အကောင်းသားပဲ။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပါပဲ”

“ကိုကျော်တင့်နဲ့ကော သူတို့ချင်း တည့်ကြရဲ့လား”

“သင့်မြတ်ပါတယ်”

“ကိုကျော်တင့်အိမ်ကို သူ့မိန်းမ ဝင်လား ထွက်လား လုပ်တာ ကိုလှ
မြင့်ကတော့ မကြိုက်ဘူးလို့ ကြားရတယ်”

ခင်မေသွင်အကြောင်းကို ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာဝန်
ဦးဘခင်၏ မျက်နှာမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ကျွန်တော်
မှတ်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ဦးဘခင်သည် မျက်နှာကို ချက်ချင်း ပြင်လိုက်ပြီး
နောက် -

“မှန်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးတို့က သူတို့အတွင်းရေးတွေတောင် သိလာ
ကြမှကိုး”

“ကျုပ်တို့အလုပ်က သိရတဲ့အလုပ်ကို ဦးဘခင်ရဲ့ ဒါထက် ဟိုညက
ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ကိုကျော်တင့်က လက်ဖက်ရည်တိုက်တော့ ခင်မေသွင် အမူ
အရာ ဘယ်နှယ်နေသလဲ။ ခါတိုင်းလိုပဲလား”

“ကျွန်တော် စိတ်ထင်သလောက်တော့ ခါတိုင်းလိုပဲခင်ဗျ။ ပြုံးပြုံး
ရယ်ရယ်ပါပဲ”

“လက်ဖက်ရည်ပွဲကို ဘယ်သူက အရင်ရောက်သလဲဗျ”

“စာရေးကြီး ကိုထွန်းရှိန်လင်မယားက အရင်ရောက်နှင့်တယ်။ နောက်
ပြီး ကျွန်တော်လည်း ခင်မေသွင်တို့ အိမ်ဝင်ပြီး ခေါ်တဲ့အခါ ထွက်သွားပြီဆိုတဲ့
အကြောင်း သိရလေတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကိုကျော်တင့်အိမ်ကို
လာပါတယ်။ ကျွန်တော် နောက်အကျဆုံးပါပဲ”

“လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ဖဲကစားကြ ကကြ၊ ခုန်ကြသေးတယ်
ဆိုဗျ”

“ကိုထွန်းရှိန် လင်မယားက တွဲပြီး ဘိုက ကတယ်ခင်ဗျ။ တချို့က
ဖဲရိုက်ကြတယ်”

“ခင်ဗျားကော ဝင်ပြီး မရိုက်ဘူးလား”

“ခဏပဲ ရိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဓာတ်သီချင်း စက်ဖွင့်နေတာက များပါတယ်”

“နောက် ဘယ်အချိန် ပြန်ကြသလဲ”

“၁၂ နာရီကျော်မှာ အားလုံး ပြန်ကြပါတယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာဝန် ဦးဘခင်အား နှုတ်ဆက်၍ စာရေးကြီး ကိုထွန်းရှိန်လင်မယားနေသော လမ်းသို့ လာခဲ့ကြပြန်၏။ ကိုထွန်းရှိန် နေအိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကိုထွန်းရှိန်ကို မတွေ့ရဘဲ ၎င်း၏ ဇနီး မသန်းတင်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ မသန်းတင်အား အမူအကြောင်း ပြောပြရာ မသန်းတင်က သတင်းစာတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း မိမိတို့ ဝိုင်း၍ ဖဲရိုက်နေသည့် စားပွဲနှင့် များစွာ မဝေးလှသော လိုက်ကာကလေး၏ နောက် သေတ္တာကြီးထဲတွင် မောင်လှမြင့် အလောင်းကြီး ရှိနေသည်ကို မိမိတို့ မသိဘဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကခုန်နေကြခြင်းကို တွေးလိုက်မိသောအခါ ယခုမှ ကြောက် ရွံ့၍နေကြောင်း၊ ညများ၌ပင် ဤအကြောင်းကို တွေးမိက အိပ်ပျော်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်က -

“ဟိုလူတွေနဲ့ ဒီက ကိုထွန်းရှိန်နဲ့တော့ အပေါင်းအသင်းတွေ ထင်ပါရဲ့”

“မှန်ပါဟယ်ရှင်။ ကျွန်မ ယောက်ျားက ကိုကျော်တင့်နဲ့ ကောလိပ်တုန်းက အတန်းအတူတူ နေခဲ့ဖူးပါသတဲ့ရှင်။ ခင်လည်း အင်မတန် ခင်မင်ပါတယ်။ နေပါဦး ... ဦးက ပုလိပ်ဖက်ကလား”

“ကျုပ်က ပုလိပ် မဟုတ်ပါဘူး။ အရပ်သားပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးပါလေရောရှင်။ ကျွန်မက ပုလိပ်ဆိုရင် တယ် စကား မပြောချင်ဘူးရှင်”

“ဒါထက် ကိုကျော်တင့်နဲ့ ခင်မေသွင်နဲ့က အတော်ရင်းရင်းနီးနီး ရှိကြတယ် ထင်တယ်”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒါပဲလား မသန်းတင်၊ သိသလောက် ပြောစမ်းပါ”

အနည်းငယ် ပြုံးလျက် “အို ... ဘာပြောရမှာလဲ။ ဦးကလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်ကြပါတယ်လို့ ပြောပြီးမှပဲ”

“ခင်တာက ရိုးရိုးမှ ဟုတ်ပါရဲ့လား မသန်းတင်”

“အခုတော့ အရပ်ကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောနေတာပဲရှင်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ဘုရားမှ သိမှာပဲ။ နို့ပေမယ့် ကျွန်မ စိတ်အထင်ပြော

ဇေယျာဆိုရင် သူ့မိန်းမနဲ့ မေတ္တာရှိနေတယ်ထားဦး။ သူ့လင်ကို ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် ကိုကျော်တင့်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလုပ်ဝံ့ပေဘူး မှတ်တယ်”

“နို့ပေမယ့် ကိုကျော်တင့်က သတ္တိလည်း ကောင်းတယ်။ မဟုတ်လည်း မခံတတ်ဘူးဆို”

“ဒါကတော့ မှန်ပါတယ်”

ဤမျှလောက် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဦးထင်ကျော်လည်း မသန်းတင်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်တို့လည်း ဝိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်းနေအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ် တစ်နာရီအချိန်လောက်၌ ကျွန်တော်လည်း တစ်ရေး တစ်မော အိပ်ဦးမည်ဟု စွက်ဖျက်ခေါက်ခုတ်တင်ပေါ်၌ အညောင်းဆန့်လျက် ရှိလေရာ ဦးထင်ကျော်မှာမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေရာမှ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆေးတံကို မီးညှိလိုက်၏။ ထိုခဏ၌ တံခါးခေါက်သံ ကြားရပြီးလျှင် တံခါးဖွင့် လိုက်သောအခါ အင်စပိတ်တော် ဦးအုံးဖေသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ မထိုင်မီပင်-

“ဘယ့်နယ့် ဟယ်လ်ပင်လမ်းကအမှု ဆရာဆီ ရောက်နေပြီဆို”

ဦးထင်ကျော်သည် စကားပြန်၍ မပြောသေးဘဲ ဆေးတံကို ခဲမြဲခဲလျက် ဦးခေါင်းကိုသာ ညင်သာစွာ ညိတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဦးအုံးဖေက -

“အမှုကတော့ ထင်ရှားနေတာပဲ ဆရာ၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ ဆရာ ဖတ်ရမှာပေါ့။ အခု တရားခံနဲ့ မြို့အုပ်ကတော်လေးနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် တိတ်တိတ်ပုန်း ချစ်နေကြဆိုပါကလား ဆရာရဲ့။ ပြီးတော့ တရားခံ ကိုကျော် တင့်ကလည်း အတော် စိတ်ဆတ်တဲ့လူတစ်ယောက်တဲ့ ခင်ဗျ။ ဒါထက် နေပါဦး။ ဆရာကို မြို့အုပ်ကတော်ကလေးက ငှားတယ်လို့ ကြားတယ်”

“ငှားတယ်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး ကိုအုံးဖေ။ သူ့အဒေါ် တစ်ယောက်က ကျွပ်နဲ့ ခင်မင်လေတော့ တကယ်လို့ အမှုမှန်ခဲ့လို့ရှိရင် မဟုတ်တဲ့လူအပေါ် မဖြစ်ပါစေနဲ့ဆိုပြီး စောင့်ရှောက်ဖို့ အကူအညီ တောင်းတာပါ”

“အမှုကတော့ အမှန်ပဲဆရာ။ မှားစရာ မရှိပါဘူး။ ဒီပြင်ဟာ ထားဦး။ ဒီအလောင်းကြီး ဒီသေတ္တာကြီးထဲ သူကလွဲရင် ဘယ်သူလာပြီး ထားနိုင်ဦးမှာ လဲ ဆရာရဲ့။ သေတ္တာကြီးက အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ အလှထားတဲ့ သေတ္တာ ကြီး။ ဒီအိမ်ထဲကို သူ့အမိနဲ့မရှိဘဲ ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဒီအလောင်း ကြီး ဒီသေတ္တာထဲကို ဘယ်လိုလာပြီးရောက်နေသလဲဆိုတာ သူ့ မရှင်းနိုင်သမျှ သူ့လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီးပဲ။ ဒဏ်ရာအကြောင်းတော့ သတင်းစာထဲမပါလို့ ဆရာမသိသေးဘူး ထင်တယ်။ ဓာတ်ခါတည်း အသည်း ရှိတဲ့နေရာကို ချိန်ပြီး

စိုက်လိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာ၊ ဓားက ကိုကျော်တင့် အလုပ်စားပွဲပေါ်မှာ အမြဲတင်ထားတဲ့ ဓားမြှောင်၊ ကိုလှမြင့် ရင်ဘတ်မှာ တန်းလန်းကြီး ကျန်ရစ်တယ်။ ဒီထက် ထင်ရှား တာတော့ မရှိတော့ဘူး ဆရာရေ။ ဪ မိန်းမ မိန်းမ၊ မိန်းမများ တယ်လည်း ဂြိုဟ်မွေပါကလားနော်။ ဒီကောင်မလေး ဂြိုဟ်မွေလို့ မောင်လှမြင့် သေရရှာတာ မဟုတ်ပါလား။ သတ်တဲ့လူကလည်း ရက်ရက်စက်စက် ကြံဝံ့ပါပေရဲ့ ခင်ဗျာ။ ကိုကျော်တင့်ဆိုတဲ့ လူက ရုပ်ချော သလောက် အကြံပက်စက်တဲ့ လူပါပဲ ဆရာ”
ဦးထင်ကျော်သည် အင်စပိတ်တော် ကိုအုံးဖေ၏ စကားကို မလှုပ် မယှက် နားထောင်လျက်ရှိရာမှ -

“ကျုပ် တစ်ခု စဉ်းစားနေတယ် ကိုအုံးဖေ”

“ဘာများလဲ ဆရာရဲ့”

“ကိုကျော်တင့်က မောင်လှမြင့်ကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်၊ အခန်းထောင့်က သေတ္တာကြီးထဲထည့်၊ ဓာတ်စက်တွေ ဖွင့်ကြ၊ ဖဲကစားကြ၊ ပြီးတော့ အားလုံး ပြန်သွားကြတဲ့နောက် အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်၊ မနက်ကျတော့လည်း ဒီအလောင်းကြီးကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ဘာမှ မကြိုးစားဘဲ သူ့တပည့်က ရုတ် တရက် သွေးကွက်တွေ့လို့ သေတ္တာကြီး ဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါမှာ သူက သူ့အလုပ် ခန်းမှာ အမှုသည်တစ်ယောက်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“ဒီလောက် ပညာဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ ဘီအေဘီအယ်လ် ဝတ်လုံ တော်ရတစ်ယောက်ဟာ ဒီအလောင်းကြီးကို မဖျောက်ဖျက်သမျှ သူ့အပေါ် ဝန်မကင်းဘူးဆိုတာ သိရက်နဲ့ ဒီလို အေးအေးဆေးဆေး ဘာမှ မလုပ်ဘဲ နေတာ ကျုပ် စဉ်းစားနေတယ်”

“နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ဖျောက်ဖျက်မှာပေါ့ ဆရာ”

“ဪ ... ပြီးတော့ ကျွန်တော် စုံစမ်းရခဲ့တာ တစ်ခုရှိသေးတယ် ဆရာ”

“ဘာများလဲဗျ”

“သေတဲ့ ကိုလှမြင့်နဲ့ တရားခံကိုကျော်တင့်ဟာ ဒီခင်မေသွင်ကို ဘယ် သူက မရအရဆိုပြီး ငွေတစ်ထောင်ကြေး အလောင်းအစားတောင် လုပ်ခဲ့ဖူး သတဲ့ ဆရာ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် တရားခံအိမ်ကို ကျုပ် လိုက်ပြီး ကြည့်ချင်သေးတယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း အခုသွားမလို့ပဲ။ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ပေတော့ ဆရာ”

“ကိုင်း ... ကိုတင်မောင် အားနေရင် လာလေဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် အလုံလမ်းရှိ မောင်ကျော်တင့်နေအိမ်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ မောင်ကျော်တင့်အိမ်မှာ အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းတစ်ခု အတွင်းရှိ တိုက်ခံအိမ်တစ်လုံးဖြစ်၍ ခြံတွင် နာမည်နှင့် ဂုဏ်ထူးကို ကြေးဝါဆိုင်ဘုတ် ကလေးဖြင့် ဆွဲချိတ်ထားလေသည်။

အိမ်ဝ၌ ဦးအုံးဖေ အစောင့်ထားသော ပုလိပ်တစ်ယောက်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်ထိုင်ကာ ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိလေရာ ထိုသူသည် ဦးအုံးဖေနှင့် ဦးထင်ကျော်တို့ကိုမြင်လျှင် ပျာပျာသလဲ အရိုအသေ ပြုလေ၏။ ဧည့်ခန်းသို့ဝင်မိလျှင် အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ အသားညိုညိုနှင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပုံရသော သူငယ်တစ်ယောက်သည် နောက်ဖေးခန်းဆီမှထွက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့အား နေရာထိုင်ခင်းများပေး၏။ ဦးအုံးဖေက ထိုသူငယ်မှာ ကိုကျော်တင့်၏ လက်ပါးစေသူငယ် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီးလျှင် -

“ဟေ့ ... သူငယ်၊ ဟောဒီက စုံထောက်ကြီးက မင်းကို နည်းနည်းပါးပါး မေးချင်လို့တဲ့ ကြားလား။ မင်း သိသလောက် မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောစမ်းကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ့မယ်ခင်ဗျာ။ ကိုလှမြင့်ဟာ ၈ နာရီမထိုးခင် မိနစ် ၂၀ အလိုလောက်မှာ ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ဆရာ အိမ်မှာ မရှိဘူးခင်ဗျ။ မြို့အုပ်မင်းကို ကျွန်တော် သိပြီးသားဖြစ်တော့ ဧည့်ခန်းမှာ ခဏစောင့်ပါဦးပြောတာ သူက မီးရထားမမီမှာ စိုးတယ်။ ငါ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ စာရေးပြီး ထားခဲ့မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခေါင်းရင်းဘက် စာရေးစားပွဲဆီ သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နောက်ဖေးခန်းဝင်ပြီး ဆရာ ချီးဖို့ ရေခွေးစပ်နေပါတယ်။ နောက် ကျွန်တော့် စိတ်ထင် ၁၀ မိနစ်၊ ၁၅ မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး လမ်းထိပ်က ကုလားဆိုင်မှာ ကပ်စတန် စီးကရက် တစ်ဘူး အဝယ်ခိုင်းပါတယ်”

“မင်းကို စီးကရက် အဝယ်ခိုင်းတော့ မင်း ဆရာ ဘယ်မှာလဲ”
တံခါးဝကို လက်ညှိုးထိုးလျက် -

“ဟိုတံခါးပေါက်မှာ ရပ်နေတယ် ခင်ဗျ”

“ကိုလှမြင့်လာတဲ့အကြောင်း မင်းဆရာကို ပြောသေးသလား”

“မပြောမိဘူး ခင်ဗျာ။ စီးကရက် ဝယ်ခိုင်းတာနဲ့ ကုလားဆိုင် ပိတ်သွားမှာ စိုးလို့ ကျွန်တော် ကပျာကယာ ပြေးသွားတယ်။ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာတာ”

“ကိုလှမြင့်လာတာ မင်း ဘာပြုလို့ မင်းဆရာကို မပြောသလဲ”

“ကျွန်တော်က ဆရာလည်း အိမ်ရှေ့ခန်း ရောက်နေတော့ သူနဲ့ တွေ့သွားပြီ၊ တွေ့ပြီးလို့ စကားပြောပြီး ထွက်သွားပြီ ထင်တာကိုး ခင်ဗျ”

“မင်း အသွားမှာရော အပြန်မှာရော ကိုလှမြင့်ကို မမြင်တော့ဘူး ဆိုပါတော့”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒီတုန်းက မင်းဆရာစကား ပြောပုံ ဆိုပုံ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“ခါတိုင်းလိုပါပဲ ခင်ဗျာ”

ဧည့်ခန်းကြီးမှာ ပေ ၄၀ ခန့်မျှရှည်လျား၍ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် မတ်တတ် ဝီရိကြီးဖြင့် ထားသော ဓာတ်သီချင်းစက်တစ်ခုရှိရာ ၎င်းနှင့်တည့်တည့်တွင် ကိုလှမြင့် အလောင်းတွေ့ရသော ကျွန်းသေတ္တာကြီး ရှိ၏။ ၎င်းရှေ့တွင် အပြာရောင် အဝတ်တပ်ဆင်ထားသော လိုက်ကာတစ်ခုရှိ၍ လိုက်ကာသည် သေတ္တာ၏တစ်ဝက်ကို အပြင်ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်များမှ မမြင်ရဘဲ ကွယ်လျက်ရှိ၏။ သေတ္တာကြီးမှာ ၅ ပေခွဲ ၆ ပေခန့် ရှည်လျားပြီးလျှင် ကြေးဝါစိုကြီးများဖြင့် လှပစွာ ရိုက်ထားလေသည်။ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းလုံး၌ ကားအစိမ်းရောင်ပေါ်တွင် အဖြူပန်းပွင့်များ ဖော်ထားသော ခန်းလုံးပြည့် ကော်ဇောကြီးတစ်ချပ် ခင်းထား၏။

ဦးထင်ကျော်သည် သေတ္တာအဖုံးကို စမ်းသပ်၍ ကြည့်ရာ အလွယ်နှင့်ပင် ပွင့်၍လာသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ဦးအုံးဖေပါ သေတ္တာအတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်မိ၏။ အလောင်ပင် မရှိတော့သော်လည်း ရင်ဝတွင် ဓားတန်းလန်းဖြင့် သေနဲသော ဦးလှမြင့်ကို ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် မြင်မိသေး၏။ ဦးထင်ကျော်သည် သေတ္တာ၏ ခေါင်းရင်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးလျက် “ကြည့်ကြစမ်းဗျို့။ အပေါက်ကလေးတွေပါကလား” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကြည့်လိုက်ရာ အပေါက်ကလေး ၄ ပေါက်ကို မြင်တွေ့ရ၏။ အပေါက်ကလေးများမှာ တစ်လက်မ၏ လေးပုံတစ်ပုံခန့် အကျယ်အဝန်းရှိ၍ အုတ်နံရံဘက်၌ရှိလျက် မကြာသေးမီကပင် ဖောက်ထားဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

“ဟေ့ ... သူငယ်၊ ဒီအပေါက်ကလေးတွေက ဘာလဲ”

“ဟာ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အရင်က ဒီသေတ္တာကြီးမှာ ဒီအပေါက်တွေ မမြင်မိပါဘူး”

ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကို မီးညှို့ပြီးနောက် -

“နေပါဦးကွယ်။ မင်း စီးကရက်ဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့ ဒီတံခါးပေါက်က ဝင်လာတာ ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတော့ ဟောဒီ အခန်းထဲမှာ တစ်ခုခု ခြေရာလက်ရာ ပျက်နေတာ များ မတွေ့ဘူးလားကွယ်”

အစေခံသူငယ်သည် ခေတ္တမျှ စိုက်၍ နားထောင်လျက်ရှိ၏။

“ခြေရာလက်ရာ ပျက်တယ်ဆိုတာ ပစ္စည်းတစ်ခုခုပေါ့ကွယ်။ ကုလား ထိုင်ဖြစ်စေ၊ စားပွဲဖြစ်စေ၊ လိုက်ကာဖြစ်စေ အရင်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ ရွေ့ပြုနေ သလား။”

ဦးခေါင်းကို ကုတ်၍ -

“ကျွန်တော့် စိတ်ထင် ဟောဒီ လိုက်ကာ ဒီဘက်နား နည်းနည်း ရောက်နေတယ် ထင်တယ် ခင်ဗျ”

“နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ကော ...”

“ဒီအကိုင်ပဲ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဟိုဘက် နည်းနည်း ရွေ့ လိုက်တော့မှ ကော်ဇောပေါ်က သွေးကွက်မြင်တာပဲ။ ဟောဒီမှာ သွေးကွက် နေရာ အခုတောင် ရှိသေးတယ် ခင်ဗျ”

“ကိုင်း ... တော်လောက်ပါပြီ။ ကိုအုံးဖေ ဆရာဝန်နဲ့ ခဏတွေ့ပြီး ဌာနဘက်ကို လှည့်ဝင်လိုက်ကြဦးစို့ဗျာ”

ဆရာဝန်နှင့်တွေ့သောအခါ ဆရာဝန်၏ ပြောပြချက်များမှာ သေချာ လှပ၏။ မောင်လှမြင့်၏ ဒဏ်ရာမှာ အသည်းကို ချိန်ရွယ်ပြီး ထိုးထားဟန်ရှိ ၍ အသည်းကို ထုတ်ချင်းခတ်သွားကြောင်း၊ ဓားတန်းလန်းနှင့် ဒဏ်ရာတွေ့ရ ၍ အထိုးခံရသူသည် အထိုးခံရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သေဆုံးသွားကြောင်း ပြောပြ၏။

ဦးထင်ကျော်က အချိန်ကို မေးသောအခါ ည ၇ နာရီနှင့် ၉ နာရီ အတွင်း သေဆုံးသည်ဟု ခန့်မှန်းရကြောင်း ဖြေဆို၏။ ည ၁၂ နာရီ ထိုးပြီး နောက်မှဖြစ်နိုင်ပါသလောဟု မေးမြန်းရာတွင် ဆရာဝန်က မည်သည့်နည်းနှင့် မျှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဖြေဆိုလေသည်။

နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ဌာနအတွင်းရှိ ပစ္စည်းထိန်းသိမ်းအရာရှိ စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ ဦးထင်ကျော်က သေသူ မောင် လှမြင့် အိတ်ထဲမှရသော ပစ္စည်းများကို ဌာနအုပ်ထံ အခွင့်တောင်း၍ ကြည့် ရှုစစ်ဆေးလျက်ရှိလေ၏။ ပစ္စည်းများမှာ မများလှဘဲ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်၊ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်၊ ငွေစက္ကူ ၃၀ ကျပ်ဖိုးနှင့် မူးစေ့မတ်စေ့များ၊ ရွှေကွပ်သော ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့် မောင်းချဓားတစ်စင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် မောင်းချဓားကို ကိုင်ကာ “ဒီဓား တော်တော်ကောင်းတဲ့ ဓားဗျ။ အမေရိကန်က လုပ်တာ” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အသွားများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု တစ်ဖက်ပြီး

တစ်ဖက် ဖွင့်ကြည့်ရာ တစ်လက်မ၏ လေးပုံတစ်ပုံအလုံးရှိသော လွန်ပူကလေး တစ်ချောင်းကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ရ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် ပစ္စည်းထိန်းအား လက်မှတ်တစ်စောင်ရေးပေးခဲ့ပြီး မောင်းချဓားကို ခေတ္တယူခဲ့ရ၏။

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် အင်စပိတ်တော် ဦးအုံးဖေကိုပါ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းသို့ ခေါ်ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်များကို စားကြပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်က ဦးအုံးဖေအား -

“ကျုပ် တွေးချက်ဟာ ဒီမောင်းချဓားက လွန်ပူကလေးတွေ့တော့မှ သေချာတော့တာပဲဗျာ”

“ဒါထက် မေးပါရစေဦး ဆရာ။ သေသူ မောင်လှမြင့်ကို ၇ နာရီ မိနစ် ၄၀ လောက်မှာ နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရတဲ့လူဟာ ကိုကျော်တင့်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါက ထင်ချက်ကိုးဗျ။ နို့ပေမယ့် ကိုကျော်တင့်က ကိုလှမြင့်ကို သူမတွေ့ရဘူးလို့ ငြင်းတယ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ကိုကျော်တင့် တပည့်ကလေးအပြောက သူ စီးကရက်ဘူးဝယ်ရအောင် ထွက်သွားတုန်းကတောင် အခန်းထဲမှာ ကိုလှမြင့်ကို မမြင်ခဲ့ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ကိုလှမြင့် အပြင်ထွက်ချင်ထွက်သွားမှာ ဆရာရဲ့”

“ကိုင်း ... ခင်ဗျား ပြောသလို အပြင်ထွက်သွားတယ်ထား၊ ဘယ်အချိန် သေတ္တာကြီးထဲ ရောက်အောင် ပြန်ဝင်လာပြီး သေနေသလဲဗျာ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တယ် ဆရာ။ စဉ်းစားစရာပဲ”

“ပြီးတော့ ဆရာဝန်ထွက်ချက်အရ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ၇ နာရီနဲ့ ၁၀ နာရီလောက်အတွင်း အထိုးခံရတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်။ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ ကိုတင်မောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ကိုကျော်တင့် အစေခံကလည်း အပြင်မှာ ဘာသံမှလည်း မကြားရ၊ အပြင်မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ရင် သူလည်း ကြားရမယ်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေလည်း ကိုးယိုးကားယား ဖြစ်နေရမယ် မဟုတ်လား။ အပြင်ကို သူ့ဆရာခေါ်လို့ ထွက်လာတော့ ကိုလှမြင့် မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ကိုကျော်တင့် ပြန်လာတာနဲ့လည်း မတွေ့ဘူး။ ဟိုသူငယ်နဲ့လည်း မတွေ့ဘူး။ ကိုင်း ... ဒီဟာတွေ ဆက်စပ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်ရင် အဖြေတစ်ခုပဲ ထွက်တယ်။ ဘာလဲ သိလား၊ မောင်လှမြင့်ဟာ အိမ်ထဲမှာ အလိုလို ပျောက်သွားတယ် မဟုတ်ဘူးလား ကိုတင်မောင်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ကျွန်တော် နည်းနည်း စဉ်းစားရလာပြီ”

“အိမ်ထဲမှာ ပျောက်သွားရင် ဘယ်ရောက်သွားမလဲ။ သေတ္တာကြီးထဲ ဝင်သွားတာပေါ့ဗျ။ သေတ္တာကြီးထဲမှာ လေရအောင် အမေရိကန်လွန်ပူကလေး ပါတဲ့ မောင်းချွေးဆောင်လာတာ ကြည့်ပါလား။ လိုက်ကာကို ဓာတ်စက် ဘက် နည်းနည်းတိုး၊ သေတ္တာကြီးထဲ ဝင်ပုန်းနေတာပေါ့။ အပေါက်တွေဟာ အပြင် ဘက်ကို ချောင်းကြည့်ဖို့ ဖောက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ အပြင်ကို ကြည့်ချင်ရင် ရှေ့ဘက်က ဖောက်မှာပေါ့ အခု နံရံဘက်က ဖောက်ထားတာက လေရအောင် ဖောက်တာပေါ့။ ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝင်ပြီး ပုန်းနေတာလဲ”

“ခင်မေသွင်ကို ကိုကျော်တင့်နဲ့ မသင်္ကာလို့လား။”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ။ သူတို့အဆက်ကြည့်ပါလား။ ပြီးတော့ ခင်မေသွင်ဟာ ကိုကျော်တင့်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်မေတ္တာရောက်တယ်ဆိုတာ သူ ပြောပုံ ဆိုပုံ ကြည့်ရတာနဲ့ ခင်ဗျားလည်း ရိပ်မိမှာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။”

“ကိုင်း ... ဒီအထိ ကျုပ်တို့ သေချာနေပြီ မဟုတ်လား ကိုအုံးဖေ။ ဒီတော့ ၇ နာရီခွဲနဲ့ ၈ နာရီခွဲအတွင်း ဓားနဲ့ ထိုးနိုင်မယ့်လူကို ကျုပ်တို့ ရှာရ လိမ့်မယ်။ ဘာမှ အဆက်မရှိဘဲ အစေခံတို့ ကိုထွန်းရှိန်လင်မယားတို့ ဒီပြင် တခြားလူတွေ ဖယ်ထုတ်လိုက်၊ ဘယ်သူကျန်သလဲ။ ကိုကျော်တင့်နဲ့ ဆရာဝန် ဦးဘခင် ကျန်တယ်။”

ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍ -

“ကောင်းပြီ၊ ဒီနှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူက ပိုပြီး ထိုးခွင့်ရမလဲ”

အင်စပိတ်တော် ဦးအုံးဖေသည် ဦးထင်ကျော်၏ စကားကို နား ထောင်လျက်ရှိရာမှ -

“ဟုတ်တယ် ဆရာရေ၊ ဆရာ ပြောမှ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ တဖြည်း ဖြည်း မြင်လာတယ်။”

“က တဲ့လူက က၊ လက်ခုပ်တီးတဲ့လူက တီးနေတုန်း ဓာတ်စက်ပွင့်နေ တဲ့လူက သေတ္တာကြီးနဲ့ ပိုနီးတာကိုးဗျ။ သူက ပိုပြီး အခွင့်အရေး ရတာပေါ့။ လိုက်ကာကလည်း သေတ္တာကြီးကို တစ်ဝက်သာသာကြီး ကွယ်နေတယ်။ ဓာတ် သီချင်းသံကလည်း ဆူညံနေတော့ သူ့အကြံ ကောင်းကောင်း အောင်မြင်တာ ပေါ့။”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ကြားဝင်၍ -

“ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်တော့ အော်တောင် မအော်နိုင်တော့ဘူးလားဗျာ”

“ကိုင်း ... ကိုဘခင် အိမ်ရောက်လို့ ကျုပ်တို့ မေးခဲ့တုန်းက ကိုဘခင် ဘာပြောသလဲ။ ခင်ဗျား မှတ်မိသေးသလား စဉ်းစားစမ်း။”

“၇ နာရီလောက် တရုတ်ဟိုတယ်မှာ သူနဲ့ ကိုလှမြင့်နဲ့ ဗွားမောက် တောင် သောက်ကြသေးသတဲ့။ ဒီတော့ ဘာခက်သလဲဗျာ။ သူက ဆရာဝန်ပဲ။ ဗွားမောက်ထဲ အိပ်ဆေးမှုန့်ကလေး နည်းနည်း ပစ်ထည့်ပြီး နှင် တစ်နာရီ နှစ်နာရီ အကြာမှာ လူဟာ တဖြည်းဖြည်း ရှိမှိုင်းလာပြီး အိပ်ပျော်သွားတာပေါ့”

ထိုအခါ ဦးအုံးဖေက -

“ကြံပုံကတော့ အတော်ပီရိတာပဲနော် ဆရာ။ ဒီဆရာဝန်က လက် စသတ်တော့ ဆင်ကြံကြံတာကိုး”

ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍ -

“မောင်လှမြင့်က သူ့မိန်းမနဲ့ မောင်ကျော်ဘင့်ကို မသင်္ကာမှန်း သိလေ တော့။ ဟိုညက မော်လမြိုင်ကို လိုက်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး သေတ္တာကြီးထဲမှာ ဝင်ပြီး ချောင်းဖို့ သူက ဉာဏ်ပေးတာပေါ့။ ကိုလှမြင့်လည်း သေမယ်။ ကိုကျော်တင့် အပေါ်လည်း ဒီအမှုပတ်မယ်ဆိုရင် သူ့အတွက် ခင်မေသွင်ရဖို့ လမ်းရှင်းသွားမယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... ရှင်းပါပြီ ဆရာ။ ဒါကြောင့် ထိုးလိုက်တဲ့အခါ မအော်နိုင်တာ နဲ့ တူတယ်”

“အိပ်ဆေးတန်ခိုးကြောင့် အိပ်ပျော်၊ တုန်း ချက်ကောင်း ရွေးပြီးတော့ တစ်ချက်တည်း စိုက်လိုက်တာ ဘယ်အောင်နိုင်တော့မလဲဗျာ။ ပြီးတော့ ထိုးတဲ့ လူဟာ နေရာလည်း ရွေးထိုးမယ်။ ခွန်အားဗလလည်း ကောင်းရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်က တွက်ပြီးသားပဲ။ ကိုဘခင်ရဲ့ ဗလ ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား”

“မြင်ပါတယ်ဗျာ”

အင်စပိတ်တော် ဦးအုံးဖေသည် ဦးထင်ကျော်၏ စုံစမ်းပုံနှင့် ရှင်းလင်းချက်များကို မှတ်စုစာအုပ်တွင် အနည်းငယ်မျှ ရေးမှတ်ယူသွားရာ ဦးထင်ကျော်သည်လည်း ထိုအကြောင်းများကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် မြန်မာပြည် ရှေ့နေအသင်းချုပ်ကြီးသို့ ပို့လိုက်လေ၏။

အထက်ပါ အမှုပြီးဆုံးပြီးနောက် နှစ်လခန့်ကြာရှိသောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်အား အဖိုးငွေ ၃၀၀ ကျပ်ခန့်တန်သော ရွှေစီးကရက်ဘူး တစ်ဘူးကို ပြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အတွင်းမှ စာကို ဖတ်ကြည့်ရာ -

‘မောင်ကျော်တင့်နှင့် ခင်မေသွင်တို့က စုံထောက် ဦးထင်ကျော်အား ပေးသော မေတ္တာလက်ဆောင်’ ဟု ထွင်းထုထားသည့် လှပသော စာလုံးကလေးများကို တွေ့ရလေသတည်း။

***

ဒုစရိုက်သုံးပွင့်

မောင်မောင်ကြီးသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အကွယ်တွင် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိ၏။

ထိုနေရာမှာ ပြည်၊ ရွှေတောင်လမ်း၊ ပြည်မြို့၏ တောင်ဘက် မိချောင်းရဲ သင်္ချိုင်း ဧရပ်နှင့် များစွာမဝေးလှသော နေရာဖြစ်၍ အရှေ့ဘက်တွင် မတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးယံရှိပြီးလျှင် အနောက်ဘက်၌မူ ကျယ်ပြန့်သော ဧရာဝတီမြစ်၏ ကမ်းပါးသည် လမ်း၏ အနောက်ဘက်တွင် ချောက်ကမ်းပါးကြီးသဖွယ် ကျဆင်းလျက်ရှိ၏။ ထိုနေရာ၌ လမ်းမှာ ၁၂ ပေ၊ ၁၃ ပေခန့်မျှသာ ကျယ်သည့်ပြင် အတန်ငယ် ကွေ့ကောက်၍လည်းနေသဖြင့် မော်တော်ကားများကို သတိဝီရိယဖြင့် မောင်းနှင်ရသောနေရာဖြစ်လေသည်။ အချိန်မှာ ည၌ ဥ နာရီကျော်ကျပ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ လူသွားလူလာပြတ်လျက် တစ်စင်းတလေမျှ သော ကားများသာ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုနေရာကို ဖြတ်၍သွားလေသည်။

သူသည် သစ်ပင်အကွယ်မှ တောင်ဘက်သို့ မျှော်၍ ကြည့်ရာ ရှည်လျားသော လမ်းကြီးသည် အနောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်၍သွားပြီးနောက် မှောင်မည်းသော သစ်ပင်များအောက်တွင် ဂွယ်ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ဆောင်းဦးပေါက် ဖြစ်သဖြင့် ဆီးနှင်းများလည်း ကျစပြု၍လာရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောတောင်ရေမြေတို့မှာ အခြားအချိန်များထက် ပို၍အံ့

မိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မောင်မောင်ကြီးသည် သူ စောင့်ဆိုင်းနေသော မော်တော်ကား မောင်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ထွက်ကာ မော်တော်ကား မီးရောင်ရှေ့သို့ တစ်ခါတည်း ထွက်၍လာမည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေရာမှာ မြေမာ၍ ကျောက်စရစ်များသာ ရှိသောကြောင့် ခြေရာများလည်း ထင်မည်မဟုတ်ပေ။ သူ၏ လက်တစ်ဘက်မှာ ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းသို့ နှိုက်ကာ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ဒင်ကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ထား၏။ သေနတ်မှာ သူ သတ်မည်ကြံလျက်ရှိသော သူ၏ ညီတစ်ဝမ်းကွဲ မောင်မောင်ကလေး၏ သေနတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ရိုးဖြောင့်တည်ကြည်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ယခင်က မည်သည့်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုမျိုးကိုမျှ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်ချေ။ ယခုမူ မခင်အေး၏ သွေးဆောင်မှုကြောင့်သာ ထိုပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ မခင်အေးဆိုသူကား အခြားမဟုတ် သူသတ်မည် ကြံစည်ထားသော သူ၏ ညီဝမ်းကွဲ မောင်မောင်ကလေး၏ ဇနီးပင် ဖြစ်ပေသည်။ မခင်အေးသည် မောင်မောင်ကလေးနှင့် ရှေ့သို့ ဆက်လက်ပေါင်းသင်းရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ဟုဆိုကာ မိမိအား နားပူနားဆာ ဂုဏ်ခံ့သောကြောင့် မောင်မောင်ကြီးမှာ မိမိ၏ ညီတစ်ဝမ်းကွဲအား သတ်ရန် ယခုကဲ့သို့ ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မခင်အေးသည် ဤကဲ့သို့ပြောဆိုပြီးနောက် မောင်မောင်ကြီးအား မျက်နှာချိုသွေးလျက်ရှိရာ မောင်မောင်ကြီးမှာ မခင်အေး၏ အလှကို တပ်မက်မိသဖြင့် သူမ၏ အလိုသို့ လိုက်ပါရတော့၏။ မောင်မောင်ကလေးနှင့် မခင်အေးတို့ လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ ၆ လခန့်မျှသာ ကြာရှိသေးသဖြင့် အပျိုကလေးတမျှ လှပ၍နေသေးသော မခင်အေး၏ သွေးဆောင်မှုများမှာ ရိုးသားသော မောင်မောင်ကြီးအား ထိုလူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ရန် လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မောင်မောင်ကြီးနှင့် မခင်အေးတို့မှာ မောင်မောင်ကလေး မရှိခိုက်တွင် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံစကားပြောဆိုခဲ့ကြဖူးလေပြီ။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ကျွန်မတော့ သူနဲ့နေလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်တော့ဘူး”

“တတ်နိုင်သမျှတော့ သည်းခံဦးပေါ့ အေးရယ်။ နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံးကျတော့မှ အစ်ကိုကြီးကို ပြောပါ။ အဲဒီတော့ အစ်ကိုကြီးလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါ့မယ်”

“ကျွန်မ စဉ်းစားပြီးပြီ။ ဘာမှ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုကြံမလဲဆိုတာသာ ပြောပါတော့”

“ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးကိုကော တကယ်ချစ်ရဲ့လား”

“အို ... အစ်ကိုကြီးကလည်း အခုအခြေကျမှ ဒီဟာတွေ မေးနေရသေးလား။ ကဲပါ ... ပြောမှာသာပြောပါ။ ဘယ်လို ကြံကြမလဲလို့”

“ဘယ်လိုကြံမလဲဆို ထွက်ပြေးကြရုံရှိတာပေါ့။ ဟိုကျတော့ ဖြစ်သလို လုပ်ကိုင်စား၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူနဲ့ နေရရင် ဘယ်နေရာမဆို ပျော်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုလည်း ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်သေးပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်။ အစ်ကိုကြီး ပြောတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား၊ တစ်နေ့နေ့ သူ လိုက်လာမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“မလိုက်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ လိုက်ဆိုတာ ငွေရှိမှဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ သူ့မှာ ငွေဘယ်ကရမလဲ။ အဘိုးကြီးလည်း တစ်ပြားမှ ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဘိုးကြီးအကြောင်း အေး အသိသားနဲ့”

“ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ညီကလည်း စိတ်က အင်မတန် ထန်တာ နော်။ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိရင်လည်း အစွမ်းကုန် ချစ်တာပဲ။ မုန်းမိရင် လည်း သတ်သစ်ချင်သလောက် မုန်းတာပဲ။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေရမယ် မဟုတ်ဘူး”

မခင်အေးသည် မချင့်မရဲဖြစ်သည့်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာ မျက်နှာညှစ်လေးများပင် လည်၍လာရှာ၏။ ထို့နောက် တီးတိုးလေသံဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောဘိသကဲ့သို့ -

“အစကများ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ အခုတော့ ခရီးလွန်မှ လာတွေ့နေရတာ”

မခင်အေးမှာ ရှေ့သို့ဆက်၍ ပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း ပါးစပ်က အသံထွက်မလာတော့ဘဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ တစ်ရှုံ့ရှုံ့ငိုလျက် ရှိရာ၏။ အတန်ငယ် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိနေပြီးနောက် မခင်အေးသည် ရိုက်လျက်ရှိနေရာမှ ရုတ်တရက် အသံထွက်လာပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ -

“ကျွန်မတို့ ကဲပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်မတို့ ဒီနေရာကပဲ ခွဲတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကို တစ်ခါတည်း မေ့လိုက်ပါတော့လား အစ်ကိုကြီး”

ထို့နောက်တွင်ကား မောင်မောင်ကြီးသည် အထက်မြို့ကျေးရွာများသို့ ခရီးထွက်၍ နေခဲ့၏။ သို့သော် မေတ္တာဓာတ်တို့မည်သည် ကွေကွင်း၍နေရသောအခါ၌ ပို၍ပင် အင်အားကြီးမား၍ လာတတ်သကဲ့သို့ မောင်မောင်ကြီးသည် ခရီးစဉ်ဖျက်၍ ပြည်မြို့သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် မခင်အေးအား မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို အပြီးအပိုင်ရအောင် ကြံစည်တော့မည်ဟု စိတ်နှလုံးကို ခုံးခုံးချကာ မောင်မောင်ကလေးအား သတ်ရန် ယခုကဲ့သို့ ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ပထမဦးစွာ ဤအကြံကို မခင်အေးအား ထုတ်ဖော်၍ ပြောရန် နောက်တွန့်လျက် ရှိနေသေး၏။ သို့သော် တစ်ကြိမ်နစ်ကြိမ်မျှ ချိန်းချက်စကားပြောဆိုမိသောအခါ အကယ်၍ ဤအကြံကို မိမိက ထုတ်ဖော်ပြောစေကာမူ မခင်အေးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုဘဲ မိမိ၏ အကြံကို ထောက်ခံအားပေးမည်သာဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ ရိပ်စား၍လာမိတော့၏။

ပထမတွင် မောင်မောင်ကြီးသည် စကားတစ်လုံးနစ်လုံး သွင်းကြည့်ရာမှ မခင်အေး၏ အပြောအဆိုအမူအရာကို အကဲခတ်ပြီးလျှင် ယုံကြည်စိတ်ချရပြီထင်သောအခါမှ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်လေရာ မခင်အေးလည်း မိမိတို့ ရှေ့ရေးအတွက် ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းရှိတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း နောက်ဆုံးသနားစဖွယ် ဝန်ခံရှာတော့၏။ သို့နှင့် အချစ်သစ်ဇနီးမောင်နှံတို့သည် မောင်မောင်ကလေးအား လမ်းရှင်းပစ်ရန် အကြံကို ထိုအခါမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်နိုင်ကြလေသည်။

“တစ်ခုတော့ စဉ်းစားဖို့ ရှိတယ် အေးရဲ့၊ အဘိုးကြီး သေရင် သူ့အမွေကို ဆက်ခံမယ့် လူဟာ မောင်မောင်လေးနဲ့ အစ်ကိုကြီးပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူ့အမွေကို ကျုပ်ချည်း တစ်ယောက်တည်းရအောင် ကျုပ် သတ်သလားဆိုပြီး အရပ်ကရော၊ ပုလိပ်ကရော ကျုပ်အပေါ်မှာ သံသယဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျုပ် ဒီအချက်ပဲ စဉ်းစားနေတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဘယ်သူက ထင်ဦးမှာလဲ။ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့နေရာမှာ သူ့ သေနတ်နဲ့ သူ့ သေနေတာ အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်နည်းနဲ့လားပြီး ထင်ရမှာလဲ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးမှာလည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲမဟုတ်၊ အလုပ်အကိုင် အခြေအနေလည်းကောင်း၊ အပေါင်းအသင်းလည်းကောင်း၊ ဒီလိုလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်တဲ့ အမွေကလေးရအောင် ကိုယ့်ညီကို သတ်တယ်လို့ ထင်နိုင်ပါ့မလား အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အစ်ကိုကြီးဟာ အစ်ကိုကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။”

မောင်မောင်ကြီးသည် အတန်ကြာ တွေဝေစဉ်းစားလျက် ရှိနေပြီးနောက် -

“အဆိပ်ခတ်ပြီးသတ်ရင် ကောင်းမလားလို့ ကျုပ် စဉ်းစားနေတယ်”

“အဆိပ် ဟုတ်လား၊ အဲဒါမှ ချက်ချင်းပေါ်မယ်။ အလောင်းလည်း ခွဲကြည့်ရော အစာအိမ်ထဲမှာ အဆိပ်တွေ့မှာပဲ။ အဲဒီတော့မှ ကွဲခနဲမိမှာ”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားလျက် ရှိပြန်ရာမှ -

“အချိန်ဆွဲပြီး တဖြည်းဖြည်း သေနိုင်တဲ့ အဆိပ်မျိုးရှိတယ် အေးရဲ့။ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်။ သူ စားတဲ့ သောက်တဲ့

ထမင်းထဲမှာ၊ ကော်ဖီထဲမှာ၊ ရေထဲမှာ နည်းနည်းကလေး ထည့်ပေးရတယ်။ အဖြူမှုန့်ကလေး၊ ဘာမှ ခါးတဲ့ နံတဲ့အနံ့ အရသာ မရှိဘူး။ အဲဒီအဆိပ်ကို နေ့တိုင်း နည်းနည်းစီ သူ စားတဲ့ အစားအသောက်ထဲ ခတ်ပေးရင် လူဟာ တဖြည်းဖြည်း မလုပ်ချင် မကိုင်ချင် အင်အားကုန်ခမ်းလာပြီး နောက်ဆုံး တိဘီ ဖြစ်သလို၊ နှလုံးရောဂါလိုလို ဖြစ်ပြီး သေသွားတာပဲ။ ငွေတစ်ထောင်လောက် ပေးပြီး ဝယ်ရင် ဒီအဆိပ် ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနည်းနဲ့ လုပ်ရရင် ကောင်း မလားလို့ အစ်ကိုကြီး စဉ်းစားနေတယ်”

“ရှည်ဝေးပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဒိုင်းခနဲ ပစ်သတ်လိုက်ရင် တစ် ချက်တည်းနဲ့ ကိစ္စတုံးတာပဲ။ သေနတ်ကလည်း သူ့သေနတ်၊ ပစ်တဲ့အခါ အစ် ကိုကြီးကလည်း လက်အိတ်စွပ်ထားလို့ သေနတ်ပေါ်မှာ လက်ရာ မထင်ဘူး။ ကံ ... ဒီတော့ ဘာလို့သေးလဲ။ ဒီနည်းထက် ကောင်းတာ ဘာရှိသေးလို့လဲ”

သို့နှင့် မခင်အေးသည် သူ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မောင်မောင်ကလေး၏ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို ခရီးသွားရာတွင် သူ အမြဲထားလေ့ရှိသော ကားနံ ဘေးရှိ ရွက်ဖျင်အိတ်ကြီးထဲမှ တိတ်တဆိတ် ယူပြီးလျှင် မောင်မောင်ကြီးအား ပေးခဲ့၏။ မောင်မောင်ကြီးကလည်း ထိုသေနတ်ပေါ်တွင် သူ၏လက်ရာများ မကျန်ရစ်စေရန် မိမိ၏လက်ကို လက်အိတ်များ စွပ်၍ကိုင်တွယ်လေသည်။

ထိုအချိန်က မခင်အေးမှာ သူ၏ မိဘများနှင့်အတူ 'ပြည်' မြို့တွင် နေထိုင်၍ မောင်မောင်ကလေးသည် ပေါင်းတည်မြို့၌ နေစဉ် ရုံးထိုင်နေရ သော အစိုးရအရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မခင်အေးမှာ မကြာမီ မိမိလင်ယောက်ျား နှင့်အတူ ပေါင်းတည်မြို့သို့ လိုက်၍နေရန် စီစဉ်ပြီးဖြစ်သော်လည်း မိဘများနှင့် ရုတ်တရက် ခွဲ၍မနေနိုင်သေးသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ မောင်မောင်ကလေး၏ အဘိုးမှာလည်း အလွန်စေ့စပ်ကုပ်ကပ်သော လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ လက်ထပ်ပြီးသည်မှာလည်း မကြာလှသေးသဖြင့်တစ်ကြောင်း ချက်ချင်းမနေဖြစ်သေးဘဲ ရှိနေခဲ့၏။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကလေးသည် မကြာမီ ကပင် တစ်ပတ်ရစ်ကားကလေး တစ်စီးကို ဝယ်ယူပြီးလျှင် စနေနေ့ ညနေများ၌ ပြည်မြို့ရှိ ဇနီးသည် မခင်အေးထံ အချိန်မှန်လာရောက်တတ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် စနေနေ့တိုင်း ညဉ့် ၉ နာရီခန့်တွင် မောင်မောင်ကလေး သည် သူ၏ကားတလေးဖြင့် ပြည်မြို့သို့ အချိန်မှန် ရောက်လာတတ်သည့် အတိုင်း ပြည်မြို့သို့အဝင် မိချောင်းရဲသင်္ချိုင်းဧရပ်အနီးမှ မောင်မောင်ကြီးသည် သေနတ်ဖြင့် ချောင်းမြောင်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့စောင့်ဆိုင်းချောင်းမြောင်းလျက်ရှိစဉ် မောင်မောင်ကြီးသည် မိမိက မောင်မောင်ကလေးအား ပစ်သတ်ပြီးနောက် အကယ်၍ မိမိအပေါ်တွင်

သင်္ကာမကင်းဖြစ်၍ ဖမ်းဆီးစေကာမူ မည်ကဲ့သို့ ထုချေမည်ဆိုသော အမှု၏ အကျိုးအကြောင်းကိုပင် ဆက်လက်စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

လူသတ်မှုများတွင် လူသတ်သမားသည် သေသူအား မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သတ်သည်ဟူသော အချက်မှာ အဓိကအချက်ဖြစ်၍ ရဲအရာရှိများသည် ထိုအချက်ကို ပထမဦးစွာ လိုက်လံရှာဖွေကြမည်ဖြစ်၏။ သေသူသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ သေနတ်ဖြင့် အဆုံးစီရင်သွားသည်ဟု ယူဆကြစေကာမူ သေသူ၌ သေလောက်အောင် စိတ်ညစ်စရာအချက်များ လုံလောက်စွာ ရှိရပေမည်။ ထိုအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ လွန်ခဲ့သော ၁၀ ရက်လောက်က မောင်မောင်ကလေးက သူ၏ဇနီးသည် မခင်အေးထံသို့ စာတိုက်မှ ထည့်လိုက်သော စာတစ်စောင်ရှိ၏။ ထိုစာ၏ အဆိုမှာ ယခုလကုန်လျှင် ရုံးစစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မခင်အေးအတွက် လက်ဝတ်လက်စားများထဲတွင် ငွေအတော် ဝင်နေသဖြင့် မကြာမီ ၎င်းလက်ဝတ်လက်စားများကို ပေါင်နှံပြီးလျှင် ရုံးစစ်ပြီးသောအခါမှ ပြန်၍ရွေးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသို့ပြုလုပ်ရန်လည်း မခင်အေးက သဘောတူစေလိုကြောင်း၊ ဤနည်းအပြင် အခြားနည်းလမ်းမရှိကြောင်း၊ ဤသို့ပြုလုပ်ရသည့်အတွက် မိမိမှာ များစွာ စိတ်မကောင်းဘဲ စိတ်ကို ထိခိုက်လှကြောင်း ရေးသားထားသည့်ပြင် စာ၏အဆုံး၌လည်း ဤကိစ္စကို မည်သူ့အား မျှ အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ထားရန် သတိပေးစကားရေးသားထား၏။

ဤစာမှာ သေသူသည် ငွေရေးကြေးရေး အကျပ်အတည်းနှင့် တွေ့ကြုံနေကြောင်းကို ထင်ရှားစေသော သက်သေခံပင် မဟုတ်ပါလော။ ဤစာသည် မခင်အေး လက်ထဲတွင်ရှိနေသဖြင့် အကယ်၍ လိုအပ်က ဤစာကို တင်ပြပြီးလျှင် မခင်အေးကိုယ်တိုင်ကပင် သူမ၏ ခင်ပွန်းသည်မှာ ငွေရေးကြေးရေး အကျပ်အတည်းနှင့် တွေ့ဆုံရင်ဆိုင်နေရကြောင်း သက်သေခံရန် မခင်အေးနှင့် သဘောတူတိုင်ပင်ပြီး ဖြစ်၏။ ဤမျှဆိုလျှင် မောင်မောင်ကလေးသည် သူ့ကိုယ်သူ သတ်၍သေသည်ဟူသော အချက်မှာ ကောင်းစွာ လုံလောက်ပေပြီ။ ရဲဘက်ကလည်း ယုံကြည်ပေတော့မည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် သစ်ပင်နောက်ကွယ်တွင် ရပ်ကာ မောင်မောင်ကလေး၏ မော်တော်ကားကို စောင့်ရင်း အထက်ပါအချက်အလက်များကို စိတ်ထဲတွင် ကြိုတင်စိတ်ကူးလျက်ရှိ၏။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် ထည့်၍ထားသော သေနတ်ကို မကြာခဏ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးလျှင် သူ၏ လက်များသည် လည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ရှိနေလေသည်။

မကြာမီ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မော်တော်ကားစက်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်မောင်ကြီးသည် နားစွင့်လိုက်ပြီးနောက် “ဟုတ်တယ်” ဟု ပါးစပ်မှ

အသံများပင် ထွက်သွား၏။ မောင်မောင်ကြီးမှာ မောင်မောင်ကလေး၏ ကားစက်သံကိုလည်းကောင်း၊ ဟွန်းသံကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းသို့လည်း လက်နှိုက်ကာ မလှုပ်မယှက် ရှိနေ၏။

တောင်ဘက်မှ မောင်းနှင်လာသော ကားကလေးတစ်စီးသည် ဆင်ခြေလျောအကွေ့ကို တဖြည်းဖြည်း ကွေ့၍တက်လာပြီးလျှင် ရှေ့မီးနှစ်လုံးမှ ဓာတ်မီးရောင်သည် မောင်မောင်ကြီး ကွယ်၍နေသော သစ်ပင်ဆီသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏။ သစ်ပင်နှင့် ၁၀ တောင်ခန့် အကွာသို့ ရောက်လျှင် မောင်မောင်ကြီးသည် လမ်းပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လာပြီးနောက် “ဟေ့ ... ညီလေးရပ်ပါဦး” ဟု ဟစ်အော်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ပြလိုက်ရာ ကားမောင်းလာသူ မောင်မောင်ကလေးကလည်း ဘရိတ်ကို အုပ်ကာ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်လေသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ကားဆီသို့ တိုး၍ လာခဲ့ရာ ထိုအချိန်တွင် မောင်မောင်ကလေးသည်လည်း ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ လာခဲ့လေပြီ။

“အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီး၊ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ အစ်ကိုကြီး။ ညကြီးမင်းကြီး လာလေ ကားပေါ်တက်၊ အိမ်ကို ပြန်မယ် မဟုတ်လား”

“အေး”

မောင်မောင်ကြီးသည် အောက်သို့ ငုံ့ကာ လမ်းပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေနေဘိသကဲ့သို့ ပြုလုပ်လျက် ရှိရာ မောင်မောင်ကလေးသည် အနီးသို့ ပို၍ ကပ်လာကာ -

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... ဒီမယ်”

မောင်မောင်ကလေးသည် လမ်းပေါ်သို့ ဦးခေါင်းငုံ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်ကြီးသည် ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ သေနတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ကာ မောင်မောင်ကလေးက မော်၍အကြည့်တွင် သေနတ်ပြောင်းဝကို ၎င်း၏ ရင်ဝဆီသို့ချိန်ကာ ခလုတ်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။ ယမ်းတောင့်ကို သေနတ်မောင်းဖြင့် ထိလိုက်သံ ‘ချက်’ခနဲ မြည်၍သွား၏။ သို့သော် ကျည်ဆန် မထွက်ချေ။ ဒုတိယအကြိမ် ဆွဲလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်၍ဆွဲလိုက်ပြန်၏။ သို့သော် ချက် ချက် ချက် ဟူသော အသံများသာ ထွက်၍ သေနတ်ကျည်ဆန်ကား မထွက်ချေ။

ငါးစက္ကန့်မျှရှိသော ဤမျှလောက် တိုတောင်းသည့် အချိန်ကလေးအတွင်း၌ မောင်မောင်ကြီးသည် သေနတ်မောင်းကို သုံးကြိမ်မျှ ဆွဲပြီးလေပြီ။ ထိုခဏ၌ မောင်မောင်ကလေးသည် ၎င်း၏ လက်ယာဘက်အိတ်ထဲတွင်

အသင့်ပါရှိလာသော ပစ်စတိုအငယ်စားကလေးဖြင့် မောင်မောင်ကြီး၏ ရင်ဘတ်ဆီသို့ နှစ်ချက်မျှ ဆင့်၍ ပစ်လိုက်လေသည်။ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်သည် မောင်မောင်ကြီး၏ လက်ဝဲဘက်ရင်အုံကို ဖောက်ဝင်၍သွားလေရာ မောင်မောင်ကြီးမှာ ထိုနေရာ၌ပင် တစ်ခါတည်း လဲကျသွားလေတော့၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များမှာ ဆယ်စက္ကန့်ထက်ပို၍ မကြာချေ။ ထိုအချိန်တွင် မောင်မောင်ကလေး၏ ကားထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ဆင်း၍လာလေသည်။ ထိုသူကား အခြားမဟုတ် မောင်မောင်ကလေး၏ ကားထဲ၌ နောက်ခုံတွင်လိုက်ပါလာသော ရွှေတောင်မှ ရဲအုပ် ဦးဘကျော် ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

“အမယ်လေး ကံကောင်းထောက်မလို၊ မင်းက လက်ဦးပေလိုသာပေါ့ကွယ်။ သီသီကလေးလိုတော့တယ်ဟေ့။ နေပါဦး ... ဒီလူကို မင်း သိသလား။”

“ကျွန်တော့်အစ်ကိုပေါ့ ဦးလေးရဲ့။”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲကွဲ့။”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော့်အလာကို စောင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြံတာပေါ့။”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်၊ မင်းက လက်ဦးပေလိုသာပဲဟေ့။”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် ဒါလောက် ရက်စက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်မိဘူး။”

“အေး ... ခုမှဖြင့် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး ဦးလေးက ဒီမှာ စောင့်နေမယ်။ မင်း အနီးဆုံး ဆင်စုက ကင်းဂတ်ကို သွားပြီး သတင်းပေးပေတော့။ သူတို့က မေးရင် အဖြစ်အပျက် အမှန်ကိုသာ ပြော၊ ဘာမှ ကွယ်ထောင့်မနေနဲ့ ကြားလား။ မင်းအစ်ကိုက စပြီး ပစ်တာကို ဦးလေး ကိုယ်တိုင် မြင်တယ်။ သူ့သေနတ်ထဲမှာ ယမ်းတောင့်ပဲ မပါလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ယမ်းတောင့်တွေ ဘစ်ခုခု ဖြစ်ပြီး မီးမကူးဘဲနေလို့လား မပြောတတ်ဘူး။ နို့ပေမယ့် သူ ပစ်တဲ့သေနတ်ကို အခုတို့ကိုင်လို့ မဖြစ်သေးဘူးကွဲ့။ တို့အပေါ်မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒီတော့ သူတို့လာမှ သေသေချာချာ ကြည့်ဦးမှာ။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး။”

“ကဲ ... သွားပေတော့ မောင်မောင်ကလေး။ ဆင်စုကင်းဂတ်ဟာ သိပ်မဝေးပါဘူးကွာ။ ဟိုရှေ့က မြင်တဲ့ဓာတ်မီးတိုင်ရဲ့ အရှေ့ဘက် တစ်ဖာလုံ လောက်သွားရင် ရောက်တာပဲ။ အလို ... မင်းလက်တွေ ဟုန်နေပါကလား။”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပဲ။”

“အေးလေ ... ဟုတ်မှာပဲ။ ဘာမှ ကြောက်ရော မရှိပါဘူးကွယ်။ ဦးလေးတစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတာပဲ။ ငါ့တူ ဘာအမှုမှ မဖြစ်ရဘူး။ ကဲကဲ ... သွား၊ ငါ့တူ အချိန်ကုန်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။”

နောက်မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာလတ်သော် ဆင်စုရပ်ရှိ ကင်းဂတ်မှ ရဲအုပ်တစ်ယောက်နှင့် ရဲသားတစ်ယောက်တို့သည် မောင်မောင်ကြီး၏အလောင်း ရှိရာနေရာသို့ မောင်မောင်ကလေး၏ ကားနှင့်ပင် ရောက်လာကြလေသည်။ ရဲအုပ်က မောင်မောင်ကလေးအား အကြမ်းဖျဉ်း စစ်ဆေးသောအခါ မောင်မောင်ကလေးကလည်း ဦးဘကျော် ပြောသည့်အတိုင်း အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို သေချာစွာ ထွက်ဆိုရာ၊ ၎င်း၏ ထွက်ချက်ကို ရွှေတောင်မြို့ ရဲအုပ် ဦးဘကျော်က သူကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ မြင်ရကြောင်း ထောက်ခံလေသည်။

ကျော် ။ ။ “အမှုကတော့ မိမိကိုယ်ကို မိမိကာကွယ်ခုခံနိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ အတိုင်း မောင်မောင်ကလေးက လုပ်ကိုင်တဲ့ အမှုပါပဲ ခင်ဗျာ”

အုပ် ။ ။ “ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ နို့ပေမယ့် ရဲအုပ်မင်း သိတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ကိုမောင်မောင်ကလေးကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းရလိမ့်မယ်။ သူကိုယ်တိုင်က ပစ်သတ်တဲ့အကြောင်းလည်း ထွက်ဆိုပြီ။ ရဲအုပ်မင်းကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သူပစ်သတ်တာ မြင်တဲ့အကြောင်းလည်း ထွက်ဆိုပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဝတ္တရားက သေနတ်နဲ့ အသေပစ်သတ်တဲ့လူကို ဖမ်းရုံပဲ ရှိတယ်။ သူ့ကို အရင်ပစ်လို့ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်တဲ့ ဥပဒေအရ ပြန်ပြီးပစ်တယ်ပဲ ထားဦး။ ဒီဟာကတော့ ရဲနဲ့ မဆိုင်ပေဘူး ခင်ဗျာ။ ရုံးရောက်တော့မှ တရားသူကြီး ဆုံးဖြတ်ဖို့အချက်ပဲ။ ဒီဟာကို ရဲအုပ်မင်းလည်း သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ ... ကိုမောင်မောင်ကလေး ကားပေါ်တက်ပေတော့။ ကျွန်တော့်တပည့် မောင်ချိုက သေသူရဲ့အလောင်းကို ခဏစောင့်နေရစ်ပါလိမ့်မယ်။ အလောင်းကိုလာပြီး တင်ဖို့ ဆေးရုံထိုက်လည်း တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်ပါပြီ”

သို့နှင့် မောင်မောင်ကလေးမှာ သူ၏အစ်ကိုတော်စပ်သူ မောင်မောင်ကြီးအား သေနတ်နှင့်ပစ်၍သတ်မှုဖြင့် ထိုညဉ့်၌ပင် ဖမ်းဆီးခြင်းခံရလေသည်။

အမှုကို ရုံးသို့တင်၍ စစ်ဆေးသောအခါ အောက်ပါအချက်များကို ဇဲဘက်က စုံစမ်းရရှိကြောင်းဖြင့် သက်သေခံလေသည်။

(၁) ပထမအချက်မှာ မောင်မောင်ကြီး၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် အတွင်းတွင် ယမ်းတောင့်ခြောက်တောင့် အပြည့်ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၍ ခြောက်တောင့်စလုံးပင် အအေးဓာတ်ဖြင့် ရေများစိုစွတ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်း။ ထို့ပြင် ပထမပစ်ခတ်သော ယမ်းတောင့်သုံးတောင့်၏ အပိတ်ဖက်တွင် မောင်းတံ

ဖြင့် ယမ်းတောင့်၏ ဖင်ကို ရိုက်ခတ်ထားသောကြောင့် ထိုနေရာ၌ အတန်ငယ် ပိန်၍ဝင်နေခြင်း။

(အထက်ပါ အချက်များမှာ မောင်မောင်ကြီးသည် သူ၏သေနတ်ဖြင့် သုံးချက်ပစ်ရန် သေနတ်မောင်းကို သုံးကြိမ်ဆွဲကြောင်း ထင်ရှားသော အချက် ဖြစ်လေသည်။)

(၂) ယင်းသေနတ်မှာ လွန်ခဲ့သော ၁၉၃၅ ခုနှစ်လောက်က ပေါ်သည့် ပုံစံဟောင်းသေနတ်မျိုး ဖြစ်၍ နံပတ်မှာလည်း ဖတ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ပျက်နေသောကြောင့် သေနတ်ပိုင်ရှင်ကို ရဲဘက်က ရှာဖွေ၍ မရနိုင်ခြင်း။

ထိုအမှုတွင် ရုံးတော်က သိရှိရန် အချက်တစ်ခုသာ ကျန်တော့၏။ ယင်းအချက်သည်ကား အခြားမဟုတ်။ ဤလူသတ်မှုကို သေသူမောင်မောင် ကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် မောင်မောင်ကလေးအား သတ်ရန် ကြံစည်လေ သနည်း။ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မောင်မောင်ကြီးသည် မိမိညီတစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူ မောင်မောင်ကလေးအပေါ်တွင် သေကြောင်းကြံခြင်း ဖြစ်လေ သနည်း စသော အချက်ပင် ဖြစ်လေ၏။ ဤအချက်ကို ရဲဘက်က ထင်ရှား အောင် ရှာဖွေ၍ ရုံးတော်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ သက်သေမပြနိုင်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ တရားခံ မောင်မောင်ကလေးသည် သေသူအား မိမိ၏ ပစ် စတိုဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်၍ ပစ်သောကြောင့် မောင်မောင်ကြီးမှာ သေရသည်မှန် သော်လည်း ဤကဲ့သို့ ပစ်ခြင်းမှာ သေသူက မိမိအား သေနတ်ဖြင့် သုံးချက်မျှ ချိန်ပြီးလျှင် ဆက်တိုက်ပစ်ခတ်ကြောင်း၊ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မမသဖြင့် မောင်မောင်ကြီး သေနတ်မှ ယမ်းတောင့်များမှာ ရေစိုနေသဖြင့် ကျည်ဆန် မထွက်သောကြောင့်သာ မိမိအသက်ချမ်းသာရကြောင်း၊ ဤသို့ဖြင့် တရားခံ သည် ရန်စသူအသက်သေသည့်အထိ ခုခံကာကွယ်နိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် တရားခံ၏ရှေ့နေက လျှောက်လဲလေရာ မောင်မောင်ကလေးအား တရားသေ လွတ်လိုက်လေ၏။

အထက်ပါအမှုကြီး ပြီးပြတ်သွားပြီးနောက် ခြောက်လခန့်မျှကြာသော အခါ မောင်မောင်ကလေး၏ အဘိုးဖြစ်သူ ဦးရောင်နီမှာ လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းအားလုံးကို ယခင်က မောင်မောင် ကြီးနှင့် မောင်မောင်ကလေး နှစ်ယောက်ရရန်ရှိသော်လည်း ယခုအခါ မောင် မောင်ကြီးမှာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ မောင်မောင်ကလေးတစ်ယောက်တည်းသာ တစ်ဦးတည်း အမွေခံ အမွေစားအဖြစ် ဆက်ခံရရှိလေသည်။

အဘိုးဖြစ်သူ ဦးရောင်နီ၏ အသုဘကိစ္စပြီးစီးပြီးနောက် တစ်နေ့၌ မောင်မောင်ကလေးနှင့် မခင်အေးတို့သည် အိမ်ရှေ့ဝရံတာသို့ ထွက်ကာ နှစ်

ယောက်ချင်း တီးတိုးစကားပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ထိုအချိန်၌ အိမ်သားများမှာ အောက်ထပ်တွင် ရှိကြ၍ သူတို့နှစ်ယောက်သာ အိမ်အပေါ်ထပ်ဝရံတာ၌ ရှိလေသည်။ ထိုအခါ မောင်မောင်ကလေးက ဇနီးသည် မခင်အေးအား -

“ဘယ့်နယ့်လဲ အေးရေ။ ကိုယ်တို့တော့ ဒီတစ်သက် အလုပ်လုပ်စရာ လိုတောင်မလိုတော့ဘူး။ အဘိုးရဲ့ပစ္စည်းက မနည်းဘူး အေးရဲ့။ ပေါင်းတည် နယ်မှာပဲ လယ်ဧကငါးရာကျော်တယ်။ တိုက်လည်းနှစ်လုံး၊ အဘွားဝတ်တဲ့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေက မောင့်စိတ်ထင် တစ်ပိဿာထက် မနည်းဘူး။ ဘယ့် နယ့်လဲ မောင့်အကြံ မပိုင်ဘူးလား။”

“မောင်က အကြံပေးရုံသာ ပေးတာပါ။ အေးက ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်ရတာ။ သူ့အပေါ် မချစ်ဘဲနဲ့ ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ပထမ များရတယ်။ များပြီး မောင့်အသက်ကို လုပ်ကြံမယ်လို့ ဟန်ဆောင်ရတယ်။ ဒီအထိ သူပါလာတော့ မောင့်သေနတ်ကို တိတ်တိတ်ခိုး၊ ယမ်းတောင့်တွေ ရေစိမ်ပြီး အထဲက ယမ်းတွေစို လို့ မီးမကူးမှန်း သိတော့မှ အဲဒီ သေနတ်ကို သူ့ပေးရတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အေးကိုယ်တိုင်က အလှည့်ကောင်းလို့ ဖြစ်တာပေါ့ မောင်ရဲ့။”

“နေပါဦး၊ သူနဲ့ မင်း ကွယ်ရာမှာ သမီးရည်းစား ဖြစ်ဟန်ဆောင်ပြီး စကားပြောတော့ အေးရဲ့စိတ်က သူ့ဘက်များ နည်းနည်းပါမသွားမိဘူးလား။”

“ပြောရော့မယ် မောင်ကဖြင့်၊ မဟုတ်တာ မောင်ရယ်။ အေးဟာ မောင့် အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး။ သမီးရည်းစားစကား ပြောတယ် ဆိုပေမယ့် အေးဟာ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ အနားကပ်မခံဘူး။ အေးကို သူ လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘူး။ မောင့်အကြံ အောင်မြင်အောင် အေးက သက်သက် ကူညီတာ။”

“အခုတော့ မောင့်အကြံအောင်လို့ ဘိုးဘိုးရဲ့ အမွေတွေ အားလုံးရ လိုက်ပြီ။ ဒီတော့ မောင်ရော အေးရော နှစ်ယောက်စလုံး ဒီဘဝမှာ ပျော်ပျော် ကြီး နေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ အမယ်လေး ... လိမ္မာလိုက်တဲ့ မယား။”

“ဪ ... ဒါထက် ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်ကြမယ်ဆို၊ ဒီကိစ္စကြီး အောင်မြင်ရင် ဟန်းနီးမွန်း ထွက်မယ်လို့ သူပဲ ပြောတယ်။ မင်္ဂလာဆောင် ပြီးတာ ၆ လရှိပြီ။ ဘယ်မှ ပျော်ပျော်ပါးပါး မသွားရဘူး။”

“သွားတာပေါ့ အေးရယ်။ ဘယ်ကို သွားချင်လဲ”

“ကျွန်မတော့ ပင်လယ်ရေကြောင်းခရီး သွားချင်တယ်။ ပင်လယ် လေရှူရတာ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း ကောင်းတယ်”

၁၉၆၁ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၁ ရက်ထုတ် ကြေးမုံ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် ၆ လုံးစာလုံးကြီးဖြင့် အောက်ပါသတင်းကို တွေ့ရှိရ၏။

ရန်ကုန်မှ စင်္ကာပူသို့ ထွက်ခွာသွားသော 'အောင်တေဇ' သင်္ဘောသည် မော်လမြိုင်မှအထွက် ရေးနှင့် ၁၂ မိုင်အကွာ ကုလားကုတ်ကျွန်းအနီးတွင် ဇွန်လ ၇ ရက်နေ့က နစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။ (ကြေးမုံ ဇွန် ၉)

ကျိုက္ကမိပင်လယ်ဝအရောက်တွင် သင်္ဘောအောက်ထပ်သို့ လှိုင်းလုံးကြီးများ ဝင်လာ၍ ကုံးပတ်မှ ခရီးသည်များ အပေါ်ထပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြ ရ၏။

ပိုင်ယာလက်အော်ပရေတာ စောအိုလေးသည် "ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်ကြပါ" ဟု (အက်စ်-အို-အက်စ်) တစ်ကြိမ်သာပေးနိုင်ပြီး သင်္ဘောကြီးမှာ ရေပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက်သကဲ့သို့ စောင်း၍ -

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရေတပ်မတော်မှလာသော သတင်းကို စစ်ရုံးမှတစ်ဆင့် ကြားသိရကြောင်း။

ဇွန်လ ၉ ရက် ညနေ ၆ နာရီတွင် မြသီဂီစက်လှေဖြင့် မော်လမြိုင်မြို့သို့ရောက်ရှိလာသူများမှာ မော်လမြိုင်မှ ကိုမြသွင်၊ မောင်တင်၊ မြတ်မှ မခင်သင်း၊ ရှင်သာနိန္ဒရ ..... သံတွဲမှ ထွန်းလှနှင့် .....

သိရသလောက် ပျောက်ဆုံးနေသူတို့မှာ ရန်ကုန်မှ ကိုအေး၊ တောင်ငူမှ ကိုသန်းဆင့်၊ ဒေါ်လေးမြ၊ ထားဝယ်မှ မောင်ပိန် ..... ပြည်မြို့မှ ကိုသာထက်၊ ကိုလွန်းမောင်၊ ပေါင်းတည်မှ ငွေတိုက်ဝန်ထောက် ဦးမောင်မောင် ကလေး၊ မခင်အေး ..... တို့ဖြစ်ကြောင်း။ ဦးမောင်မောင်ကလေးနှင့် မခင် အေးတို့မှာ အပျော်ခရီးထွက်လာသူများဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့နှင့် အတူလိုက်ပါ လာသည့် ကိုအောင်ခိုးဆိုသူက ပြောပြသဖြင့် သိရကြောင်း။

ဤသို့ဖြင့် ဦးမောင်မောင်ကလေးနှင့် မခင်အေးတို့ဘဝမှာ အဆုံးသတ်ကြလေသည်။

ဒုစရိုက်မှုတို့မည်သည် 'ပျက်စီးခြင်း' ဖြင့် အဆုံးသတ်တတ်သည်ကား မေ့တာပင်ဖြစ်တော့၏။

အတုံ့အလှည့်

ပေါင်းတည်မြို့သည် ပြည်ခရိုင်တွင် အကြီးဆုံးမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်၍ တောနယ်ကျယ်ပြန့်ပြီးလျှင် ပြည်-ရန်ကုန် ရထားလမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည့် အလျောက် လူနေအိမ်ခြေအရောင်းအဝယ်မှစ၍ စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်၏။ အချိန်မှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ နှစ်နှစ်ခန့်ကဖြစ်၍ မြန်မာပြည် တွင် နယ်ချဲ့အစိုးရတို့၏ တန်ခိုးအာဏာအထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေချိန် ဖြစ်လေသည်။ မြို့ကြီးများ၌ပင် ပုလိပ်အရာရှိတို့က အတော်ပင် တန်ခိုးရှိ၍ လူများ ကြောက်ရွံ့ရသောအချိန် ဖြစ်ရကား ပေါင်းတည်မြို့ကလေးကဲ့သို့ နယ်ပိုင် ဝန်ထောက် ရုံးစိုက်ရာ ဆဗ္ဗဒီဗီဇံ မြို့ကလေးများ၌မူ ပြောဖွယ် မရှိချေ။

ပေါင်းတည် ရဲဌာနတွင် အမှုထမ်းလျက်ရှိသော ရဲအုပ် မောင်တင်မြင့်သည် ၂၇ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ရုပ်လက္ခဏာ၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်၊ ဇွဲသတ္တိ၊ ပညာအရည်အချင်းတို့ကြောင့် ရှေ့တွင် အလားအလာရှိသော ရဲအုပ်ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သားမယား မရှိသေးဘဲ လူပျိုကြီးဘဝနှင့်ပဲ ရှိနေသေးရာ လောက၌ မိန်းမယူခြင်းအလုပ်သည် ယောက်ျားများအား အစားအသောက် အနေအထိုင်မှ စ၍ ပိုမိုဝန်လေးစေသော အလုပ်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု တစ်ထပ်ချ

ယူဆခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် မိန်းမများကို အလွန်အတော်အတန် မုန်းတီးသူ ဖြစ်ပြီးလျှင် အစားအသောက်အတွက်မူ မိမိနှင့် အခန်းချင်း ကပ်လျက်ရှိသော ရဲမှူးဇနီးမောင်နှံတို့ထံတွင် ထမင်းလခပေး၍ စားသောက်ပြီးလျှင် တောက်တို မယ်ရ ခိုင်းစေရန် သူငယ်လေးတစ်ယောက်သာ ငှားရမ်းထားလေသည်။

နံနက်စာကို ရဲမှူးအိမ်သို့သွား၍ ရဲမှူးနှင့်အတူ စားသောက်လေ့ရှိပြီး လျှင် ညစာကိုမူ သူငယ်လေးအား ဆွဲချိုင့်နှင့် ထည့်၍ မိမိအိပ်ခန်းသို့ ယူလာ စေ၏။ ညနေပိုင်း၌ သူငယ်လေးသည် မောင်တင်မြင့်အား ညစာစားပွဲ ပြင် ဆင်ပေးပြီးလျှင် မောင်တင်မြင့် အိပ်ရန် အိပ်ရာခင်းပေးပြီးနောက် ညဉ့် ၈ နာရီလောက်တွင် ပြန်သွားလေ့ရှိ၏။ ညဉ့် အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် မောင်တင်မြင့် သောက်ရန် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဖျော်ပြီးလျှင် ဓာတ်ဘူးနှင့် ထည့်ထားခဲ့ရ၏။

မောင်တင်မြင့်သည် အသက် ၂၂ နှစ်တွင် ကျောင်းထွက်၍ နှစ်နှစ်မျှ အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေခဲ့ပြီးနောက် ရဲအဖွဲ့သို့ ဝင်ခဲ့၏။ စာတွေ့သဘောအားဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော လောကီစည်းစိမ်ခံစားမှု ထက် ယောက်ျားများအား ဒုက္ခရောက်စေခြင်း အနှောင့်အယှက် ပေးခြင်းတို့က ပိုမိုများ သည် ဟု တစ်ဘက်သတ် မှတ်ယူခဲ့သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ မှတ်ယူခဲ့သဖြင့်လည်း ထိုအချိန်အထိ လူပျိုကြီး ဖြစ်၍ နေခဲ့၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်တင်မြင့်သည် မြို့ပတ်လမ်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်၌ မကောင်းသော မိန်းမများ သောင်းကျန်းလျက်ရှိကြောင်း သတင်းရသဖြင့် သွား ရောက်ဖမ်းဆီးရန် ညမိန့်ဝါးရမ်း ရပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း နောက်ပါရဲသားနှစ် ယောက်နှင့် အတူလာခဲ့လေ၏။ ထိုသတင်းရသော အိမ်မှာ တံငယ်မျှသာ ဖြစ်၍ ကိုတင်မြင့်နှင့် အမှုထမ်းများသည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ နောက် ဖေးပေါက်မှ ထွက်ပြေးသွားသော လူနှစ်ယောက်တို့ အရိပ်အငွေ့မျှသာ မြင်လိုက် ရသည့်ပြင် အခန်းတစ်ခန်း၌ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ မိန်းကလေးများမှာ အလွန်ဟောင်းနွမ်းစွာ ဝတ်စားထားလျက် ရုပ် ရည်မှာလည်း တောမြို့မှဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ တစ်ယောက်မှာ ကွပ် ပျစ်ဟောင်းတစ်ခုပေါ်၌လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ယောက်မှာ စောင်စုတ်များ ခင်းထားသော အိပ်ရာထဲ၌လည်းကောင်း တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်မှာ ထက် ဝက်နီးပါးမျှ ဝတ်လစ်စလစ် ဖြစ်၍နေသဖြင့် ကိုတင်မြင့်လည်း အမှုထမ်းများအား ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဌာနသို့ ခေါ်သွားရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

သူကိုယ်တိုင်မှာ အခြားအခန်းတစ်ခုမှ ထွက်လာသော အသက် ငါး ဆယ် ခန့်ရှိ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့သဖြင့် ထိုမိန်းမကြီးကိုလည်း မိန်း ကလေးများနှင့်အတူ ဌာနသို့ ခေါ်သွားစေ၏။ အိမ်အတွင်း၌ကား အလွန်

အောက်တန်းကျ၍ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်လျက်ရှိသော အဝတ်များ၊ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂအကျိုးအပွဲများသာရှိ၍ အခြားအဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ပစ္စည်းဟူ၍ တစ်စုံ တစ်ရာ မတွေ့ရသည့်ပြင် ယောက်ျားဟူ၍လည်း အရိပ်အငွေ့မျှ မမြင်ရချေ။

ကိုတင်မြင့်သည် စိတ်မကျေနပ်သေးသည်နှင့် ထိုမိန်းမကြီး အခန်း တွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အခန်းထောင့်များကိုထိုး၍ ရှာဖွေ လေ၏။ အခန်းထောင့်တစ်ခု၌ကား သုံးပေခန့်မြင့်၍ လေးပေခန့်ရှည်သော ထင်းရှူးသေတ္တာဟောင်းကြီးတစ်ခုရှိရာ ၎င်းအပေါ်၌ တောင်းစုတ်များနှင့် အဝတ် ဟောင်းများကို တင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သေတ္တာမှာ အချို့နေရာများတွင် အပေါက်များရှိသော်လည်း အမှုန်နှင့် ကျပ်ခိုးများသည် သေတ္တာကြီးတစ်ခု လုံးကို ဖုံးအုပ်လျက်ရှိလေသည်။ မောင်တင်မြင့်သည် သေတ္တာအနီးသို့ သတိနှင့် ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အတွင်းသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရာ တဆတ် တဆတ် တုန်၍နေသော အသက် ၁၈ နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ထွက်ခဲ့ ... ဒီလောက်များပါးလို့ ပုလိပ်ကို ဘယ်ရမလဲကွယ်”

“ကျွန်မ မပါးပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဒီကနေ ညနေကမှ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာပါ”

“နှင့်နာမည် ဘယ်နှယ့်ခေါ်သလဲ”

“တင်မြ လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်မ လက်ပံတန်းကပါ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ဒီရွာ ကိုလိုက်လာတာ၊ ညနေက ဒီအိမ်မှာနေရစ်ဦးမှာပြီး ကျွန်မကို ထားပစ်ခဲ့ပါ တယ်”

“နှင့်ယောက်ျား ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဖိုးသင်တဲ့”

“ဘယ်လိုနေသလဲ။ အရပ်ပုပု၊ ခပ်ဝဝ၊ မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာခေါင်း ချိုင့်ချိုင့်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။ နေပါဦး ... အစ်ကိုကြီး ဘယ်နှယ် လုပ်သိသလဲ”

“ဘယ်နှယ်ဖြစ်ဖြစ် ပုလိပ်ဆိုတာ သိတာပေါ့ဟဲ့။ ဒီကောင် လူကောင်း မှ မဟုတ်ဘဲ ဖာခေါင်းပဲ”

“ဒီဟာတွေ ကျွန်မ မသိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်။ သူနဲ့ ကျွန်မ သမီး ရည်းစားဖြစ်ပြီး ဆယ်ရက်လောက်ကြာတော့ ကျွန်မလည်း သူ့နောက်ကို လိုက် လာခဲ့တာပါပဲ”

“အဲဒီတုန်းက နင် အပျိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုတင်မြင့်က ဦးခေါင်းကို ကုပ်လျက် အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးနောက်-

“သိပ်ခက်တာပဲကွယ်၊ ဂတ်ကို ခေါ်သွားရင် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

“ကျွန်မလည်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ဂတ်တွေ ဘာတွေတော့ မပို့ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။ ပို့ရင် ကျွန်မ ကြောက်တာနဲ့ သေရပါလိမ့်မယ်”

မိန်းကလေးသည် ဖျာပေါ်တွင် ပုဆစ်တုပ်ကာ နတ်ပူးသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်၍နေပြီးလျှင် ကိုတင်မြင့်အား ရှိခိုးတောင်းပန်လျက် ရှိလေ၏။ ကိုတင်မြင့်သည် မိန်းကလေးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ အကဲခတ်လျက်ရှိ၏။ မိန်းကလေးမှာ ဆံပင်နောက်တွဲထုံးကာ ဟောင်းနွမ်းသော ကျော်ကျက်လုံချည် အနီရောင်ကလေးကို ဝတ်ထားပြီးလျှင် ဇာပေါက်အင်္ကျီ ချောကလက်ရောင်ကလေးကို ဝတ်ထား၏။ မျက်နှာနေပုံနှင့် အမူအရာမှာ အတော်အတန် သားနားသော ပင်ကိုယ်ရုပ်ကို ဆောင်လျက်ရှိလေရာ ဆွေကောင်းမျိုးကောင်းထဲမှ ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာ ရှိလေသည်။ ကိုတင်မြင့်သည် နှုတ်ခမ်းများကို သွားဖြင့် ကိုက်ကာ အတန်ကြာ စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

“ကျွန်မ ပြောတာ မှန်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်မကို ကယ်ပါ၊ အစ်ကိုကြီး ကျေးဇူး ကျွန်မ မမေ့ပါဘူး”

ကိုတင်မြင့်သည် မိန်းကလေး၏ ရုပ်ရည်ကို မြင်ရသည့်ပြင် ချိုသာသော စကားသံများကို ကြားရသဖြင့် အတော်ပင် စိတ်ပြောင်း၍ သွားလေ၏။

“ဒါဖြင့် လာ၊ ငါနဲ့ လိုက်နဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ဟင့်အင်း ဂတ်ကိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ် ... အိမ်ကိုပါ”

ကိုတင်မြင့်သည် မိန်းကလေးအား ဌာနသို့ မပို့ဘဲ မိမိအိမ်သို့ ခေါ်ခဲ့လေ၏။ ထိုသတင်းရသော အိမ်သို့သွားရောက်ဖမ်းဆီးရာတွင် ခေါင်းမိန်းမကြီးနှင့် ပိုက်ဆံရှာသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို မိသဖြင့် အမှုမှာ လုံလောက်ပေပြီ။ မတင်မြ အကြောင်းကိုမူ မည်သူမျှ မသိဘဲ မိမိ၏ တပည့်ရဲသားနှစ်ယောက်ပင် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မသိကြချေ။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုတင်မြင့်သည် မတင်မြအား အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်စေပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တိုင်မှာမူ အလုပ်စားပွဲတွင် ဒိုင်ယာရီ (မှတ်တမ်း) ရေးလျက်ရှိလေ၏။

မတင်မြသည် အခန်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း အတော်

သားနားသော အခန်းဖြစ်ပါလျက် ဖရိုဖရဲ ကြံကျလျက်ရှိသော အဝတ်များ၊ ထမင်းစားပွဲ၌ ဟင်းကြွင်း ဟင်းကျန်များ ရှိသော ပန်းကန်များနှင့် သောက်လက်စလက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များကို တွေ့ရသောအခါ “ဒီလူဟာ လူပျိုနဲ့ တူတယ်။ ဘယ်သူမှ လုပ်ကိုင်ပေးမယ့်လူ မရှိဘူး ထင်ပါရဲ့” ဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိ၏။

“နို့ပေမယ့် အခက်သားပဲလေ မိန်းမကို တောမှာထားပြီး လူပျိုလုပ်နေတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတာပဲ။ သူတို့ ပုလိပ်ဘက် သာများသတဲ့ ပြောသံကြားဖူးတယ်”

မတင်မြသည် ဤသို့ စဉ်းစားရင်း မိန်းမများ စိတ်ဓာတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ဓမ္မတာအတိုင်း မျက်မှောက်၌ အမြင်မတော်သော ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ၊ လှံချည်အင်္ကျီ အဝတ်အစားကို သိမ်းဆည်းစပြုလေ၏။ အဝတ်များကို အဟောင်းအသစ် ခွဲခြားပြီးလျှင် သူ့နေရာနှင့်သူ သပ်ရပ်စွာ ခေါက်၍ထား၏။ စားပြီးပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို နောက်ဖေးသို့ သွား၍ ရေဖြင့် ဆေးကြောပြီးလျှင် ပန်းကန်စင်၌ သေသပ်စွာ ထားလေ၏။

ကိုတင်မြနှင့်သည် ဒိုင်ယာရီ ရေးပြီးနောက် မတင်မြ၏ အပြုအမူကို သဘောကျဟန်နှင့် ကြည့်နေလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်တည်းနေသလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“မမကြီးကော ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ဘယ်က မမကြီးလဲ”

“အစ်ကိုကြီး မိန်းမလေ”

“ဘယ်ကလာ မိန်းမရှိရမှာလဲဟဲ့။ ငါ လူပျိုပါ”

“အစ်ကိုကြီးက လာမြန်ပြီ”

“အို ... နင့်ကို ငါကများ ညာနေရဦးမှာလား”

မတင်မြသည် မောင်တင်မြနှင့် အိပ်သော တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ရာကို သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းလျက်ရှိလေ၏။

“နေပါစေ ... လုပ်မနေပါနဲ့ကွယ်”

“အို ... အစ်ကိုကြီးကလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပင်ပန်းတာလိုက်လို့”

“ပင်ပန်းတာ မဟုတ်ပေမယ့် နင်က ဧည့်သည်၊ ငါက အိမ်သည်၊ ဒီတော့ အိမ်သည်က ဧည့်သည်ကို ပြုစုဖို့ ဝတ္တရား ရှိတယ်”

“ကျွန်မ ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ နေတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ကျွန်မကို အစေခံလို သဘောထားပါ။ ဒီလို အစ်ကိုကြီး အိမ်ရောက်တုန်း ကျွန်မ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ပြုစုပါရစေ”

“ဒါဖြင့်လည်း ငါ့အိမ် တစ်ခါတည်း နေပေါ့ဟယ်။ နင့်၏ ငါ လခ ပေးမှာပေါ့”

“လခ ဘာလုပ်ဖို့လဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ လူချင်းခင်တာ ပဓာနပဲ”

“နေပါဦး။ နင့်ယောက်ျားနဲ့ ခိုးပြေးလာတယ်ဆိုတာ နင်နဲ့ ဘယ်နှရက် ပေါင်းရလဲ”

“တစ်ရက်တည်းပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ကိုတင်မြင့်သည် သက်ပြင်း တစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် -

“မင်းကို ငါက ကယ်ထားတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး ကို မင်း ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်မလဲ”

ဦးခေါင်းကိုငုံ့လျက် -

“ဒါတော့ အစ်ကိုကြီး သဘောပဲ။ နို့ပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီမှာ ကြာကြာနေနိုင်မယ် မဟုတ်တော့ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကို ကယ်ဆယ်သလို တစ်နေ့နေ့မှာ အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်မက ပြန်ပြီး ကယ်ချင် ကယ်နေရဦးမှာ”

ကိုတင်မြင့်က ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်လျက် -

“အောင်မယ် နင်ကလား ငါ့ကယ်ရမှာ”

“ဒါကတော့ လောကကြီးမှာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်တာမျိုးပဲ အစ်ကိုကြီး

ရဲ့”

“နင်တို့လို မိန်းကလေး နုနုနယ်နယ်တစ်ယောက်က ယောက်ျားရင့်မ ကြီးတစ်ယောက်ကို ကယ်ဆယ်ရမယ်ဆိုလို့ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဒါက မထင်ဘဲနဲ့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်တတ်တဲ့ ကိစ္စမို့ ကျွန်မက ပြော တာပါ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာဆိုသလိုပေါ့ အစ်ကို ကြီးရဲ့”

မတင်မြသည် ထမင်းချိုင့်ထဲမှ ထမင်းများနှင့် ဟင်းများကို သင့်လျော် ရာ ပန်းကန်များထဲသို့ ထည့်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်၌ အသင့်ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေ၏။

“မိန့်မ မရှိတာ အစ်ကိုကြီး သိပ်ဆင်းရဲတာပဲနော်”

“ဘာလဲ ထမင်းစားရတာလား”

“ထမင်းစားတာတင် မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံး အနေအထိုင်ကစပြီး ဆင်းရဲတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ငါက လူတစ်မျိုးပဲ၊ လူဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲပေစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲတာ တော့ မခံနိုင်ဘူး။ မိန့်မယူရမယ့် တာဝန်က ဘယ်လောက်များ စိတ်ဆင်းရဲရ မလဲဆိုတာ စိတ်ကူးတောင် မကြည့်ဝံ့ဘူး”

“ဒီလောက်ပဲလား အစ်ကိုကြီးရယ်။ အစ်ကိုကြီးလို သာဖြင့် မိန်းမယု တုလူတွေ ခက်ကုန်ရောပေါ့။”

“ကိုင်း ... မတင်မြအတွက် ဘယ်လို စီမံရမယ်ဆိုတာကို ပြောစမ်းပါဦး။”

“အစ်ကိုကြီး သဘောအတိုင်းပဲလို့ ပြောပြီးမှပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့။”

“အစ်ကိုကြီး သဘောက နက်ဖြန်တစ်နေ့ နင့်ကို တစ်နေရာမှ ဝှက်ထား၊ နောက်မိရာ ရထားနဲ့ လက်ပံတန်းကို ပြန်ပို့ မကောင်းဘူးလား၊ အစ်ကိုကြီး စရိတ် အလုံအလောက် ပေးလိုက်မယ်။”

“အကောင်းသားပဲ။”

“ဒီကနေ့ တစ်ညအတွက်တော့ ဒီမှာပဲ အိပ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့။”

“ဒါဖြင့် အဲဒီခုတင်ပေါ်မှာပဲ အိပ်ပေတော့။”

“မဟုတ်တာ အစ်ကိုကြီးကလည်း အစ်ကိုကြီးကကော ဘယ်မှာ အိပ်မှာလဲ။”

“အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင် ရှိသားပဲ။ တော်ရောပေါ့။”

“ကျွန်မက ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှား၊ အစ်ကိုကြီး အိပ်ရာပေါ် အိပ်လို့ တော်နိုင်ရောမလား။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျွန်အဖြစ်နဲ့ ဖျာပေါ်မှာပဲ အိပ်ပါရစေ။”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီး အခွင့်ပေးရင် အိပ်ရမယ်။ မတင်မြဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမသား နုနုနယ်နယ်။ အစ်ကိုကြီးက ယောက်ျား ရင့်မကြီးပဲ။ အဆင်းရဲခံရင် အစ်ကိုကြီးကသာ ခံဖို့ရှိတယ်။ ကိုင်း ... အိပ်ဖို့ ပြင်တော့။”

မောင်တင်မြနှင့်သည် အပြင်ဧည့်ခန်း၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို ပြင်လျက် ရှိလေရာ မတင်မြသည်လည်း အလယ်ခန်း၌ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေ၏။ သို့သော် နှစ်ဦးစလုံးပင် တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက် စဉ်းစားလျက် ရှိနေခဲ့ကြ၏။ သို့စဉ်းစားလျက်ရှိသဖြင့် မောင်တင်မြမှာ ရုတ်တရက် အိပ်၍မပျော်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်၍ လာလေရာ လေညင်းကလေး များသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း အေးစပြု၍လာလေ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လျက်ရှိသော လရောင်သည် မော် မြင့်၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ခပ်ဆောင်းဆောင်း အိပ်လျက် ရှိနေသော မတင်မြ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ တစ်ပိုင်းတစ်စ ကျရောက်လျက်ရှိလေ၏။

မတင်မြဲသည် စိတ်ချလက်ချ ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်၍ နေ၏။ ကိုတင်မြဲနှင့်သည် မတင်မြဲ အိပ်၍နေသော ခုတင်အနီးသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားလေ၏။

မတင်မြဲမှာ ပူအိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် လူးလိုမ့်လျက် ရှိသဖြင့် အတွင်း အင်္ကျီ၏အပေါ် ကြယ်သီးတစ်လုံး ပြုတ်ထွက်လျက်ရှိရာ ကြည်လင်အေးမြ သော လရောင်သည် အဆီးအတား ကင်းမဲ့သော အသားစိုင့်များရှိရာသို့ ဝင်း ဝင်းပပ ထိုးကျလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ ကိုတင်မြဲသည် ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိသော ရူပါရုံကို မြင်ရသဖြင့် မိမိ၏စိတ်ကို အလိုလိုက်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွဲ ထိုင်လိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ မတင်မြဲသည် ကိုတင်မြဲနှင့် ထိုင်သည့်ဘက်သို့ ကိုယ် ကို စောင်း၍လာရာ မွေ့ ရာပေါ်သို့ ထောက်လျက်ရှိသောကို တင်မြဲ၏ လက် တစ်ဘက်သည် သံလိုက်အနီး၌ရှိသော သံချောင်းကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ် တုန်ကာ မတင်မြဲ၏ ခါးနှင့် ထိသည့်တိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်း ကပ်၍သွားလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မတင်မြဲသည် ကိုတင်မြဲ၏ အတွေ့ အထိကြောင့် ရုတ်တရက် နိုးလာဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးလျှင် မျက်စိကို ခပ်မှေးမှေး ထားလိုက်လေသည်။

“မတင်မြဲ”

“အစ်ကိုကြီး”

“မတင်မြဲကို အခုအတိုင်းသာဆိုရင် အစ်ကိုကြီး ပြန်မလွှတ်ချင်တော့ ဘူး”

“အစ်ကိုကြီး သဘောပါလို့ ပြောနေမှပဲ”

ကိုတင်မြဲသည် ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွဲထိုင်လျက် ရှိရာမှ ခြေများ ကို ရုတ်သိမ်း၍ တင်ကာ တစောင်းလှဲ၍ အိပ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသားချင်း ထိတွေ့ခြင်းကို နှစ်ဦးစလုံး ခံစားရပြီး နောက် စကားမပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိကြကုန်၏။

***

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မောင်တင်မြဲသည် ၈ နာရီမှ အိပ်ရာနိုးလေရာ မတင်မြဲအား မတွေ့ရတော့ချေ။ အစေခံ သူငယ်လေးသည် လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါင်မုန့်များကို စားပွဲပေါ်၌ အသင့်ထားပြီး ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်း၏ ပြောပြချက်အရ နံနက်က မိမိရောက်လာ၍ ရေနွေးအိုးတည်သောအခါ နောက် မေးသို့ထွက်သော မီးဖိုတံခါး ပွင့်နေကြောင်း သိရလေသည်။

မောင်တင်မြဲသည် မိမိ၏ပစ္စည်းများ ပျောက်မပျောက်ကို ရှာဖွေ ကြည့်ရှုသေး၏။ စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော ရွှေလက်ပတ်နာရီနှင့် ရွှေကြိုး

ကလေးသည်လည်းကောင်း၊ စားပွဲအံ့ဆွဲ၌ အလွယ်တကူ ထားသော ပိုက်ဆံ
သည့်သော သားရေအိတ်သည်လည်းကောင်း နဂိုက ထားသည့်အတိုင်းပင်
ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သို့သော် လက်ပတ်နာရီအနီး၌ ကြွေရပ်
ကလေးဖြင့် ဖိထားသော စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် တွေ့ရလေရာ စာရွက်ပေါ်
တွင် မိန်းမလက်ရေးဖြင့် အမြန် ရေးခြစ်ထားဟန်တူသော စာတစ်စောင်ကို
တွေ့ရလေသည်။ စာ၌ ပါရှိသည်မှာ -

“မိတင်မြ သွားပြီ အစ်ကိုကြီး၊ ဒီမှာ တာရှည်နေရင် အစ်ကိုကြီး
ဂုဏ်ကို ထိခိုက်မည်စိုး၍ ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်မကို လိုက်မရှာပါနဲ့
တော့။ စရိတ်မရှိလို့ အစ်ကိုကြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငွေ ၁၀ ကျပ်
ယူ သွားပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ”

တင်မြ

မောင်တင်မြနှင့်သည် စာကိုနှစ်ခေါက် ပြန်၍ဖတ်မိ၏။ ညက တွေ့
လိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်များမှာ အိပ်မက်ကဲ့သို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း မိမိ
ခုတင်ပေါ်၌ကား တွန့်၍နေသော ခေါင်းအုံးစွပ်နှင့် အိပ်ရာခင်းများသည်လည်း
ကောင်း၊ ၎င်းတို့မှ ခပ်သင်းသင်း ထွက်၍နေသော ပေါင်ဒါနဲ့ကလေးများသည်
လည်းကောင်း အိပ်မက်မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပြုလျက် ရှိလေသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မောင်တင်မြသည် မြို့ပေါ်နှင့်တကွ အနီးတစ်ဝိုက်
ရှိ ရွာများကို စုံစမ်းရှာဖွေသည့်ပြင် နောက်နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာအောင်မျှ
လက်ပတ်နာရီမြို့သို့ လူလွှတ်၍ ထောက်လှမ်းစေသော်လည်း မတင်မြကို အရိပ်
အငွေ့မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

ဤနည်းအားဖြင့် နေ့များသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်၍လာခဲ့ရာ
သည်မျှပင် ရနံ့ကောင်းသော ပန်းဖြစ်လင့်ကစား အချိန်၏ ကြာညောင်းခြင်း
ကို ခံရသောအခါ ၎င်း၏ အဆင်းရနံ့တို့သည် တဖြည်းဖြည်း ကွယ်ပျောက်
သွားသကဲ့သို့ လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့ခြင်းသည်လည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
ပျက်ပြယ်စပြု၍လာခဲ့လေတော့၏။

အချိန်မှာ လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်နီးပါးမျှ ကြာရှိခဲ့ပြီဖြစ်ရာ မောင်တင်
မြနှင့်သည် ပုလိပ်ဘက်မှ ယစ်မျိုးဘက်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့
တွင် ယစ်မျိုး အင်စပက်တော်ရာထူးကို ရရှိခဲ့လေသည်။ ပေါင်းတည်မြို့တွင်
နေအုပ်အဖြစ်ဖြင့် ရှိနေစဉ်က မတင်မြဆိုသူ ရုပ်ရည်ချောမောသော အမျိုးသမီး

လေးတစ်ဦးနှင့် တစ်ညဦးတာမျှ တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံများကိုမူ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သတိရမိတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်တင်မြင့်သည် ရန်ကုန်မြို့ အရှေ့ပိုင်း အလွန်ချောင်ကျသော ဆင်ခြေပုံ ရပ်ကွက်အိမ်တစ်အိမ်၌ ဘိန်းအမြောက်အမြား သိုလှောင်ထားကြောင်း သတင်း ရရှိသည်နှင့် လက်အောက် အရာရှိကလေးများကို မခိုင်းဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် သွားရောက်စုံစမ်းရန် အကြံဖြစ်မိလေ၏။ သို့နှင့် မောင်တင်မြင့်သည် ကိုယ်တိုင်သတ္တိကောင်း၍ အလုပ်ဝတ္တရားကို စွန့်စွန့်စားစား ဆောင်ရွက်တတ်သည့်အတိုင်း တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ အရပ်သား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခပ်နွမ်းနွမ်း အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ထိုအိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏။ သတင်းရသောအိမ်မှာ တိုက်ဟောင်းကြီး တစ်လုံးဖြစ်၍ ချောင်းတစ်ခုကို ကျောပေးဆောက်လုပ်ထားလေသည်။

မောင်တင်မြင့်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကလေးကို လွယ်အိတ်ဟောင်းတစ်လုံး၌ ထည့်ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းစုံစမ်းလိုဟန်ဖြင့် တိုက်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ တိုက်အပြင် နံရံတစ်ခုတွင် 'ပွဲစားမောင်ကျော်' ဟု ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုလည်း ဆွဲချိတ်ထားလေသည်။

တိုက်အတွင်း၌ အတော်အတန်ကောင်းမွန်သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတို့ဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသော်လည်း ပွဲစားနှင့် စပ်ဆိုင်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရသဖြင့် မောင်တင်မြင့်မှာ မိမိ ထင်သည့်အတိုင်း ဟုတ်ရမည်ဟု အတော်ပင် ကျေနပ်လျက်ရှိလေ၏။ ၎င်းအား ဧည့်ခံသူမှာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ မောင်တင်မြင့်က အထက်အညာမှ ကုန်စည်များကို မြို့သို့ ချလာ၍ မြို့မှ သင့်လျော်မည့်ကုန်များကို အထက်သို့ ပြန်၍ တင်ပို့လိုကြောင်းဖြင့် မိတ်ဆက်စကား တီးခေါက်စမ်းရာ ပွဲစား၏ မိန်းမနှင့်တူသူသည် စကားများကို ဣန္ဒြေမပျက် လက်ခံပြောဆိုလျက် ရှိသော်လည်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းတို့၏ မူမမှန်သော အဖြစ်ကို ရိပ်မိလေပြီ။

မိန်းမကြီးသည် မောင်တင်မြင့်အား ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဧည့်ခံလျက်ရှိရာ လက်ဝဲဘက်အခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ ယောက်ျားနှစ်ယောက် သုံးယောက်နှင့် မိန်းမအသံတစ်သံ ပြင်းစွာ ရယ်မောလိုက်ကြပြီး နောက်ရုတ်တရက် အသံများ ရပ်သွားလေသည်။

ထိုခဏ၌ အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ငွေရောင်ဒန်လင်ပန်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ကော်ဖီနှစ်ခွက် တင်၍ ရောက်လာပြီးလျှင် မောင်တင်မြင့် ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်စားပွဲပိုင်းပေါ်တွင် ရိုသေစွာ ချထားပြီး

နောက် ပြန်သွားလေ၏။ စဉ်ခံသော မိန်းမကြီးသည် မောင်တင်မြင့် သောက်ရန် ကော်ဖီခွက်ကို ရှေ့သို့ တိုးပေးပြီးလျှင် ၎င်းကိုယ်တိုင်ကလည်း အခြားတစ်ခွက်ကို ယူ၍သောက်လေ၏။

“သောက်ပါရှင် သောက်ပါ”

“ကျွန်တော် အပြင်က သောက်လာခဲ့ပါတယ်”

“အို ... ကော်ဖီပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

မိန်းမကြီးသည် ကော်ဖီလင်ပန်းကို ရှေ့သို့ ထပ်၍တိုးပေးပြန်သဖြင့် မောင်တင်မြင့်သည် ကော်ဖီခွက်ကို ယူ၍သောက်ရာ ပန်းကန်တစ်ဝက်မျှ သောက်မိလျှင် အောက်သို့ ချထားလိုက်လေ၏။

“သောက်ပါရှင် ကုန်အောင် သောက်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့မှ မဟုတ်ပါဘူး”

အမှန်သော် မောင်တင်မြင့်သည် ကော်ဖီက ခါးလွန်းသဖြင့် အနည်းငယ်မျှ သောက်ပြီးနောက် ချထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခါးလို့ မှတ်တယ်။ ဒီကောင်ကလေး ဘယ်နှယ် ဖျော်ပါလိမ့်၊ ဟေ့ မောင်သီး လာစမ်း”

အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် သူငယ်တစ်ယောက်သည် အပြင်သို့ ထွက်လာလေ၏။

“ဟဲ့ ... မောင်သီး”

“ခင်ဗျာ”

“ကော်ဖီ ဖျော်တာများ ဘယ်သူ ဖျော်တာလဲကွယ်”

“ကျွန်တော် ဖျော်တာပဲ မမ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင် ဖျော်တာ သိပ်ခါးနေပါလားဟဲ့၊ ကော်ဖီမူန့် ဘယ်လောက် ထည့်လို့လဲ”

“လေးခွန်းထည့်တယ် မမ”

“ခက်တာပဲကွယ်၊ နှစ်ခွက်စာကို လေးခွန်းထည့်ရင် ခက်ရောပေါ့ကွဲ့။ မင်းတို့လည်း ဘယ်တော့မှ သင်လို့ မတတ်နိုင်ဘူး”

ထိုခဏ၌ မောင်တင်မြင့်သည် မိုက်ခန့် ဖြစ်သွားပြီးနောက် မျက်စိများ ထဲတွင် မီးခိုးလုံးကြီးများ ဖြတ်၍သွားသကဲ့သို့ မှောင်၍လာလေ၏။ လူဆိုးများသည် ယစ်မျိုးနှင့် ပုလိပ်အရာရှိများအား တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးခပ်၍ ကြံစည်တတ်ကြောင်း မိမိ၏ ကြားဖူးနားဝ ဗဟုသုတများကို ရုတ်တရက် မြန်၍ သတိရသဖြင့် လွယ်အိတ်ထဲမှ သေနတ်ကို ထုတ်ယူရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် လက်များမှာ လှုပ်ရှား၍ မရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ မောင်တင်

မြင့်မှာ မျက်လုံးများကိုပင် မဖွင့်နိုင်တော့ဘဲ မျက်တောင်များ လေး၍လာပြီးနောက် ကုလားထိုင် လက်တန်းပေါ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သတိလစ်၍ သွားလေတော့၏။

မည်မျှလောက် ကြာအောင် သတိမေ့၍ သွားသည်ကိုကား မသိရတော့ချေ။ မောင်တင်မြင့်သည် မိမိ၏ ခြေလက်များကို ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ထားသည်ဟူ၍ အိပ်မက်မက်လျက်ရှိနေရာမှ မျက်စိများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိ၏ ခြေလက်များကို အကယ်ပင် ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ထားပြီးလျှင် အလွန်မှောင်သော အခန်းကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ပြတင်းပေါက်တစ်ခု အနီးရှိ တိုင်တစ်တိုင်၌ နောက်ပြန်တုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပြတင်းပေါက်ကလေးမှာ စေ့ရုံမျှသာ ဇော၍ထားပြီးလျှင် အပြင်မှ ရေသံများကိုလည်း ကြားရသဖြင့် ထိုနေရာမှာ ချောင်းနဘေး တစ်ခုအနီးရှိ မြေတိုက်တစ်ခုအတွင်း၌ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်မှ လေအေးကလေးများသည် စေ့၍ထားသော တံခါးမှ ဝင်လာသဖြင့် အတော်အတန် သက်သာရာရလေ၏။ လူသံသူသံဟူ၍ကား အလျဉ်းမကြားရချေ။ အချိန်လည်း အတော်ပင် ညဉ့်နက်ဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ မောင်တင်မြင့်မှာ လူဆိုးများလက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်လေ၏။ သေနတ်ထည့်သော လွယ်အိတ်လည်လည်းကောင်း၊ လက်မှရွှေလက်ပတ်ကြိုးနှင့် နာရီသည်လည်းကောင်း၊ အတွင်းအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံသားရေအိတ်သည်လည်းကောင်း မရှိတော့ချေ။ ကြိုးများမှာ တင်းကျပ်လှသည်ဖြစ်၍ မောင်တင်မြင့်မှာ အနည်းငယ်မျှသာ လှုပ်ရှားနိုင်၏။ အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်၍ ညဉ့်နက်သည်ထက် နက်လာလေရာ မျှော်လင့်ခြင်းသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကင်းမဲ့လေလေ၏။

ထိုခဏ၌ သံတိုင်များကာထားသော ပြတင်းပေါက်အပြင်မှ ချွတ်ခနဲ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်တင်မြင့်သည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။ စေ့၍ထားသော တံခါးကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာ၍ ဖြူဖွေးသော လက်ကလေးတစ်ဘက်သည် ဓားမြှောင်ကို ကိုင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာသဖြင့် မောင်တင်မြင့်လည်း အပြင်မှ ရပ်နေသူမှာ မှောင်ထဲမှဖြစ်၍ မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရသော်လည်း မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုကား သိရ၏။ ထိုမိန်းမသည် လက်ညှိုးကို ပါးစပ်အနီးသို့ ထောင်ကာ မောင်တင်မြင့်အား မအော်ရန် အထိမ်းအမှတ်ကို ပြလေ၏။

ထို့နောက် ထိုမိန်းမကလေး၏ လက်သည် မောင်တင်မြင့်အား ချည်နှောင်ထားသော လက်မှကြိုးများကို ဖြတ်စပြုလေသည်။ ကြိုးများ ပြေ၍သွား

သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မှောင်ရိပ်၌ပင် ရှိနေသော မိန်းကလေးသည် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်နှင့်အတူ စာရွက်ခေါက်ကလေး တစ်ခုကို မောင်တင်မြင့်အား ပစ်၍ပေးခဲ့ပြီးလျှင် မှောင်ထဲ၌ပင် လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

မောင်တင်မြင့်သည် နောက်ဆုံး မီးခြစ်၏ အကူအညီဖြင့် ထွက်ပေါက် ကို ရရှိခဲ့ပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ ချောင်းကမ်းပါးတစ်ခုသို့ ရောက်လာ ခဲ့လေ၏။

မောင်တင်မြင့်သည် ထိုနေရာမှ တက်ခဲ့ပြီးလျှင် လမ်းကြားသို့ ရောက် လာ၍ ၎င်းလမ်းမကြီးဘက်သို့ ထွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်၌ တက္ကစီ တစ်စီး အသင့်တွေ့ရသည်နှင့် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ မိမိ အိပ်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ နံနက်နှစ်နာရီပင် ကျော်ခဲ့လေပြီ။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်တင်မြင့်သည် မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များကို ယစ် မျိုးမင်းကြီးထံ အစီရင်ခံပြီးသော် လက်နက်ကိုင် ပုလိပ်လေးယောက် အကူ အညီဖြင့် ထိုတိုက်ကြီးရှိရာဆီသို့ ကားတစ်စီးဖြင့် သွားရောက်ကြရာ ထိုတိုက် ကြီးတွင် နေထိုင်သူများမှာ နံနက် ငါးနာရီလောက်ကပင် မိမိတို့ ဝန်စည် စလယ်များကို လော်ရီကားကြီးတစ်စီးပေါ်တွင် တင်၍ ထွက်ခွာသွားကြပြီးဖြစ် ကြောင်း ထိုတိုက်ကြီးနှင့် အနီးဆုံးသော ခြံတစ်ခြံမှ ပြော၍ သိရလေသည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်၍ မိမိရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် စာရွက်ခေါက်ကလေး တစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုအခါ မောင်တင်မြင့်မှာ ယမန်ည၌က မိမိအား အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်လိုက်သော မိန်းကလေး ပေးလိုက်သည့် စာရွက်ခေါက် ကလေးကို ပြန်၍ သတိရမိ၏။

မိန်းမလက်ရေးဖြင့် ကပျာကယာ ရေးခြစ်ထားဟန်တူ၍ စာကို ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

မိန်းမများကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ယောက်ျားများကို ကယ်ဆယ်နိုင် ပါသည် အစ်ကိုကြီးရေ ... သွားပြီ။

မိတင်မြ

***

နဝဒေ: မဂ္ဂဇင်း (၁၉၆၂ ခု၊ အောက်တိုဘာလ၊ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၁၀)

ကံတူအကျိုးပေး

၁၉၃၈ ခု ဇူလိုင်လ ၁၃ ရက်နေ့ည ၇ နာရီအချိန်ခန့် မိုးဖွဲကလေးများ တဖြောက်ဖြောက် ကျလျက်ရှိစဉ် ဦးကာစင်၏ အဟောင်းဆိုင်ကလေးအတွင်း သို့ မိုးရေများ ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိသော မိုးကာအင်္ကျီနှင့် လူတစ်ယောက် ဝင်လာလေ သည်။ ဝင်လာသူမှာ အသက် ၄၀ ခန့်မျှရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရ၍ အသားညိုညို ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် ခိုင်ခံ့သော မေးရိုးများရှိပြီးလျှင် ကြမ်းတမ်းခက် ထန်သော ဟန်အမူအရာ အသွင်အပြင်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မျက်လုံးများ မှာလည်း အလွန်စူးရှ၍ မြွေဟောက်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။

ဦးကာစင်၏ ဆိုင်မှာ အလယ်ပိုင်း အနော်ရထာလမ်းပေါ်တွင် ရှိသော ၁၀ ပေခန့်မျှ မျက်နှာစာရှိ၍ ကြောအိုးကြောထည် ဖန်ဘူးဖန်ခွက်လက်ကောက် ဝတ်၊ နားတောင်း၊ အထူးအဆန်း ပစ္စည်းကလေးများ၊ အဖိုးမထိုက်တန်လှသော ရွှေထည်ငွေထည်ကလေးများ၊ ကြေးနီကြေးဝါ သတ္တုတွင်းထွက်ကျောက်၊ ချက်ကျောက် အမျိုးမျိုးမှစ၍ တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ ရောင်းချသော 'အဟောင်း ပစ္စည်းဆိုင်' ကလေးတစ်ဆိုင် ဖြစ်၏။ ကျူးလွယ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ် သော်လည်း မြန်မာပြည်တွင် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် ၃၀ မျှ နေခဲ့သူဖြစ်၍ ငါးပါး

သီလဘုရားရှိခိုး နမက္ကကာရကိုပင် သွက်လက်စွာ ရွတ်တတ်သည်အထိ မြန်မာ ရည်လည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဦးကာစင်၏ ဆိုင်မှာ အမြင်အားဖြင့် မပြောပလောက်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်ဝင်ငွေကောင်းခဲ့၏။ မတရားသော နည်းလမ်းများဖြင့် ဈေးချောင်ရခဲ့သော ပစ္စည်းများသည် ဦးကာစင်၏ ဆိုင်ကလေးသို့ ရောက်လာ တတ်၏။ ဦးကာစင်မှာ ဤနေရာမျိုးတွင် ပါးနပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း လူအမျိုးမျိုးနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာတွင်လည်း အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်လေသည်။ ထိုခေတ်က ပုလိပ်အဖွဲ့အမှုထမ်း အရာထမ်းအချို့၏ ပျောညံ့မှု မရိုးသားမှုများသည်လည်း ဦးကာစင်၏ အဟောင်းဆိုင်ကလေးကို ရပ်တည်ရန် အားပေးသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာသူမှာ ယခင် အဆက်ဆက်ကလည်း ဦးကာစင် ၏ဆိုင်သို့ ၃-၄ ခေါက်မျှ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ ဦးကာစင်နှင့် သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ သူ၏ လက်ထဲတွင်လည်း အတော် လေးသော သားရေအိတ် ခပ်နွမ်းနွမ်း တစ်လုံးကိုလည်း ကိုင်ထားလေသည်။ ထိုသူသည် ဦးကာစင်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မသိ မသာ ပြုံးလိုက်သည်။ ဦးကာစင်က -

“အင်း ... ခင်ဗျား ရောက်လာပြန်မှကိုးဗျ ကိုမိုးသီး၊ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ”

ကိုမိုးသီးဆိုသူသည် မိုးကာအင်္ကျီကို ချွတ်၍ သံချောင်းတစ်ချောင်း၌ ချိတ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် ခုံတန်းလျားတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်လေ၏။ သားရေအိတ် ကြီးကိုမူ သူ၏နံဘေး၌ ချထားလိုက်လေသည်။ ဦးကာစင်ဆိုင်သို့ ပထမ အကြိမ် လာရောက်စဉ်က သူသည် အင်းစိန်ထောင်တွင် ဖောက်ထွင်းမှုတစ်ခု ဖြင့် ၃ နှစ်ကျခံလျက်ရှိရာမှ မကြာသေးမီက လွတ်လာသူ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြပြီးလျှင် ဦးကာစင်အား တစ်မတ်သားခန့်ရှိ ရွှေလက်စွပ်ကလေးတစ် ကွင်းကို ငွေ ၁၀ ကျပ်ဖြင့် ရောင်းချခဲ့ဖူး၏။ နောက်တစ်ကြိမ်၌ အဖိုးငွေ ၁၀၀ ကျပ်ခန့်တန်သော လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးကို ဦးကာစင်အား ငွေ ၂၀ ကျပ်နှင့် ယူပါဟု တိုက်တိုက် တွန်းတွန်း ရောင်းချခဲ့ဖူး၏။ နောက် ၄-၅ ရက်အကြာတွင် တစ်ဖန်လာရောက်ပြန် ၍ ဦးကာစင်ဆိုင်မှ ၁၀ ကျပ်၊ ၁၅ ကျပ်မျှသာ တန်သော လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ၃၀ ကျပ်ပေး၍-၀ယံသွားခဲ့ဖူး၏။ ထိုသူလာတိုင်း အမြတ်အစွန်းရလိုက်သော ကြောင့် ဦးကာစင်မှာ ထိုသူနှင့် မျက်မှန်းတန်း၍ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးကာစင် သိသလောက် ထိုသူမှာ ထောင်ထွက်လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း ယခုကဲ့သို့ မပြောပလောက်သော ပစ္စည်းကလေးများ အရောင်းအဝယ်မှ အစပြုပြီးလျှင် ၅၀၀-၁၀၀၀ ကျပ် ရနိုင်မည့် အခွင့်အရေးများ နောက်တစ်နေ့နေ့

တွင် ရရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ ကိုမိုးသီးကလည်း တိုက်ရိုက်ပင် မဟုတ်
သော်လည်း သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့် စောင်းပါးရိပ်ခြေ ပြောခဲ့ဖူး၏။

ဦးကာစင်သည် ကိုမိုးသီးအား နှုတ်ဆက်ကာ နေရာထိုင်ခင်းများ ပေး
လျက်ရှိစဉ် သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ကိုမိုးသီး၏ နံဘေးတွင် ချထားသော သား
ရေအိတ်ဆီသို့သာ ရောက်လျက်ရှိ၏။

“ဪ ... ခင်ဗျား၊ ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်ရအောင် လာတာလား။ အရင်
တစ်ခါတုန်းက ပြည်ဖက်ကို ခင်ဗျား သွားတော့မယ်လို့ ပြောဖူးတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ သွားမလို့ပဲ ဦးကာစင်၊ အခုညပဲ သွားမှာ။ နို့ပေမယ့်
ဒီကို အခုလာတာက ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောစရာကလေးတစ်ခု ရှိလို့ဗျ။ ကိစ္စက
အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ ကိုမိုးသီး”

“ဆိုင်ကို ခဏပိတ်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဗျာ။ အရေးကြီးတဲ့
စကားပြောနေတုန်း ဆိုင်ထဲ လှဝင်လာရင် မကောင်းဘူးဗျာ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ပိတ်လိုက်ပါ့မယ်ဗျာ”

ဦးကာစင်သည် ဆိုင်ဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ခေါက်တံခါးများကို
ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် အတွင်းမှ ကန့်လန့်ထိုးလိုက်၏။ သူထိုင်သော ကုလားထိုင်
ကိုလည်း ကိုမိုးသီး ထိုင်နေသော တန်းလျားအနီးသို့ ဆွဲယူ၍ ထိုင်လိုက်လေ
သည်။

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး ကိုမိုးသီး၊ ဘယ်လိုကိစ္စများ ပြောချင်လို့လဲ”

“ဒီမှာဗျ၊ ကျုပ်က ထောင်ကလွတ်တာ မကြာသေးတော့ ပုလိပ်က
လည်း ကျုပ်နောက်ကို လိုက်နေချင်နေမှာမဲ။ အခု ချက်ချင်း လက်ငင်းတော့
မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျုပ်ကို မျှတ်မှန်းတန်းမိနေတော့ ဘယ်
အရပ်မှာနေနေ အရပ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျုပ်ကို စွပ်စွဲပြီးသားပဲ။ ဒီတော့
ပြည်ဘက်က လှည့်ပြီး ကျုပ်ဇာတိဖြစ်တဲ့ သရက်မြို့ တောလက်ကို ပြန်နေ
မယ်လို့ ကြံတယ်။ အနည်းဆုံး ဟိုမှာ ၄-၅ နှစ်လောက်တော့ သွားပြီး ခြေရာ
ဈေးကလိုက်ဦးမယ်။ နောက်တော့မှ ရန်ကုန် ပြန်ပြီးနေချင်နေ၊ ဒါမှမဟုတ် လည်း
တောမှာပဲ အရိုးထုတ်တော့မယ်ပေါ့ဗျာ”

“အင်း ... ခင်ဗျား အကြံကောင်းသားပဲ။ နို့ပေမယ့် ဒီအတောအတွင်းမှာ
နေရေး ထိုင်ရေးအတွက် အတော်ကလေးများ ဖူလုံရဲ့လား”

“ရှိသင့်သလောက်တော့ ရှိပါတယ်ဗျာ။ များများစားစားတော့ မဟုတ်
လှပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကလည်း ကိုယ့်အစွမ်း ဖိုယ့်အားကိုးတဲ့ အကောင်
မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ်သိပါတယ်”

ကိုမိုးသီးသည် သူ၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကဲ ... ကျုပ်ကိစ္စကို ပြောမယ်။ အချိန်က သိပ်မရှိဘူး။ မီးရထားက

၉ နာရီခွဲ ထွက်မယ်။ အခု ၆ နာရီ မိနစ် ၅၀ ဆိုတော့ ၂ နာရီကျော်ကျော် လောက်ပဲ အချိန်ရှိတယ်”

“အင်း ... ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဗဟန်းက မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြသွင်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်”

“လူကိုကော မြင်ဖူးသလား”

“မမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ”

“သူ့အရင်ယောက်ျားက စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဘကလေးတဲ့။ အဲဒီမင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြသွင်မှာ အဖိုးတန် လက်ဝတ်လက်စားတွေ အများကြီးရှိတယ် ဦးကာစင်ရဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က စက်ရှင်မင်းကြီး ဆုံးသွားတော့ ဦးဘိုးသာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းပါတယ်။ ဒီ ဦးဘိုးသာဆိုတာက သူ့ယောက်ျား စက်ရှင်မင်းကြီးလုပ်တုန်းက ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးပေါ့။ ဒီလူက ပထမရခါစတုန်းကတော့ လူရိုးလူကောင်းကြီးတစ်ယောက်၊ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လိုနေပြီး နောက်တော့ သူ့အကျင့်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဟိုတယ်တက် အရင်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ မြင်းလောင်းနဲ့၊ အဲဒီကြားထဲမှာ မယားငယ် ယူလိုက်သေးတယ်။ အခုတော့ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းပါပြီ။ လက်ထဲမှာ အတွင်းပစ္စည်းကလေး နည်းနည်းပါးပါးနဲ့ သူတို့နေတဲ့ ခြံကြီးပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒီခြံကြီးလည်း ရွှေဘုံသာလမ်းက ကုလားသဌေး မစ္စတာ ပတေးဆီမှာ ၃၀၀၀၀ နဲ့ ပေါင်ထားရတယ်။ ဒီတော့ သူ့မှာ ကျန်တဲ့ အတွင်းပစ္စည်းထဲက သူ အင်မတန် နှမြောစုံမက်တဲ့ စိန်ရင်ထိုးက တကယ့် ရှေးစိန်လက်ဟောင်းဆိုတော့ အဖိုးတန်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီစိန်ရင်ထိုးမှာ စိန် ၁၃ လုံး ရှိတယ် ဦးကာစင်။ တစ်လုံးကို နှစ်ရတီလောက် ရှိတယ်”

“အောင်မယ် ကိုမိုးသီးက တယ်ပြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိပါကလား”

“မသိဘဲ နေပါ့မလားဗျာ၊ ကျုပ်အလုပ်က ဒါပဲ မဟုတ်လားဗျ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲဗျ ကိုမိုးသီးရ”

“အဲဒီစိန်ရင်ထိုးကို အခု မီးရထား မထွက်ခင် နှစ်နာရီအတွင်းမှာ ရအောင်ယူရမယ်”

“အပြောက လွယ်လိုက်တာဗျာ၊ ဟား ... ဟား ... ဟား။ ခင်ဗျား ပြောတာက ငှက်ပျောသီး အခွံနွားစားသလိုကိုးဗျ။ ဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်း အိမ်မှာထားမတဲ့လား ကိုမိုးသီးရယ်၊ ဘဏ်တိုက်မှာ ထားမှာပေါ့။”

“ဘဏ်တိုက်မှာ ထားတာတော့ မှန်တယ်။ နို့ပေမယ့် မနေ့မနက်က ဘဏ်တိုက်က ထုတ်သွားလို့ အိမ်မှာရောက်နေပြီဗျ။ သူ့ယောက်ျားက နောက်ဆုံး ဒီစိန်ရင်ထိုးကိုပဲ ရောင်းဖို့ စီမံနေတယ်။ မိန်းမဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ပစ္စည်းကိုမက်မက် နောက်ဆုံးမယ် ယောက်ျားက ချောတော့ ပါရတာပေါ့။”

“နေပါဦး၊ ဒီရင်ထိုးကို ဘဏ်တိုက်က ထုတ်သွားတာ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“သူများ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရေ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာ၊ ဒီပစ္စည်းကို ဘဏ်တိုက်က ထုတ်သွားတုန်းက ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဘဏ်တိုက်မှာ ရှိတယ်။ ကျုပ်က အင်မတန် သေချာတဲ့ အကောင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသေချာပဲ ကျုပ် မလုပ်ဘူး”

“ဒီပစ္စည်း ဘဏ်မှာထားတာ ဘာဖြစ်လို့ ထုတ်ရတာလဲ”

“အသုံးအစွဲကျပ်လာလို့ ရောင်းမယ်ဆိုပြီး ထုတ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။ မိန်းမက ကိုယ့်ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ် ယောက်ျားကို ကြောက်နေရတော့ မပြောဝံ့ဘဲ ကြည့်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပစ္စည်းဟာ သူ့အိမ်က သံသေတ္တာထဲမှာ အခုရှိတယ်ဆိုတာ သိဖို့ အရေးကြီးတာပဲ။ သူတို့လင်မယား မှာ ဟန်သာရှိတယ်၊ အဆံမရှိတော့ဘူးဗျ။ ကြေးပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီ။ အိမ်ထောင်မှု ပရိဘောဂတွေတောင် တစ်ဝက်သာသာ ရောင်းပြီးပြီလို့ ကျုပ် ကြားတယ်။ သူ့ယောက်ျားကိုကော ခင်ဗျား မြင်ဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း ... မမြင်ဖူးပါဘူး။ နေပါဦး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီပစ္စည်းကို ကျုပ်တို့ရအောင် ယူမှာပေါ့”

“အင်း ... ခင်ဗျား ပြောတော့ သိပ်လွယ်တာပဲ။ အိမ်မှာ သူတို့လင်မယား ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီကနေ့ည မရှိဘူးဗျ၊ ၆ နာရီခွဲ ရုပ်ရှင် သွားကြည့်ကြတယ်”

“အစေခံတွေကောဗျာ အိမ်စောင့်တဲ့လူတွေကောဗျာ”

“ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ အစေခံလည်း အရင်ကလို များများစားစား မထားနိုင်ပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီလူကလည်း မနေ့ကတည်းက တောကကို ပြန်သွားလို့ အိမ်မှာ သူတို့လင်မယားချည်း ရှိတယ်။ ဒီတော့ အိမ်ကို သော့ခတ်သွားမှာပေါ့။ ဒီပြင် ဘာရှိဦးမလဲ”

“တယ်သေချာပါကလား”

“ကျုပ်တို့ အလုပ်က သေချာရတယ် ဦးကာစင်ရဲ့။ အိမ်တစ်အိမ်ကို ကြံမယ်ဆိုရင် အိမ်ရှင်ရှိမရှိ အိမ်မှာ အိမ်သား ဘယ်နှယောက်ရှိတယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျား ဘယ်နှယောက်နေတယ်၊ ဘယ်သူက ဘယ်နေရာမှာ အိပ်တယ်၊ သူတို့အိမ်မှာ ဘယ်လို လက်နက်မျိုးရှိတယ်၊ သူတို့အိမ်မှာ ကိုက်တတ်တဲ့ ခွေးမရှိဘူး ရှိတယ်၊ အိမ်နားနီးချင်းတွေက ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ဘယ်အချိန်မှာ သူတို့အိပ်တတ်တယ် ကစပြီး အသေးစိတ် သိထားရတယ်။ ဒါမှလည်း ကျုပ်တို့ အကြံအစည်ဟာ လျှော့လျှော့လျူလျူ အောင်မြင်နိုင်တာကိုးဗျ”

“နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့၊ ကျုပ်တို့ဆိုတာက ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်သူနဲ့ ဒီကိစ္စကို ကြံစည်တာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့လေ”

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကိုမိုးသီး”

“ဒီမယ်ဗျာ ဦးကာစင်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်ကလေး လုပ်တာ နှစ်ခါသုံးခါရှိပြီ။ ဘာမှအဖိုးတန်တာ မဟုတ်ဘူး။ ၁၀ ကျပ် ၁၅ ကျပ် ကိစ္စကလေးတွေ ကလေးကစားသလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားမှာလည်း သိပ်ပြီး အကျိုးမရှိလှဘူး။ ကျုပ်မှာလည်း မုန့်ဖိုး ပဲဖိုးပဲရတယ်။ ဒီတော့ အခုတစ်ခါ နှစ်ယောက်စလုံး မြက်မြက်ကလေး စားကြရအောင် ကျုပ်က ကြံတာဗျ”

“ကျုပ်ပါ လိုက်ရမယ်ဆိုတာလား”

“ဒါပေါ့ဗျ။ တံခါးဖွင့်ဖို့ အိမ်ကိုဖောက်ဝင်ဖို့ အထဲမှာရှိတဲ့ မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်ဖို့ဟာတွေက ကျုပ်တာဝန်ထား၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်အလုပ်လုပ်နေတုန်း လူသူလေးပါး လာမလာ စောင့်ကြည့်ရုံပဲ”

“တစ်ခါမှလည်း မလုပ်ဖူးဘူးဗျာ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှလဲဗျ ယောက်ျားပဲ။ မိခြင်းမိရင် ကျုပ်ကိုမိမှားပြီးတော့ ကျုပ်က နာမည်ပျက်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ထောင်ဂုတောင် ကျုပ်က ပိုကျဦးမယ်။ ဒါဟာ စကားအဖြစ်သာ ပြောတာပါ။ မိလည်း မမိနိုင်ပါဘူး။ လူမရှိတဲ့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အသာကလေး ယူရုံပဲ၊ လွယ်ပါတယ်”

ဦးကာစင်သည် ကိုမိုးသီး ပြောသော စကားများကို အတော်အတန် နားဝင်လာပြီဖြစ်၍ “ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား ကိုမိုးသီးရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်က ဘယ်ဟာ ကြံစည်ကြံစည် ဘယ်သူကိုမှ မယုံဘူးဗျ။ လူတွေက သစ္စာမရှိတဲ့ လူများတယ်။ အဲ ... ခင်ဗျား ပါလာရင်တော့ ကျုပ် စိတ်ချတယ်”

“ဒီမှာဗျ ကိုမိုးသီး၊ ကျုပ်က ပစ္စည်းသာ လက်ခံတာ၊ ဒီလို ကျုပ်ကိုယ် တိုင်တော့ မလုပ်ဘူး”

“ဒီကနေ့ည စမ်းကြည့်ပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“တခြားလူခေါ်လို့ မဖြစ်ဘူးလားဗျာ”

“တခြားလူ ခေါ်ချင်ရင် ခင်ဗျားဆီတောင် ကျုပ် မလာဘူး။ ဟောဒီ သားရေအိတ် ကြည့်စမ်း။ အိတ်ထဲမှာ ဘာပါတယ် ထင်သလဲ၊ အထူးဆုံး သံပြား ကို ဖောက်နိုင်တဲ့ ‘အိလက်ထရစ် ဘလိုးလင့်’ ပါတယ်ဗျ။ ဘယ်သေတ္တာမျိုးမှ မခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ် တစ်ခု စိုးရိမ်တာက အဲဒီလို ဘလိုးလင့်နဲ့ ဖောက်နေတဲ့အခါ အသံကို အပြင်ဘက်ကလူ ကြားမှာပဲ စိုးရိမ်တယ်။ ပြီးတော့လည်း အဲဒီ လျှပ်စစ်မီးရောင်ကို အပြင်ဘက်က မြင်သွားမှာကိုလည်း ကြောက်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားပါလို့ ခင်ဗျားက စောင့်ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် ဒီဟာတွေ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး။ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ ကျုပ် လုပ်နိုင်တာပေါ့”

“နို့ပေမယ့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်က မြင်ရင်ကောဗျာ”

“မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ အိမ်မရှိဘူးဗျ။ ကွပ်ပျစ်တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ ကွပ်ပျစ်ရဲ့ ဟိုဘက်က ဂိုထောင်ရဲ့ အုတ်နံရံကြီးပဲ ရှိတယ်။ ဒီမှာ ဦးကာစင် ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်ပါဦး။ ခင်ဗျား ကျုပ် ခေါ်တာ ငြင်းနေရင်တော့ ကျုပ်ရတဲ့ ပစ္စည်း ခင်ဗျားကို မပေးဘူး။ တခြားလူဆီ သွားပြီး ရသမျှနဲ့ ရောင်းလိုက်မှာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး ဦးကာစင်။ ကျုပ်မှာ ချက်ချင်း ငွေလိုတော့ လုပ်ရမှာပဲ။ ခင်ဗျားမှာ ငွေလည်းရှိတယ်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဈေးချောင်ချောင်လည်းရမယ်။ ခင်ဗျားမှာလည်း ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကျုပ်က အာမခံတာပဲ။ ဒါနဲ့တောင် ခင်ဗျား ငြင်းနေရသေးသလား ဦးကာစင်”

“ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားခေါ်လို့သာ လိုက်ရင်လိုက်ရမယ်၊ ကြောက်တယ် ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲဗျ။ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိသေးသားပဲ။ ဒီလိုပဲ စွန့်မှရမှာပေါ့။ လောကမှာ မစွန့်ဝံ့တဲ့လူ ကြောက်တဲ့လူဟာ ဘယ်တော့ မြက်မြက်စား ရမှာလဲ”

“ဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဒါပဲလား”

“ကျုပ် ပြောပါပြီကော၊ ကျုပ် အလုပ်ထဲမှာ ဘာမှ ဝင်ပါကူညီနေဖို့ မလိုဘူး။ ခင်ဗျားက လူသွားလူသာ အသံဗလံ အရိပ်အခြေ စောင့်ကြည့်နေ ရုံပဲ။ အပြင်က ချွတ်ခနဲ အသံကြားရင် ကျုပ်ကို အချက်ပြလိုက်ရမယ်။ ဒါပဲ လိုတယ်။ ဦးကာစင် ခင်ဗျား မလိုက်ရင်လည်း ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း”

သွားတော့မှာပဲ။ ဒီစိန်ရင်ထိုးဟာ နှစ်သောင်းကျော်တန်တယ်ဗျ။ ဒါလည်း စဉ်းစားဦး။ ကျုပ်ကို လိုက်ပြီး ခင်ဗျား ကူညီရင် ငါ့ထောင်တည်းနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပေးခဲ့မယ်။ အဲဒါ နောက်ဆုံး စကားပဲ။ ခင်ဗျား လိုက်ချင်လိုက် မလိုက် ချင်နေ ဒါပဲ”

“ကဲဗျာ ... လိုက်ပါတော့မယ်။ တစ်ခါမှတော့ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီလို မလုပ်ဖူးဘူးဗျို့။”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် မြန်မြန်လုပ် အချိန်မရှိဘူး။ ခင်ဗျားကို ရှင်းလင်းပြီး ပြောနေရတာနဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် အချိန်ကုန်သွားပြီ။ ငွေကိုတော့ တစ်ခါ တည်း ယူခဲ့နော်။ ရော့ပတ္တမြား ရော့နဂါးပဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်က ဒီကို တစ်ခါ ပြန်မလာနိုင်ဘူး။ ဘူတာရုံကျ တစ်ခါတည်း ဆက်ပြီး လစ်ရမှာ”

ဦးကာစင်သည် ဆိုင်အတွင်းဘက်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ကိုမိုးသီးနှင့်အတူ လိုက်ပါရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိလေ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာ၍ အပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါ ကုတ်အင်္ကျီအနက် ဘောင်းဘီအနက်ကို ဝတ် ထားပြီးလျှင် သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ၌လည်း ငွေစက္ကူထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ပါလာသဖြင့် ခပ်ဖောင်းဖောင်း ရှိနေလေသည်။

“ကဲ ... သွားကြမယ်”

ဦးကာစင်သည် ဆိုင်တံခါးကို ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကိုမိုးသီးနဲ့အတူ လမ်း ထိပ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ တက္ကစီတစ်စီးခေါ် ပြီးလျှင် ဗဟန်းသို့ လာခဲ့ကြလေသည်။ ကားပေါ်၌ ကိုမိုးသီးမှာ အလွန်အေး ဆေးသော အမူအရာရှိပြီးလျှင် စီးကရက်ကိုသာ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက် လျက်ရှိ၏။ ကားမောင်းသွားစဉ် ကိုမိုးသီးက တစ်စုံတစ်ရာစ၍ ပြောမည်ပြုရာ ဦးကာစင်က ကားသမား ကြားမည်စိုးသဖြင့် အချက်ပြလိုက်သောကြောင့် ကိုမိုးသီးမှာ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရလေသည်။

ကမ္ဘာ့အေးလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ မောင်းခဲ့၍ ဗဟန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကားကိုရပ်စေ၍ ကိုမိုးသီးသည် ကားဆရာအား ငွေငှင်းပေး လိုက်၏။

မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြသွင်၏ အိမ်မှာ အတွင်းဘက်သို့ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်မျှ ဝင်ရသေးသဖြင့် ကိုမိုးသီးက ရှေ့မှ ခေါင်းဆောင်ပြီးလျှင် မှောင်ရိပ်များ ကို ခို၍ သွားကြ၏။ အချိန်မှာ ၇ နာရီသာသာခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း မီးတဖျောက်ဖျောက် ကျနေသဖြင့် လမ်းကလေးမှာ လူသွား လူလာ ရှင်းလျက် ရှိ၏။ ခြံသို့ ရောက်သောအခါ ကိုမိုးသီးသည် ယခင်ကထက် သတိထား၍ သွားပြီးလျှင် ခြံ၏ နောက်ဘက်သို့ လှည့်သွားပြီး နောက်ခြံစည်းခန်းဘူင်

ပေါက်နေသော အပေါက်တစ်ပေါက်မှ ခြံတွင်းသို့ ဝင်လေရာ ဦးကာစင်လည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ခြံဝတွင် ကိုမိုးသီးသည် နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံများကို နားထောင်ရင်း ခေတ္တမျှ ဆိုင်းငံ့နေပြီးနောက် မည်သည့်အသံမှ မကြားရသည်နှင့် နောက်ဖေးဆောင် တံခါးရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြလေသည်။ တံခါးမှာ အပြင်မှ သော့ခတ်ထားသဖြင့် ကိုမိုးသီးသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ပါလာသော သော့တွဲမှ သော့များကို ရွေးပြီးလျှင် သော့တစ်ချောင်းဖြင့် ဖွင့်လေရာ၊ တံခါး ပွင့်သွားလေသည်။

ဦးကာစင်အား လမ်းဖယ်ပေးသော်လည်း ဦးကာစင်သည် ခပ်တွန့်တွန့် လုပ်နေသဖြင့် ကိုမိုးသီးလည်း ရှေ့မှ ဝင်သွား၏။ ကိုမိုးသီးသည် လက်နိပ်ဓာတ်မီးကလေးကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အုပ်၍ ထိုးသဖြင့် ထိုအလင်းရောင်ကလေးနှင့်ပင် ကောင်းစွာ မြင်ကြရလေသည်။

မီးဖိုမှ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သော တံခါးမှာ ပျဉ်ချောင်းတစ်ချပ်ဆွေး၍နေသဖြင့် ကိုမိုးသီးသည် သားရေအိတ်အတွင်းမှ တစ်ထွာသာသာမျှသာ ရှိသော လွှဲကလေးတစ်ချောင်းကို ယူပြီးလျှင် ကျင်လည်စွာ တိုက်ဖြတ်လေရာ ပျဉ်ချောင်းပြတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းမျှ သံချောင်းကန့်လန့်ကို အလွယ်တကူ ဖြုတ်ယူလိုက်လေသည်။ ထိုတံခါး၏ အခြားဘက်သို့ ဝင်မိသောအခါ အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကိုမိုးသီးသည် ခေါင်းရင်းဘက် အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေရာ ဦးကာစင်လည်း ၎င်းနောက်မှ ထက်ကြပ် လိုက်သွားလေ၏။ အခန်း၏ထောင့်၌ မတ်ရပ်သံသေတ္တာကြီး တစ်လုံး ရှိလေသည်။

ဦးကာစင်က တီးတိုးလေသံဖြင့် -

“တယ် သေချာပါကလားဗျ”

“ကျုပ် ပြောပါပြီကော ... ကျုပ်က သေချာမှ လုပ်တဲ့ အကောင်လို့”

“အိမ်သားတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးနော်”

“မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဆယ်နာရီလောက်မှ ပြန်လာကြမှာပါ။ ခင်ဗျားက မယုံလို့လား၊ အိမ်သားတွေ ရှိကြသလားဗျို့”

ကိုမိုးသီးသည် နောက်ဆုံးစကားကို အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ဟစ်အော်လိုက်၏ သို့သော် မည်သည့် အသံကိုမျှ မကြားရချေ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပြီးလျှင် နံဘေးခြံများဘက်မှလည်း အသံဗလံ ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရဘဲ ရှိနေလေသည်။ ဤသို့ ကိုမိုးသီးက အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် အော်လိုက်သောအခါ ဦးကာစင်မှာ ဒူးများပင် တုန်လျက် ရှိတော့၏။

“ဟေ့လူ ဘယ်နှယ့်လုပ်တာလဲဗျ၊ လူမရှိဘူးဆို တော်ရောပေါ့”

“ခင်ဗျား ယုံအောင်လို့ လုပ်ရတာလေ”

“ခင်ဗျား ပြော ယုံပါတယ်ဗျာ”

“ကိုင်း ... ခင်ဗျားက ဟို နောက်ဖေးပေါက်နားသွားပြီး နံဘေးနံဘီ

ကြည့် ... နားကလည်း အသံကို နားထောင်၊ လူသံကြားရင် ကျုပ်ဆီ လာပြီး ချက်ချင်း သတိပေး၊ ကြားလား ဦးကာစင်”

“ကြားပါပြီဗျာ”

“ကဲ ... သွားပေတော့၊ သံသေတ္တာ ကျုပ် ဖွင့်မယ်”

ဦးကာစင် ထွက်သွားသောအခါ ကိုမိုးသီးသည် ဖောက်ဖျက်ရှိလေရာ

၁၀ မိနစ်သာသာခန့် အကြာတွင် သံသေတ္တာဖွင့်၍ သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဦးကာစင်သည် အတွင်းသို့ ပြန်၍ ဝင်လာပြီးလျှင် ဖွင့်၍

နေသော သံသေတ္တာတံခါးကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

“ပွင့်သွားပလား”

“ပွင့်သွားပြီလေ၊ ခင်ဗျား-မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အပြင်က ဘာသံများ

ကြားရသေးလဲ”

“ဘာသံမှ မကြားရပါဘူးဗျာ၊ သိပ်ကျင်လည်တာပဲဗျို့၊ ကဲ ... ဖွင့်ပါဦး”

“ခဏနေဦးလေ၊ မီးရှိန်နဲ့ ပူသေးတယ်”

သံသေတ္တာတံခါးမှာ ဟ၍သွားသော်လည်း အလွန်ပူနေသဖြင့် လက်

ဖြင့် မကိုင်နိုင်သေးချေ။ သို့နှင့် ကိုမိုးသီးသည် သားရေအိတ်လက်အိတ်ကို ယူ၍

စွပ်ပြီးလျှင် တံခါးကို အသာအယာ ဖွင့်လေသည်။ သံသေတ္တာ အပေါ်ထပ်၌ကား

ငွေဖလား ၄-၅ လုံးကို တွေ့ရ၍ ဦးကာစင်က လှမ်း၍ယူမည်ပြု၏။ ထိုအခါ

ကိုမိုးသီးက -

“မလုပ်နဲ့လေ၊ ဒီလို အသေးအမွှားမျိုးက စပြီး ပေါ်တတ်တယ် ဦးကာ

စင် သတိထား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ မယူပါဘူး။ ခင်ဗျာ သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါ

တယ်”

ပထမ အံ့ဆွဲအတွင်း၌ လယ်မြေ၊ အိမ်ဂရံများနှင့်တူသည့် စာချုပ်စာ

တမ်းများကို တွေ့ရ၏။ ကိုမိုးသီးသည် လုံးဝကိုင်တွယ်ခြင်း မပြုချေ။ ဒုတိယ

အံ့ဆွဲမှာမှ သော့ခတ်ထားသဖြင့် ကိုမိုးသီးသည် သူ၏အိတ်ထဲမှ သော့တူများ

ကို ရွေးပြီးလျှင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖွင့်ရ၏။ သို့သော် ၁၅ မိနစ်ခန့် ဖွင့်သောအခါ

ထိုအံ့ဆွဲအတွင်းတွင် အခြား ရွှေငွေပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရဘဲ
၄ လက်မခန့် ရှည်သည့် အဝါရောင် ကတ္တီပါအိတ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရ
၏။ ကိုမိုးသီးသည် အိတ်ကလေးကို ဆွဲယူ၍ ဇစ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်းမှ
မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြသွင်၏ အဖိုးတန် စိန်ရင်ထိုးကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။
ဦးကာစင်မှာ အံ့သြခြင်း၊ လောဘထွက်ခြင်း၊ နှစ်သက်တပ်မက်ခြင်းတို့ဖြင့်
တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက်ရှိ၏။ ကိုမိုးသီးကိုယ်တိုင်ပင် လက်များ တဆတ်
ဆတ် တုန်လျက်ရှိနေ၏။ ရင်ထိုးကလေးမှာ လိပ်ပြာတောင်ကလေးတစ်ဘက်
သဏ္ဍာန်ရှိ၍ အလွန်လှပသော ရွှေထည်ပန်းခက်တို့ဖြင့် ခြယ်ကွပ်ထားရာ
နှစ်ရတီခန့်မျှရှိသော စိန် ၁၃ လုံးမှာ ခပ်အုပ်အုပ် ထိုးထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်
မီးရောင်တွင် ပိုးစုန်းကြူးပျံသကဲ့သို့ တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလျက်ရှိလေသည်။
ဦးကာစင်က ကိုမိုးသီး၏ လက်ထဲမှ ရင်ထိုးကို လောဘတကြီး လှမ်း၍ ယူ
မည့်ပြုသေး၏။ သို့သော် ကိုမိုးသီးက သူ၏အကျိုးအတွင်း အိတ်ထဲသို့ ဖျတ်
ခနဲ ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်မလဲ ခင်ဗျား ငွေ ငါးထောင်”

“ပါပါတယ်ဗျာ၊ ၆၀”

ဦးကာစင်သည် သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူထုပ်ကြီးကို
ထုတ်၍ပေးလေသည်။ ငွေ စက္ကူများမှာ တစ်ဆယ်တန်နှင့် ငါးကျပ်တန်များ
ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားနယ် ... အိတ်လေးအောင်ဗျာ၊ တစ်ရာတန်တွေ ယူခဲ့ရောပေါ့”

“မရှိမှ မရှိဘဲဗျ။ ဈေးရောင်းရလို့ စုထားတဲ့ငွေက အနပ်ချည်းပဲ”

“အင်းလေ ... ရှိပါစေတော့။ ရှေ့ ဆံထိုး၊ ထုခွဲတဲ့နေရာမှာ သတိထား
နော်။ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်။ အရတတ်ပေမယ့် အသိုမတတ်ရင် အချည်းအနီး
ပဲတဲ့။ စကားပုံရှိတယ် ဦးကာစင်။ ပေါ်ရင် ဒီဟာမျိုးက စပေါ်တတ်တယ်၊
သတိထားပါ ဦးကာစင်။ မီးခိုးကြွက်လျှောက်လိုက်နေပါဦးမယ်”

“စိတ်ချပါဗျာ။ ကိုမိုးသီးကလည်း ကျုပ် ဒီဟာမျိုး လုပ်နေကျပါဗျ။
ပိုက်ဆံကို ရေမကြည့်တော့ဘူးလား”

“မကြည့်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားကို ယုံပါတယ်”

အိမ်အပြင်သို့ သတိကြီးစွာဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြပြီးနောက် လမ်းမကြီးပေါ်
သို့ ရောက်သောအခါ အငှားကား တစ်စီး တွေ့ရသဖြင့် ကိုမိုးသီးက ငှားမည်
ပြုရာ ဦးကာစင်က စိုးရိမ်သည်နှင့် -

“ကျုပ်တော့ မစီးတော့ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား သွားပေတော့”

“ဒါဖြင့်လည်း နေရစ်ပေတော့လေ။ ကဲ ... သွားမယ် ဦးကာစင်။ သတိဝီရိယနဲ့ သွားနော်”

“စိတ်ချပါဗျာ”

ကိုမိုးသီး၏ ကားကလေးသည် မီးရထားဘူတာရုံသို့ လျင်မြန်စွာ မောင်းလျက်ရှိရာ ဦးကာစင်မှာ အတော်ဝေးဝေး လျှောက်ခဲ့ပြီးနောက် လံချား တစ်စီး တွေ့ရသည်နှင့် မြို့ထဲသို့ လံချားဖြင့် လာခဲ့လေ၏။ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စိန်ရင်ထိုးကလေးကို မကြာခဏ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးလျှင် အမျိုးမျိုး စိတ်ကူး ယဉ်နေမိတော့၏။

တက္ကစီဖြင့် မီးရထားဘူတာရုံသို့ ထွက်ခဲ့သော ကိုမိုးသီးသည် တစ်မိုင် ကျော်ကျော်ခန့်မှ ရောက်သောအခါ ကားမောင်းသမားအား -

“ဟေ့ ... ဗဟန်း ပြန်မောင်းဦးကွာ။ ငါ့အိမ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ် မေ့ကျန် ရစ်ခဲ့လို့” ဟု ဒရိုင်ဘာအား ပြောလိုက်သဖြင့် ကားကလေးသည် ဗဟန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ကားသမားအား ငွေစက္ကူ ၅ ကျပ် တန်တစ်ချပ် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် “ကဲကွာ ပိုတဲ့ ၂ ကျပ်လည်း ပြန်မအမ်းပါ နဲ့တော့။ ငါ မသွားတော့ပါဘူး။ မိုးကလည်း သည်းလာပြန်ပါပြီ” ဟု ပြောကာ ကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ကိုမိုးသီးသည် လွန်ခဲ့သော မိနစ် အနည်းငယ်က ဖောက်ထွင်းဝင်ခဲ့ သော မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြသွင်၏ အိမ်ခြံအတွင်းသို့ ယခင်က ဝင်ခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ပြန်၍ ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်မ၏ အောက်ထပ်အခန်းသို့ ရောက် သောအခါ ယခင်တစ်ကြိမ်ကကဲ့သို့ “အိမ်သားတွေ မရှိကြဘူးလားဗျို့” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်လေသည်။

ထိုအကြိမ်၌ကား အပေါ်ထပ်မှ ချောင်းဟန့်သံတစ်သံ ကြားရပြီးလျှင် ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ ဆံပင် ကပိုကရီနှင့် အသက် ၄၀ ကျော်ခန့် မိန်းမခပ်ချောချောတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။ သူမ၏ ရင်ဘတ်၌ကား အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်သည့် လိပ်ပြာတောင်သဏ္ဍာန် စိန်ရင်ထိုးတစ် ချောင်းကို ထိုးထားလေသည်။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ ကိုမိုးသီး၊ အကြံအောင်ခဲ့ရဲ့လား”

“အောင်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ ရောငွေ ... ဒီနာမည်ကြီးခေါ်ပြီး လူကို နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ မမြဲသွင်။ ဒီနာမည်ကြားရတိုင်း ကျုပ် ကြက်သီးထလွန်းလို့”

ကိုမိုးသီး အမည်ခံ ကိုဘသာသည် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မြသွင်အား ငွေ စက္ကူထုပ်ကြီးကို လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။

“တော်မို့ ကြံကြံစည်စည် လုပ်တတ်တယ် ကိုဘသာ၊ ငွေထုပ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပါသလဲ”

“ငါးထောင်၊ စက္ကူတွေကို ရေတောင် မကြည့်ပါဘူးကွယ်။ သူပေးတဲ့ အတိုင်း ယူခဲ့တာပဲ။ ဒီလူကြီး မဟုတ်တာတော့ လုပ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဒါနဲ့ ရင်ထိုးကို ယူတုန်းက သူ မရိပ်မိဘူးလား”

“ဘယ်ရိပ်မိမလဲကွယ်။ အတုလုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကလည်း မင်းရင် ဘတ်မှာ ထိုးထားတာနဲ့ ချွတ်စွပ်တူနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ကိုကလည်း သူ့ကို အနားကပ်မကြည့်ရအောင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးက ထိုးပြတာကိုး”

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ တစ်နှစ်စာလောက်တော့ ဖူလုံ ပါပြီ။ မောင်လည်း နောက်ထပ် မြင်းမလောင်းရဘူးနော် ဒါပဲ”

“မလောင်းတော့ပါဘူး မိန်းမရာ၊ ပိုကာကလေး ဘာကလေးပဲ နည်း နည်းပါးပါး ဒေါင်းပါတော့မယ်။ ဒီငွေကလေး ငါးထောင်လောက်ရဖို့ဟာ ၃ လလောက်ကြိုးစားရပြီး ထောင်ထွက်နဲ့တူအောင် ခေါင်းတုံးတောင် ရိတ်လိုက် ရသေးတယ်”

“ဒါကတော့ ရှင်ဖြန်းလို့ ကုန်တဲ့ငွေတွေ အစားရအောင် နည်းနည်းပါး ပါးတော့ ပြန်လုပ်ဦးမှပေါ့ ကိုဘသာရဲ့”

“ကဲပါလေ၊ အပေါ်ထပ်တက်ကြရအောင်။ ဝိစကီကလေးတစ်ခွက် သောက်ပြီး ဒီည အေးအေးဆေးဆေးပဲ အိပ်ပါတော့မယ်”

နံနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ကိုဘသာနှင့် မမြင်သွင် ဇနီး မောင်နှံတို့သည် ယမန်ညဉ့်က ဦးကာစင်ထံမှ ရခဲ့သောငွေစက္ကူထုပ်ကို ဖြေ၍ ကြည့်ရာ ဦးကာစင် ပေးလိုက်သော ငွေမျှားမှာ ငွေစက္ကူအစစ်မဟုတ်ဘဲ ဂျပန် ပြည်ဖြစ် ငွေစက္ကူအတုများ ဖြစ်နေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ရှိကြရလေ၏။

ဦးကာစင်မှာလည်း နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းမှပင် ကိုမိုးသီးထံမှ ယမန်ညဉ့်က မိမိရရှိခဲ့သော ရင်ထိုးမှာ မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြသွင်၏ စိန်ရင် ထိုး အစစ်မဟုတ်ဘဲ အဖိုးမတန်သော ကျောက်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကြေးရင်ထိုးတစ်ချောင်း ဖြစ်သည်ကို သိရလေသည်။

***

ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း (၁၉၆၅ ခု၊ ဇူလိုင်လ၊ အမှတ် ၆၁)

အင်းယားကန် လူသတ်မှု

ရဲမှူးဦးဘကြည်သည် ဒေါက်တာ ဦးမောင်ကြီးထံ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားလေသည်။

အချိန်မှာ နံနက် ၉ နာရီခန့်သာ ရှိသေး၏။ ဒေါက်တာ ဦးမောင်ကြီး သည် အလုပ်တိုက်သို့ မသွားမီ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဆေးတံ ကို မီးညှို့လျက်ရှိရာမှ စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်၍ နားထောင်လေ သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျုပ်ပါ”

“တဆိတ် ကြပါဦး ဆရာကြီး၊ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာပြန်ပြီ”

“ဘာကိစ္စများလဲ ကိုဘကြည်”

“ဆရာကြီး၊ ဒီကနေ့မနက် သတင်းစာတွေ ဖတ်ပြီးရောပေါ့”

“ပြီးပါပြီ”

“အင်းယား လူသတ်မှုပေါ့ ဆရာကြီး”

“တရားခံကို မိပြီလား၊ သတင်းစာထဲမှာတော့ မိတယ် မပါသေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ မပါသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိတော့ ထားပါပြီ”

“ဘယ်သူလဲဗျ ဘယ်ကလဲ”

“ဆရာကြီးတောင် သိကောင်း သိပါလိမ့်မယ်။ တက္ကသိုလ်ရေကူး ကလပ်မှာ စောင့်တဲ့ ကရင်ကလေးလေး ဆရာကြီး”

“ဪ... ကျုပ်တို့ကားတွေ လာစောင့်တဲ့ ကရင်ကလေး ထင်ပါရဲ့။ နာမည်တော့ ကျုပ်မသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး အဲဒီသူငယ်ပါပဲ။ သူ့နာမည်က ဖိုးတေတဲ့ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့က ရဲတွေဆိုတော့ နဂိုကမှ အတတအကောင်၊ တစ်ခါ တည်း ကြောက်လန့်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မေးလို့မြန်းလို့ မရပါဘူး ခင်ဗျ။ ဒါ ကြောင့် ဆရာကြီးကတော့ အရပ်သားလဲ ဖြစ်ပြန် စကားအပြောအဆိုကလည်း ကောင်းပြန်တော့ ဆရာကြီး မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ ကျွန်တော် ပြေးမြင်မိတာနဲ့ အခု အကြောင်းကြားတာပါပဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကို တဆိတ်ကူညီပါဦး ဆရာကြီး”

“ကောင်းပါပြီ ကိုဘကြည်၊ ကျုပ် အခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်”

ဒေါက်တာ ဦးမောင်ကြီးမှာ ရဲအဖွဲ့အား ကူညီစောင့်ရှောက်လျက်ရှိ သော ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် သက်သေများ ကို စစ်ပေးရာ၌လည်းကောင်း၊ ရုံးမင်းအား လျှောက်ထားရာ၌လည်းကောင်း၊ စကားအပြောအဆို ချောပြီးလျှင် လူ၏ အရိပ်အကဲကိုလည်း ကောင်းစွာ အကဲ ခတ်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဒေါက်တာဦးမောင်ကြီးသည် ရာဇဝတ်မှုများတွင် သာမန် ဆေးသက်သေခံချက် ပေးရုံမျှ မက အမှုများကိုလည်း တရားမှန်ကန်ရာ ရောက်အောင် ကူညီဆောင်ရွက်သူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့ထုတ် သတင်းစာတွင် ပါရှိသော လူသတ်မှုသတင်းမှာ အောက် ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

အင်းယားကန် လူသတ်မှု

ယမန်နေ့ည ၇ နာရီအချိန်လောက်၌ အင်းယားကန် ယူနီဗာစီတီ ရေကူးကလပ်အနီးတွင် ရွက်လှေအသင်းမှ အသင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သူ မောရစ် ဆိုသူသည် အချိန်အတန်ငယ် မှောင်နေပြီဖြစ်၍ ရွက်လှေကို ကမ်းသို့ ကပ္ပာ ကယာ ဆိုက်ကပ်လေရာ ရေကူးကလပ်ရုံကလေးရှေ့ရှိ ပျဉ်းမပင်ကလေး အောက် တွင် ရေကူးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ကာ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာများဖြင့် သေဆုံးနေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ သို့နှင့် ရွက်လှေအသင်းမှ အစောင့်များကို ဟစ်အော် အကူအညီ တောင်းပြီးလျှင် မီးခွက်များဖြင့် ကြည့်ရှုရာ ရေကူးဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးမှာ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီးလျှင် တရုတ် ကပြားမကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အနီးတွင်လည်း ရေးလက်စ ပန်းချီကားချပ်နှင့် ပန်းချီရေးဆွဲသော ခုံကလေးတစ်လုံးအပြင်

အောက်ခံဝတ်စုံနှင့် အဖိုးတန် အဝါရောင် ဂါဝန်တစ်ထည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် အနောက်ဘက်နားရှိ ကားများ ရပ်ရာနေရာ၌လည်း အိုပယ် အမျိုးအစား အပြာရောင် ကားကလေးတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ကားထဲတွင် ကြည့်ရှုရှာဖွေကြရာ သာမိုဓာတ်ဘူးတစ်လုံး၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်စုံ၊ လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်၊ မှန်ကလေးတစ်ချပ်နှင့် ရေမွှေးများဆွတ်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ယင်းတို့မှာ သေသူတရုတ်ကပြားမကလေး၏ ကားနှင့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရကြောင်း၊ မစ္စတာမောရစ်သည် မိန်းကလေး၏ အလောင်းနှင့် ပစ္စည်းများကိုပါ ထိုကားနှင့် တင်ပြီးလျှင် သက်ဆိုင်ရာ ရဲဌာနသို့ ပို့အပ်လိုက်ကြောင်း၊ အလောင်းမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို မသိရသော်လည်း တရုတ်အမျိုးသမီးမှာ လူကုံထံ အထက်တန်းလွှာမှ ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း။

ဆရာဝန် ဦးမောင်ကြီးသည် ဦးဘကြည် ပင့်ခေါ်သည့်အတိုင်း ရဲဌာနသို့ ရောက်လာရာ ဦးဘကြည်က ခရီးဦးကြိုပြုပြီးလျှင် တရုတ်သေ နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေ၏။

“ဆရာကြီး အခုလို ကြွလာတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အခု ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမိထားတဲ့ သူငယ်က ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း ယူနီဇာစီတီ ဆွမ်းမင်းကလပ်မှာ စောင့်တဲ့သူငယ်လေးပဲ ဆရာကြီးရဲ့။ သူတို့ကလပ်ရဲ့ အနောက်ဘက်က ရွက်လှေအသင်းကို လာကြတဲ့ ကားတွေကို သူက စောင့်ပေးလေ့ရှိတယ်။ ဒီတော့ ကားရှင်တွေက ငါးမူးစီ တစ်ကျပ်စီ ပေးကြပါတယ်။ ဒီကလပ် နှစ်ခုက အထူးသဖြင့် စနေ တနင်္ဂနွေ ညနေခင်းမှာ လူစည်ပါတယ်။ ဆရာကြီးလည်း ဒီနေရာ ရောက်ဖူးမှာပေါ့။”

“ရောက်ဖူးပါတယ် ကိုဘကြည်။ ဒီသူငယ်ကို ကျုပ် မြင်ရင်တောင် မှတ်မိကောင်း မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကတောင် မစ္စတာချောခိုင်က သူတို့ရွက်လှေကလပ်ကို ထမင်းစားဖိတ်လို့ ညစာ သွားစားရသေးတယ်။”

“နို့ ... ဒီသူငယ်ကို အခုဖမ်းထားပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖမ်းထားပါပြီ၊ နို့ပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ မေးလို့မရဘူးခင်ဗျာ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ အထောက်အထား သက်သေခံပစ္စည်းကတော့ အတော်ဖူလုံနေပါတယ် ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ပြပါ့မယ်လေ။”

“သေတဲ့ တရုတ်ကပြားမကလေးဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတာ သိရပြီလား။”

“သိပါရပြီ ဆရာကြီး ... လသာလမ်းက တရုတ်သူဌေး ဦးတိုက်လုံ အိမ်မှာ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း အလည်လာပြီး ခဏတည်းခိုတဲ့ မန္တလေးက ပန်းချီဆရာမကလေး မလွမ်းကြည့်ပါတဲ့ ဆရာကြီး”

“ပရိုက်ဗိတ် ကားတစ်စီး တွေ့ရတယ်ဆိုတာကကော”

“အဲဒီကားက သူဌေး ဦးတိုက်လုံရဲ့ကားပါ ဆရာကြီး။ မလွမ်းကြည့် ဟာ ကားကလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ညနေတိုင်း အင်းယားက ရှုမျှော် ခင်းတွေဆွဲနေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပါပြီတဲ့ ခင်ဗျ။ နေ့တိုင်းတော့ ဦးတိုက် လုံအိမ်က ထမင်းချက်တဲ့ကောင်မလေးကို အဖော်ခေါ်သွားပြီး ဒီကနေ့ကျမှ သေချင်လို့ အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတာပဲလို့ ဦးတိုက်လုံ က ပြောသွားပါတယ်။ ည ၁၂ နာရီထိုးပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ဌာနကို လတ္တာ လမ်းက တယ်လီဖုန်း ဆက်မေးလို့ သိရပါတယ်”

“ဒါကြောင့် သတင်းစာတွေထဲမှာ သေသူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ မပါတာကိုးဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ကိုင်း ... ဒီတော့ ပန်းချီဆရာမကလေး အလောင်း ဘယ်လို တွေ့ရ တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလို ဆရာကြီးရဲ့ သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ညနေ နေဝင် မိုးချုပ်အထိ ရွက်လှေစီးနေတဲ့ မစ္စတာ မောရစ်ဆိုတဲ့ ဘိုကပြားက အဲဒီကား ဆိပ်ကို သူ့ရွက်လှေ ထိုးဆိုက်ကာနီး ပျဉ်းမပင်ကလေး အောက်ခြေရင်းမှာ ရေကူးဝတ်စုံ အပြာကြားနဲ့ လဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ သဏ္ဍာန်လိုလို မြင်လိုက် ရတာနဲ့ မသင်္ကာလို့ သေသေချာချာ အနားသွားကြည့်တော့ ကပြားမကလေး အလောင်းကို တွေ့ရတာပါပဲ ဆရာကြီး။ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာကြီးကလည်း မနည်း ပါဘူး။ သွေးတွေဆိုတာလည်း ရင်ပတ်နဲ့ အင်္ကျီအပေါ်ပိုင်းမှာ ရစရာမရှိဘူးတဲ့ ခင်ဗျ။ အနားမှာတော့ ထိုင်ခုံကလေး တစ်ခုံနဲ့ ပန်းချီကား ထောင်တင်ထားတဲ့ ဘောင်ကလေးတစ်ခုရယ်၊ ရေဆေးရောင်စုံသေတ္တာ ကလေးတစ်လုံးရယ်၊ ဖန် ခွက်ရယ် တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ချွတ်ပြီး ပုံထားတဲ့ အောက်ခံအင်္ကျီနဲ့ ပိုးဂါဝန် တစ်ထည် ခါးပတ်တွေ့ရပါတယ် ဆရာကြီး။ ပြီးတော့ ပန်းချီကားဟာ အဲဒီနေရာ ကနေပြီး ရေးဆွဲတဲ့ ပုံဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပါတယ်။ မှိုင်းနေတဲ့ ကျွန်းကလေးနဲ့ အင်းယားရေပြင်ပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေတဲ့ ရွက်လှေကလေး နှစ်စင်းပုံပါပါတယ်။ လက်ယာဘက် အစွန်းဆီမှာ ကမ္ဘောဇ ဟိုတယ်ကို သစ်ပင်တွေကြားက ခပ်ရေး ရေး မြင်ရတဲ့ ပုံပါလို့ ဒီနေရာကနေပြီး ရေးဆွဲတဲ့ကားဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပါတယ်”

“အေးလေ ဒါတွေကတော့ သေချာပြီ ထားပါတော့။ ကားစောင့်တဲ့ ကရင်ကလေးကို ဘယ်လိုဖမ်းထားတယ်။ ဘယ်လို အဆက်အစပ်ရှိတယ် ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုကို ခင်ဗျ။ တရုတ်ကပြား ပန်းချီဆရာမကလေး အလောင်းတွေ တာက နေဝင်ရီသရော ခြောက်နေရိခွဲလောက်မှာ ခင်ဗျ။ အဲဒီနေ့က သောကြာ နေ့ဆိုတော့ လူသိပ်မစည်လှဘူး။ မစွတာ မော်ရစ်လည်း ရွက်လှေသင်းမှာ ဆောင့် တဲ့ လူနှစ်ယောက်နဲ့ ဒရမ်ကုလားကို အော်ခေါ် ကားဆိပ်မှာ တွေ့ရတဲ့ ပိုင်ရှင် မရှိတဲ့ အိုပယ်ကားကလေးပေါ် အလောင်းကို တင်ပြီး ဌာနကို ပို့တာကို ခင်ဗျ။ အဲဒီအချိန်နဲ့ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ ကျွန်တော့် ရဲဌာနက စက်ခါး ပတ္တရောင် ၃ ယောက် အင်းယားဘက်လှည့်အသွား အင်းယားဆောင် မရောက်ခင်လောက်မှာ သစ်ပင်အုပ်ထဲက မည်းမည်း မည်းမည်းနဲ့ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဝင်းထရုံ ကျော်တက်၊ လမ်းဘက် ထွက်လာတာ မြင်ရတာနဲ့ ကုံကော်ပင်ကလေးတစ်ပင် အရိပ်အောက်က ခိုပြီး ဖမ်းလိုက်ကြပါတယ်။ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ အဲဒီ ကရင် လေးပဲ ဆရာကြီး။ သူ့နာမည်တောင် ရဲသားတွေက မေးလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော့် ဆီရောက်မှ ကျွန်တော် မနည်း ချော့မော့ မေးလို့ရတာ ခင်ဗျ။ သူ့နာမည်က ဖိုးဝေတဲ့၊ ရေကူးကလပ်မှာ ညလည်း စောင့်၊ အသင်းသားတွေက တိုလီမိုလီ ခိုင်းစရာရှိလည်း ခိုင်းတဲ့သူငယ်ပေါ့ ခင်ဗျာ”

“အင်း ... ပြောပါဦး”

“သူ့ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဘာတွေ သလဲဆိုတော့ မိကျောင်းရေနဲ့ ချုပ် ထားတဲ့ မိန်းမကိုင် ပိုက်ဆံထည့်တဲ့ သားရေအိတ်ကလေးတစ်လုံးအထဲမှာ ငွေစက္ကူ ၁၀၀ တန် ၂၁ ချပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူဝတ်တဲ့ မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ထဲ က ကားဒရိုင်ဘာများ ကိုင်လေ့ရှိတဲ့ စပါနာကြီးတစ်ခု၊ အဲဒီစပါနာကြီးမှာလည်း သွေးတွေ စွန်းလို့။ ပြီးတော့ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီမှာလည်း ရင်ဘတ်မှာ သွေး နှစ် သုံးစက် စွန်းနေတာ တွေ့ရတယ် ဆရာကြီး။ သူ့ဆီမှာ တွေ့ရတဲ့ ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်ကျော် ပါတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကလည်း သေသူ မလွန်ကြည်ရဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်ကြောင်း ပြီးတော့ ဆရာမကလေးဟာ အိမ်က ငွေ ၃၀၀၀ လောက်ပါလာပြီး ဒီအိတ်ကလေးထဲမှာ အမြဲထည့်ထားတတ်တဲ့အကြောင်း ဦးတိုက်လုံက အစစ်ခံပါတယ်။ သူ့မိုးကာ အင်္ကျီထဲမှာ တွေ့ရတယ်ဆိုတဲ့ လက်နက်ဟာ ဒီ စပါနာကြီးပါပဲ ဆရာကြီး”

ဦးဘကြည်လည်း စက္ကူဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသည့် စပါနာကြီးပါသော အထုပ်ကို ဒေါက်တာ ဦးမောင်ကြီးအား ဖြေ၍ပြလေသည်။ စပါနာမှာ အလျား ၁၀ လက်မခန့်ရှိ၍ တစ်ဘက်တွင် နှစ်လက်မခန့်ထုရှိပြီးလျှင် အခြားတစ်ဘက်

တွင် တစ်လက်မခန့်ရှိ၏။ နှစ်လက်မထူရှိသော နေရာ၌ ညိုမည်းစေးထမ်းသော အရည်များ အနံ့အပြား ပေကျံလျက်ရှိလေသည်။

“နို့ သူကကော ဘယ်လိုပြောသလဲ”

“သူ မသတ်ဘူးချည်း ပြောနေပါတယ် ဆရာကြီး။ သူ မသတ်ဘူး ဆိုတဲ့စကားနဲ့ သူ့နာမည်ကလွဲပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ ကျွန်တော်တို့ မေးလို့ မရပါ။ ဘူး ခင်ဗျာ။ ဒီသူငယ်က အရင်တစ်ခါလည်း ကားတစ်စီးထဲက ကျကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သားရေအိတ်တစ်လုံးကို ယူထားဖူးတယ် ခင်ဗျာ။ နို့ပေမယ့် ပစ္စည်းကလည်း အဖိုးမတန် ပထမအကြိမ်လည်း ဖြစ်ပြန်မို့ သူ့ကို ဌာနက ဆုံးမပြီး လွှတ်လိုက်ဖူးတယ်။ ခိုးလက်စကလေးက ရှိတော့ တရုတ်မကလေး ရေချိုးပြီး တက်အလာမှာ စပါနာနဲ့ ခေါင်းကို တစ်ချက်တည်း ချပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို လုယူလာတာ ဖြစ်မှာပါပဲ”

“နို့ပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက သူ ပိုက်ဆံအိတ်ကို တွေ့ရင် မိန်းကလေးကမ်းပေါ်တက်မလာခင် ယူပြီး ချက်ချင်း ထွက်ပြေးနိုင်လောက်တယ် မဟုတ်လား ကိုဘကြည်ရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေးမယ်ဆိုလည်း တွေးစရာပါ ခင်ဗျာ။ နို့ပေမယ့် လက်နက်ရော၊ ခိုးရာပါပစ္စည်းရော၊ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီမှာ သွေးစွန်းတာရော အားလုံး တွေ့နေရတော့”

“ဟုတ်တာပေါ့။ သူမသတ်ရင် ဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်ကရတယ်ဆိုတာ တရားခံမှာ ပြောဖို့ တာဝန်ရှိတာပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး။ မျက်မြင်သက်သေမရှိတဲ့ အမှုမှာ ဒီအချက်တွေ သာပြီး အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာကြီးအနေနဲ့ ကောင်လေးကို တီးခေါက်ကြည့်ပေးစေချင်ပါတယ်။ သူ စကားပြောလာရင်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း အလုပ်နည်းနဲ့ အမှုလည်း တရားမှန်ကန်ရာ ရောက်ဖို့ပါပဲ”

“ကိုင်းလေ ... ခင်ဗျား ကောင်လေးသာ ထုတ်ခဲ့စမ်းပါ။ ကျုပ် ကြည့်ပါဦးမယ်”

ဆရာကြီးသည် ဆေးတံကို သောက်ရင်း အင်းလျားကန်စောင်းရှိ ရေကူးအသင်းရုံကလေး၊ ၎င်းနောက်ဘက်မှ ထင်းရှူးပင်များ၊ ရှေ့မျက်နှာစာရှိ ထွင်းမပင်နှင့် သရက်ပင်များ၊ ၎င်းနှင့် ဝါး နှစ်ရိုက် သုံးရိုက်ခန့် အကွာတွင်ရှိနေသော ကားများ ရပ်သည့်နေရာ၊ ၎င်းပြင် လမ်းဘက်သို့ ထွက်သော လူလမ်းကလေး၊ ရတနာဆောင်နှင့် အင်းယားဆောင်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ရှိ ကန်ဘက်မှ တောအုပ်ကလေးများကို စိတ်ကူးဖြင့် တွေး၍နေမိ၏။

မကြာမီ အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီးနောက် ရဲသားတစ်ယောက်သည်

တရားခံကို အခန်းတွင်းသို့ သွင်းလာလေသည်။ သူငယ်မှာ အသားလတ်လတ်၊ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်းနှင့် နှာခေါင်း အနည်းငယ် ပြားယောင်ယောင် ရှိသော်လည်း နဖူးကျယ်၍ မည်းနက်သော ဆံပင်ရှိ၏။ ဆံပင်များမှာ အတော်ပင် ရှည်နေပြီဖြစ်၍ လည်ကုပ်ပေါ်၌ ဝဲလျက်ရှိလေရာ မည်းနက်သော မျက်ခုံးများမှာ ဆေးရေး၍ထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ အမူအရာမှာ ကြောက်ရွံ့တုန် လှုပ်နေဟန်ရှိသော် လည်း အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျန်းမာပြည့်ဖြိုးသော မျက်နှာရှိလေသည်။

ဒေါက်တာ ဦးမောင်ကြီးက ညွှန်ပြသဖြင့် ထိုသူသည် စားပွဲရှေ့၌ထား သော ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်လေ၏။ ဦးမောင်ကြီးသည် မိမိကုလားထိုင်ကို ခုံရှည်အနီးသို့ ရွှေ့သွားပြီးနောက် အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ပြီးလျှင် မီးညှိ၍သောက်၏။ ထို့နောက် တစ်လိပ်ကို ထိုသူငယ်အား ပေးရာ သူငယ် သည် ရဲမှူး ဦးဘကြည်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“သောက်သာသောက်ပါကွဲ့၊ ငါ ပြောထားပြီးပါပြီ။ ဦးဘကြည် ခွင့်ပြု ပါတယ်”

သူငယ်သည် တုန်ရီသော လက်များဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက် ယူလေ၏။ ဦးမောင်ကြီးက ဓာတ်မီးခြစ်ဖြင့် မီးညှိပေးလေ၏။

“ဒီလိုပေါ့ကွယ်၊ အချုပ်ခံရတဲ့အခါတော့ ဆေးလိပ်ငတ်တာပေါ့။ နောက်ကိုလည်း ငါ မကြာမကြာ လာခဲ့ပါ့မယ်။ မင်း ဆေးလိပ်သောက်ရ အောင်”

သူငယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောချေ။ သို့သော် ဒေါက်တာ ဦးမောင်ကြီးအား ကျေးဇူးတင်သော မျက်နှာဖြင့် ပြန်၍ ကြည့်နေလေသည်။ သူငယ်မှာ ကိုယ်ကာယ ထွားကြိုင်းသလောက် မျက်နှာမှာ နယျိုလျက် ဇူးရှ တောက်ပသော မျက်လုံးများရှိ၏။ ဝတ်၍ထားသော စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် အင်္ကျီမှာ ဟောင်းနွမ်းရုံမျှမက အပေါက်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။

ဦးမောင်ကြီးက မျက်နှာကို ယခင်ကထက် ချိုသာစွာ ထားလျက် -
“မင်း ငါ့ကို သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဆရာဝန်လေ ... ဦးမောင်ကြီးတဲ့။ မင်း မမှတ်မိသေးရင်သာ ရှိရမယ်၊ အရင်တစ်ပတ်က စနေနေ့ညနေ ရွက်လှေ အသင်းကို ငါတစ်ယောက်တည်း စောစောရောက်လာတယ်။ ငါ့ကားက အနီ ကြီးကွ။ မင်း ပြေးလာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးတော့ မင်းကို ငါ ငွေတစ်ကျပ် ပေး လိုက်တယ်လေ”

သူငယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နဲစွာ စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ အဝေး သို့ လှမ်းကြည့်လျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ် ပြုံးလာကာ “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

“အေးပေါ့ ... ငါက ဆရာဝန် ဦးမောင်ကြီးတဲ့၊ မှတ်ထား။ နောက်ကို လည်း မင်းကို ပိုက်ဆံပေးဦးမှာပေါ့ ... မင်းနာမည်က ဘယ်သူ”

“ဖိုး ... ဝေ”

အသံမှာ များစွာ တုန်ရီခြင်း မရှိလှတော့ချေ။ သို့သော် ပြောဆိုပုံမှာ ကလေးဆန်လှ၏။

“ဪ ... ဖိုးဝေတဲ့ ဟုတ်လား။ အေး ... မင်းနာမည် ငါမှတ်ထား မယ်။ မင်းလည်း ငါ့ကို မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလို့ ပြောရတယ်။ ငါက ဆရာဝန်ကိုကဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အေး ... ဒီလိုပြောတော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဆရာနာမည်က ဦးမောင် ကြီးတဲ့။ ဟိုမှာ ထိုင်နေတာက ရဲမှူး ဦးဘကြည်တဲ့၊ မှတ်ထားနော် မောင်ဖိုးဝေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အဲဒီ ရဲမှူးဦးဘကြည်ဆိုတာက ဆရာရဲ့ မိတ်ဆွေ၊ မင်းလိုပေါ့။ မင်းလည်း ငါ့မိတ်ဆွေပဲ။ ဪ ... ဒါထက် မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီခေါ်လာကြ သလဲဆိုတာ သိလား မောင်ဖိုးဝေ”

ဖိုးဝေ၏ မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ဖြစ်၍ သွားပြီးလျှင် အဖြေ ပေးရန် တွန့်ဆုတ်နေသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်-

“မသိဘူး ဆရာ”

“အေး ... မသိရင် ဆရာက ပြောပြမယ် ... နားထောင်နော်။ မင်းကို သူတို့ ဒီခေါ်လာတာ မေးစရာ နည်းနည်းပါးပါး ရှိလို့ ခေါ်လာတယ်။ မေးမယ့် ကေးတွေက လွယ်လွယ်ကလေးပါကွယ်။ မင်း မနေ့က ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ မေးမလို့၊ မင်းကလည်း မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြေနော်။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ဆရာလည်း ရှိပြီ။ မင်း ဘာမှ မဖြစ်ရဘူး။ အားလုံးနေရာကျသွားမှာပဲ ဟုတ်လား မောင်ဖိုး ဝေ”

ဖိုးဝေသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောသော်လည်း ဦးခေါင်းကို ခြည်းညင်းစွာ ညိတ်လိုက်လေသည်။ ဒေါက်တာ ဦးမောင်ကြီးက ဦးဘကြည် အား တစ်စုံတစ်ရာကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ လက်ရေးတိုစာရေး တစ်ယောက်သည် ဖိုးဝေထိုင်နေသော ခုံနောက်ဘက်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးသို့ အမှတ်မဲ့ ရောက်လာလေ၏။ ဖိုးဝေသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် -

“ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

သူသည် စကားကို အဆုံးသတ်လိုသည့်ဟန်ဖြင့် ခပ်လေးလေးပင် ပြောလိုက်လေသည်။ ဦးမောင်ကြီးသည် မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးထားကာ ဦးခေါင်းကို ရှမ်းလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး မောင်ဖိုးဝေ၊ လူဆိုတာ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမယ် မဟုတ်လားကွဲ့။ ဘာမှ မလုပ်ဘူးဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဥပမာကွယ် မင်း မနေ့က မနက် အိပ်ရာကထတယ်။ ထပြုံး မျက်နှာ သစ်တယ်။ မျက်နှာသစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်တယ်”

ဖိုးဝေက ချက်ချင်း ဖြတ်၍ -

“ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် မသောက်ဘူး။ ပိုက်ဆံမရှိလို့ မသောက်ရဘူး ဆရာ”

“အေးလေ မသောက်တာ ထားပါတော့။ ပြီးတော့ အဝတ်လဲချင်လဲမယ်၊ ရေချိုးမယ်၊ ရေချိုးပြီး မနက်စာ စားမယ်ကွယ်။ အဲဒါတွေ ပြောတာပေါ့”

“ကျွန်တော် မနက်စာ မစားဘူး ဆရာ”

“ဟေ ... မနက်စာ မစားဘူး ဟုတ်စ”

“ဟုတ်လား၊ မနက်စာ မစားဘူးလား”

ရဲမှူး ဦးဘကြည်ကပါ ဝင်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ဖိုးဝေသည် ဦးဘကြည်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ကြည့်လိုက်၏။ ဦးမောင်ကြီးကမူ ဦးဘကြည်အား ဝင်၍ မပြောရန် မျက်ရိပ်ပြလေသည်။ ထို့နောက် ဖိုးဝေ၏ပခုံးကို ပုတ်လျက်-

“ဘာဖြစ်လို့ မနက်စာ မစားတာလဲကွဲ့”

“ညနေမှ စားတာပဲ။ ပျော်ပွဲစားလာတဲ့လူတွေကလည်း ပေးတယ်။ အဲဒီတော့မှ စားတယ် ဆရာ”

“ဪ ... ဒါဖြင့် ညနေစောင်း ပိုက်ဆံရမှ ဝယ်စားတယ်ဆိုပါတော့။ တစ်ခါတလေလည်း ပျော်ပွဲစားလာတဲ့ လူတွေက သူတို့ ကျန်တာတွေ ပေးသွားတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဖိုးဝေ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“ကိုင်း ... ဒီတော့ မနေ့ကမနက် မင်းအိပ်ရာက ထ၊ မျက်နှာသစ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“ဘယ်အချိန်လောက်လဲ”

“မသိဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ နာရီမှ မရှိဘဲ။ နို့ဗေမယ့် ခပ်စောစောပဲ”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ မင်းအိပ်ရာကထ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကားတစ်စီးမှ မရောက်သေးဘူး ဟုတ်စ”

“မရောက်သေးဘူး။ တစ်စီးမှ မရောက်သေးဘူး”

“နောက် နေ့လယ်နေ့ခင်းလောက်ကျတော့ ကားတွေ ရောက်လာပြီး ပထမဆုံး ရောက်လာတဲ့ကားကွယ်။ ဒီကားတော့ မင်းမှတ်မိမှာပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အဲဒီကားထဲမှာ ဘယ်သူပါသလဲကွဲ့”

ဖိုးဝေသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ အဖြေမပေးချေ။ ဆိတ်ဆိတ်သာ ရှိနေလေသည်။ ဦးမောင်ကြီးသည် ဦးခေါင်းကို ရမ်းလျက် -

“ဒီမှာ ဖိုးဝေ၊ မင်း မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာ ငါသိပါတယ်။ ဘယ်သူ မောင်းလာတယ်ဆိုတာ မင်း မှတ်မိတယ်။ ကားတွေဆိုက်တဲ့ နေရာနားမှာ ပျဉ်းမပင်ကလေးတွေ၊ သရက်ပင်အုပ်တွေ ရှိတယ်။ မင်း နေတဲ့ အသင်းရုံ ကလေး နောက်ဖေးဘက်မှာ ထင်းရှူးပင် နှစ်ပင် သုံးပင် ရှိတယ်။ ဒီဟာတွေ အားလုံး မင်းသိတာပေါ့။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက် မင်းက နောကြောနေတဲ့လူပဲ။ ပြီးတော့ မင်းက မှတ်ဉာဏ်လည်းကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ကိုင်း ... ဒီတော့ အဲဒီ ပထမဆုံး ရောက်လာတဲ့ကားကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် မောင်းလာတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဖိုးဝေ”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ ငယ်ငယ်က ကျွန်တော် မှတ် ဉာဏ် သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ပြီးတော့ အင်းလျားဆောင်နဲ့ တည့်တည့် သရက် ပင်အုပ်ထဲမှာ ရှဉ့်တွေ သိပ်ပေါတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်မှာပေါ့ကွဲ့။ အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်လို ဂါဝန်မျိုး ဝတ်ထား သလဲကွယ်၊ မင်းမှတ်မိမှာပေါ့”

“အဝါရောင်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီတော့ ကားစောင့်ဖို မင်းကစပြီး သူ့ကို စကားပြော သလား။ သူကစပြီး ပြောသလား၊ သူက ဘာပြောသလဲ”

“သူက ဘာမှ မပြောဘူး။ ကျွန်တော် ပြောတယ်”

ထိုခဏ၌ ဆရာဝန်ကြီး မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ဖိုးဝေအတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် ရောက်လာ၏။ ဆရာဝန်က ရဲမှူးထံ အခွင့်တောင်းပြီးဖြစ်၍ ဘာမျှမကြောက်ဘဲ စားသောက်ရန်ပြောရာ ဖိုးဝေသည် ပေါင်မုန့်ကို နှစ်ကိုက် သုံးကိုက်ဖြင့်ကုန်အောင် စားပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကို အငမ်းမရ သောက်ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် စီး ကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်သောက်ပြီးလျှင် ဖိုးဝေအား တစ်လိပ်ပေးပြန်ရာ ဖိုးဝေ သည် မျက်စိများကို မှိတ်ကာ အားပါးတရ ရှူရှိုက်လျက် ရှိလေ၏။

“ဪ ... မင်းကစပြီး ပြောတာကိုး၊ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

“ကျွန်တော်က ကားစောင့်ပေးမယ်၊ တစ်ကျပ်ပေးရမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွဲ့... သူ့ကားကို တစ်ညနေလုံး စောင့်ပေးရမှာပဲ”

“သူက ငွေတစ်ကျပ် ထုတ်ပေးတော့ သူ့ကားထဲမှာ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရေစပ်နားအထိ သယ်ပေးရတယ်”

“ဘာပစ္စည်းတွေကို ပြောတာလဲ”

“အရပ်ရေးတာတွေ၊ ခါတိုင်းလည်း ဒီပစ္စည်းတွေ ပါလာတာပဲ”

“ဪ... အရင်ကလည်း သူ ဒီလိုပဲ လာသလား”

ဖိုးဝေသည် အတန်ငယ် ရပ်တန့်သွား၏။ ထို့နောက်မှ -

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် လာတယ် ထင်တာပဲ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး... နေပါဦး။ သူက ဘာရုပ်တွေရေးသလဲ ဖိုးဝေ”

ဦးခေါင်းကို ရမ်းလျက် -

“ဒီဟာတွေ မသိဘူး ဆရာကြီး။ သူ့အနားမှာ နေတာ မကြိုက်လို့ မကြည့်ရဘူး”

“အရင်က သူ အရပ်ဆွဲနေတာ မင်း စောင့်ကြည့်နေဖူးလို့လား”

ဤနေရာ၌ ဖိုးဝေသည် အဖြေမပေးချေ။ ဒေါက်တာ ဦးမောင်ကြီး မျက်နှာမှ ရဲမှူးဘက်သို့လည်းကောင်း၊ ရဲမှူးထံမှ တံခါးပေါက်ဆီသို့လည်းကောင်း ငေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက လေသံကို ယခင်ကထက်နှိမ့်လျက် -

“မင်းက အဲဒီလို သူ့ကို စကားစပြီး ပြောတော့ သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး၊ ခေါင်းညိတ်ရုံပဲ ညိတ်မယ်၊ ပြုံးမယ်၊ ငွေတစ်ကျပ် ချက်ချင်း ထုတ်ပေးမယ်။ ဒါနဲ့ သူက ရေစပ်ကို ဆင်းသွားတော့ မင်းက သူ့ပစ္စည်းတွေယူပြီး သူ့နောက် လိုက်သွားရတယ် ဆိုပါတော့”

ဖိုးဝေသည် ထိုအချိန်ထိ သူ့အပေါ်တွင် စွပ်စွဲမှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသေးသဖြင့် စကားကို အတော်အတန် သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ပြော၍လာတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ဒီနောက် သူက ရေစပ်ဘက် ဆင်းသွားတော့ ကျွန်တော်လည်း ကားစောင့်နေတဲ့နေရာက သူ့ကို မမြင်နိုင်တော့ဘူး”

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ဖိုးဝေ၊ ဆရာ တစ်ခု မေးမယ်။ မင်းက ကားရပ်တဲ့နေရာမှာ စောင့်နေတော့ သူလာပြီးတဲ့နောက် အတော်ကြီး ကြာအောင် ဘယ်ကားမှ မရောက်လာဘူး။ ဆရာပြောတာ မှန်သလား”

“မလာဘူး ဆရာကြီး”

ထိုအခါ ဦးဘကြည်သည် စိတ်မရှည်နိုင်သည့် ဟန်ဖြင့် ကြားဖြတ်
၍ -

“အဲဒီအချိန်တွေမှာ မင်းဘာလုပ်သလဲကွယ် ပြောစမ်း”

ဖိုးဝေသည် မျက်စိကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် မှိတ်၍ မျက်တောင်ခတ်
လိုက်၏။ ထို့နောက် စိတ်ထဲတွင် လေးလံလာသည့်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်
ချက် ချလိုက်သံကို ဆရာဝန်ကြီး ကြားလိုက်ရ၏။

“ဒီမှာလေ ... ဦးဘကြည် ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ။ ဒီလောက်လည်း အရင်
မလိုပါနဲ့ဦး။ ဒီမေးခွန်းမှာ အဖြေမလိုလှပါဘူး။ ဖိုးဝေက စိတ်ထား သဘော
ထား အင်မတန်ကောင်းတဲ့ သူငယ်ဗျ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူလုပ်ချင်ရင် လုပ်တော့
လုပ်လိုက်တာပဲ။ နို့ပေမယ့် အဲဒီလို သူလုပ်ပြီးတော့လည်း မှားမှန် သိပါတယ်
ဗျာ”

ဆရာဝန်ကြီးသည် ဖိုးဝေဘက်သို့ တစ်ဖန် လှည့်လျက် -

“ကိုင်း ... ဖိုးဝေ၊ ဆရာ တစ်ခုပြောမယ်။ အခု တို့ မေးတာတွေကို
မင်း ကောင်းကောင်း မဖြေတတ်ဘူး။ မနေ့က ညနေပိုင်းမှာ မင်းဘာလုပ်ခဲ့
တယ်ဆိုတာတွေ ဆရာက အားလုံးလိုလို သိတယ်။ ဒီတော့ ဆရာက အစီ
အစဉ်အတိုင်း တစ်ခုစီ လျှောက်ပြောသွားမယ်။ ဆရာ မှားရင် မင်းက ပြော
နော်။ ဘယ်နေရာမှာ မှားတယ်လို့ ဟုတ်ပြီလား ဖိုးဝေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“သူ့ပစ္စည်းတွေ ရေဆိပ်လိုက်ပို့ပြီးတော့ ကားတွေ ရပ်တဲ့နေရာ မင်း
ပြန်လာပြီး နောက်ထပ်ကားများ ရောက်ဦးမလားလို့ မင်း မျှော်နေတယ်။
ဘယ်ကားမှ နောက်ထပ် မလာဘူးဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ မလာဘူး”

“မိန်းကလေး ပန်းချီရေးနေတဲ့နေရာကိုလည်း မင်း မမြင်ရတော့ဘူး။
သူ့ကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့ဘူး ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“ဒီတော့ ကားစောင့်နေရင်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ လမ်းဘက်ကို ထွက်သွား
ရော”

“လမ်းဘက်ကို မသွားဘူး ဆရာ။ အင်းလျားဆောင်ရှေ့က သရက်ပင်
အုပ်ဆီကို သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ရှဉ့်တွေ သိပ်ပေါတာပဲ ဆရာ။ အဲဒီတော့အုပ်
ထဲမှာ ရေတွင်းပျက်လို တွင်းကြီးတစ်တွင်း ရှိတယ်။ အဲဒီတွင်းထဲကို ဆင်းပြီး
ကျွန်တော် ထောင်ဖမ်းတာ တစ်နေ့ တစ်ကောင် နှစ်ကောင် မိတယ်”

“မင်း က ဘာလုပ်ဖို့ ထောင်တာလဲ”

“ရောင်းစားရတယ် ဆရာ။ တရုတ်သူဌေးတွေက ဝယ်တယ်။ တစ်ကောင် နှစ်ကျပ်၊ ကြီးရင် သုံးကျပ်”

သူနားလည်သော အရာများ၊ သူ့ကျွမ်းကျင်သော နေရာများနှင့် ပတ်သက်၍ပြောလျှင် ဖိုးဝေသည် သူ့အမှုအကြောင်းကိုပင် မေ့လျော့ကာ အာသွက်လျှာသွက် ဖြစ်၍ လာ၏။

“အဲဒီနေ့က မင်း ရှဉ့်ထောင်ထားတယ် ... မိသေးသလား”

“မမိဘူး”

“ရှဉ့်တစ်ကောင်မှ မမိတာနဲ့ မင်းလည်း သရက်ပင်အုပ်ထဲက ထွက်လာရောဆိုပါတော့။ ဒီနောက် ကမ်းဘက်ကို လျှောက်လာတော့ အင်းလျားကန်ကို ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“ဒီတော့ ... တရုတ်ကပြားမကကလေးကိုလည်း မြင်ရတယ်။ သူက ပန်းချီဆွဲချင် ဆွဲနေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ သူ့ကို မမြင်ရတော့ဘူး။ သူ့ ပစ္စည်းတွေတော့ မြင်ရတယ်”

“အမှန်ပဲလားကွဲ့။ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦး ဟုတ်ရဲ့လား”

“အမှန်ပဲ ဆရာ။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မိန်းကလေးက အင်းလျားကန်ထဲ ဆင်းရေကူးနေသလား”

“ဒီလိုပဲ ထင်တယ် ဆရာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သွား ...”

ဤနေရာသို့ရောက်သောအခါ ဖိုးဝေသည် စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ဆရာဝန်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရာမှ ရဲမှူး ဦးဘကြည်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးသည် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညိတ်လိုက်ပြီးနောက်-

“ဪ ... သူ့ကို မမြင်ရတော့ ကန်ထဲမှာ ရေကူးနေပြီ။ မင်းကို မမြင် နိုင်တော့ဘူး ဆိုပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေဆီ မင်းသွားရော ဆိုပါတော့ကွာ”

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် -

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“မင်း ဟိုရောက်သွားတော့ သူ့ပစ္စည်းတွေကို တွေ့ရတယ်။ ပန်းချီကား၊ ပန်းချီကားတင်ပြီး ဆွဲတဲ့ခုံ၊ ဆေးဘူးတွေ၊ သူ့အဝတ်အစား၊ အောက်ခံအင်္ကျီဂါဝန် ဆိုပါတော့ကွယ်”

ဆရာဝန်ကြီးသည် နေရာမှထသွားပြီးလျှင် ဦးဘကြည်၏ စားပွဲအံဆွဲထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး တစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် လက်ဖြင့်ကိုင်၍ -

“ဒီမှာ ဖိုးဝေ၊ ဟောဒါကိုလည်း မင်းတွေ့တယ်။ ဒီတော့ ဒါကို မင်းယူရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပုလိပ်တွေက ဒီပိုက်ဆံအိတ်ကို မင်းကိုယ်မှာ တွေ့တာကိုကွဲ့။ ကိုင်း ... ယူတယ် မဟုတ်လား ဖိုးဝေ၊ ဆရာကို ပြောစမ်း။”

ဖိုးဝေသည် စကားပြန်၍ မပြောချေ။ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှ၏။ ထို့နောက် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ အောက်သမံတလင်းကိုကြည့်ကာ -

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ကျွန်တော် ယူမိပါတယ်။ အစက ကျွန်တော် ယူမယ်လို့ စိတ်မကူးပါဘူး ခင်ဗျာ။ အဝတ်တွေပေါ် အဲဒီပိုက်ဆံအိတ်ကလေး အဆင်သင့်တွေ့လို့ ကျွန်တော် ကောက်ယူမိပါတယ်။”

ထိုအခါ ရဲမှူးဦးဘကြည်က စိတ်မရှည်နိုင်သည့် ဟန်ဖြင့်လှမ်း၍ “ကိုင်း ... ဒီပိုက်ဆံအိတ် ယူပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲကွယ် ပြောစမ်း။” ဟု တစ်ခွန်းဝင်၍ ထောက်လိုက်၏။ သို့သော် ဒေါက်တာ ဦးမောင်ကြီးက -

“နေပါ ဦးဘကြည် နေပါ။ ဒီဟာတွေ ဖိုးဝေက ဘာမှ ပြောဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့က သိတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က တစ်ခုစီ ပြန်ပြောတဲ့အခါ ဖိုးဝေက ကျုပ်မှားရင် ဘယ်နေရာ မှားတယ်။ ကျုပ် မှန်ရင် ဘယ်နေရာမှန်တယ်။ အဲဒီလို ပြောဖို့ ကျုပ်တို့ လုပ်ထားတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဖိုးဝေ။”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီးက အားလုံး သိတယ်။”

“ဒီတော့ ဆရာက ဆက်ပြောမယ်နော်။ ဒီပိုက်ဆံအိတ်ကလေးရတော့ မင်းလည်း သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြေးတာပဲ။ အဲဒီသရက်ပင်အုပ်ဆီကို ပြေးချင်ပြေးမှာပေါ့ကွယ်။”

“မဟုတ်ဘူး။ ပထမ ကျွန်တော် မပြေးဘူး။ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားတာပဲ။ နောက် ကန်ထဲက အော်သံကြားရတော့မှ ကျွန်တော် ပြေးတယ်။”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။ ပိုက်ဆံအိတ် မင်း ယူသွားတာ မြင်လို့ အော်တာပေါ့။ ဒီတော့ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း တောအုပ်ထဲ ပြေးရောဆိုပါတော့ ဖုန်းရအောင်ပေါ့နော် ... ဟုတ်လား ဖိုးဝေ။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ နို့ပေမယ့် အဲဟိုပုန်းချင်တဲ့ နေရာ မရောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပုန်းနေရင် ဘာမိမလဲ။ ကျွန်တော့်နေရာက သိပ်ကောင်းတာ။”

“ဒီနောက် ပုလိပ်တွေက မင်းကို ဖမ်းတာပဲ ဆိုပါတော့။”

ဖိုးဝေသည် စကားပြန်၍ မပြောတော့ချေ။ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ကူးနေသည့်ဟန်ဖြင့် တွေဝေငေးမောလျက်ရှိ၏။ သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို နောင်တရမိသည့်ဟန်ဖြင့် ညှိုးငယ်လျက်ရှိလေသည်။

“ကောင်းပြီ ဖိုးဇေ၊ ပုလိပ်တွေက မင်းကို ဖမ်းလိုက်တယ်ဆိုတာ တို့ သိပြီ။ အဲဒီလို ဖမ်းလိုက်တော့ မင်းဟာ တစ်ခါတည်း အလန်တကြား ဖြစ်သွား တယ်။ မင်းက အတင်းရုန်းသေးတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းဝတ်တဲ့ ကုတ်အင်္ကျီပေါ် မှာ သွေးစွန်းနေတာ တွေ့ရတာပေါ့။ ဆရာ မှားရင် ပြောနော်။ မင်းဟာ သိပ် ကြောက်သွားမှာပဲ။ မကြောက်ဘူးလား ဖိုးဇေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် သိပ် ကြောက်သွားပါတယ်”

“အဲဒီလို ကြောက်ပြီး အလန်တကြား ဖြစ်တဲ့အခါ ဟောဒီစပါနာကြီး ကို မင်းအသုံးပြုတယ် မဟုတ်လား ဖိုးဇေ”

ဆရာဝန်ကြီးသည် ဦးဘကြည် အံ့ဆွဲထဲမှ အညိုရောင်စက္ကူဖြင့် သေ ချာစွာ ရစ်ပတ်ထားသော စပါနာ ဝက်အူလှည့်ကြီးကို ထုတ်၍ ပြလေသည်။

ဖိုးဇေသည် ပြန်၍ အဖြေမပေးချေ။

ဆရာဝန်ကြီးက အားပေးသော လေသံဖြင့် ဆက်လက်၍ -

“ကိုင်း ... ဖိုးဖေ၊ မင်း မိုးကာ အင်္ကျီအိတ်ကြီးထဲက ဟောဒီ စပါနာကြီး ကို တွေ့ရတယ်။ ဒီဟာကြီးကိုလည်း မင်း အသုံးပြုခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲက ပါလို့ တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်”

ဖိုးဇေသည် ငုံ့၍နားထောင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းကို ထောင်လိုက် ၏။

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အဲဒါ မှားတယ်”

ထိုအခါ ဦးဘကြည်သည် စက္ကူလိပ်ကိုဖြေ၍ စပါနာကြီးကို စားပွဲပေါ် သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီးနောက် ကြားဖြတ်၍ -

“ဘာမှားတာလဲ ဖိုးဇေရဲ့။ စပါနာကြီးဟာ မင်း မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ကြီး ထဲက ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဆရာကြီးက စပါနာအကြောင်း ပြောတာ မှားနေတာကို ကျွန်တော် က ပြောတာ ခင်ဗျ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ စပါနာကြီး မရှိသေး ဘူး”

“ဒါဖြင့် စပါနာကြီးဟာ ဘယ်က လာတာလဲ ဖိုးဇေ။ ဒီအချိန်အထိ မင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ဒါကြီး မရှိသေးဘူးဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သေချာပါတယ် ဆရာကြီး။ သူ့မှာ ရှိတာပေါ့”

ဆရာဝန်ကြီးက ဦးခေါင်းကို ရမ်းလျက် -

“သူ့မှာရှိတာ ဟုတ်စ၊ ဟုတ်လား ဖိုးဇေ ... သေသေချာချာ ပြောခမ်း ပါဦးကွယ်။ သူ့မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ တရုတ်ကပြားမကလေးလား”

“ကပြားမကလေး မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး။ သူ ... သူ ... သူ ... သူ
က သစ်ပင်ကြားထဲက ထွက်လာပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကျွန်တော် ယူပြေးလို့
ကျွန်တော့်ကို လိုက်သတ်တာ ဆရာကြီး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
ထွေးလုံးသတ်ကြပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကျွန်တော်က ယူပြေးလာခဲ့တာပဲ”

“နေပါဦး ... မင် ယူတာက တရုတ်ကပြားမကလေးဆီက ယူလာတာ
မဟုတ်လား မိုးဝေရဲ့။ သူဆိုတာ ကပြားမကလေးကို ပြောတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ သူ့မှာရှိတာ”

“အဲဒီနေရာမှာတော့ မင်း မှားပြီ ထင်တယ် မိုးဝေ။ ကပြားမကလေးက
ရေကူးဝတ်စုံ ဝတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

မိုးဝေသည် ဆရာဝန်ကြီး နားမလည်သည်ကို အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်-

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အဲ ... သူက ဝတ်ထားတာ၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
ရေတွေ ရွှဲနေတာပဲ။ အဲဒီလို နှစ်ယောက်လုံးတော့ သူ့လက်ထဲက စပါနာကြီး
ကျွန်တော်က လုပြီး သူ့ကို ပြန်ရိုက်တာပေါ့ သေရော”

ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးဘကြည်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက် ကြည့်ကာ မျက်လုံးများ ပြူး၍ သွားကြ၏။

“အလို သေရောဟုတ်စ”

“ဟုတ်ကဲ့ သေရော။ ကျွန်တော်ကတော့ ရိုက်မယ် မကြံပါဘူး ဆရာ
ကြီးရယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို သတ်မယ်ကြံလို့ ကျွန်တော်က ပြန်ရိုက်ရတာ
ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် ရုပ်အင်္ကျီ သွေးတွေ စွန်းသွားတာပါ။ ဒီတော့
ကျွန်တော်လည်း သိပ်ကြောက်လာတာနဲ့ အလောင်းကို ဝှက်ပစ်ခဲ့တယ်”

“ဪ ... လက်စသပ်တော့ ကပြားမကလေးရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို
မင်းယူပြီး တောစပ်ထဲ ဝင်အပြေးမှာ သစ်ပင်ကြားထဲက လူတစ်ယောက်
ထွက်လာတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး”

“ဒီလူက သူ့လက်မှာ ပါတဲ့ စပါနာကြီးနဲ့ မင်းကို ရိုက်တော့ မင်းက
လူချင်း ဝင်ပူးပြီး သူ့ဆီက လက်နက်နဲ့ သူ့ ပြန်ချတာ သေရော”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြီးတော့ အလောင်းကို ဝှက်ပစ်ခဲ့တယ်”

“အလောင်းကို ကျောပိုးယူသွားပြီး ဝှက်ထားခဲ့တယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့သလဲ မိုးဝေ”

“ဆရာကြီးကို စောစောက ကျွန်တော် ပြောတဲ့ တွင်းကြီးထဲမှာ ခင်ဗျ။

ကျွန်တော် ရှဉ့်တွေကို ချောင်းဖမ်းတဲ့ တွင်းကြီးလေ”

ထိုအခါ ဆရာဝန် ဦးမောင်ကြီးသည် ဦးဘကြည်ဘက်သို့လှည့်၍-
“ဒီမှာ ကိုဘကြည်၊ ကျုပ်တို့ ကြားဖူးတဲ့ ရှေးက ဝန်မင်းတစ်ယောက်
အိမ်မှာ ထမင်းချက်နေတဲ့ ကသဲကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တူနေပြီဗျို့။ ဝန်မင်း
က မင်း ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်သလဲလို့ မေးတော့ ‘ပြောဘူး’ လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။
နှစ်ခါ သုံးခါ မေးလည်း ဒီအတိုင်းပဲလို့ ပြန်ပြောသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဝန်မင်းအ
စိတ်တိုလာပြီး ‘ငါတစ်ယောက်လုံးက မေးတာ ငါ့ကို မထီလေးစား ပြောဘူးလို့
ပြန်ပြောရမလား’ ဆိုပြီး ရိုက်ပါရောတဲ့ဗျို့။ ရိုက်မေးပြန်တော့လည်း ဒီအတိုင်း
‘ပြောဘူး’ ချည်း ပြောနေတာပဲတဲ့ဗျို့။ ဒါနဲ့ အတော်အတန် စဉ်းစားဆင်ခြင်
တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ‘နေပါဦး မြို့ဝန်မင်း ... စားဖိုဆောင်ကို ကျွန်တော်
သွားကြည့်ပါဦးမယ်’ ပြောပြီး သူချက်တဲ့ ဟင်းကို သွားကြည့်တော့မှ ၎င်းပျော
ဖူးဟင်းချို ချက်ထားတာ တွေ့ရသတဲ့ဗျို့။ အင်း ... အခုလည်း ဖိုးဝေဟာ ဒီလို
ဖြစ်နေပြီ”

“ကိုင်း ... စကား ပြောနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သူ ဝှက်ထားတဲ့
အလောင်းကို အခု ချက်ချင်း သွားရှာမှ ဖြစ်မယ်ဟေ့။ မောင်စိန်နဲ့မောင်တင်
မောင်ကို ခေါ်စမ်း၊ ကားပြင်ပေစေ့ဟေ့။ အင်းလျားကို တို့ အခုသွားမယ်။
ဖိုးဝေလည်း တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ”

ရဲအရာရှိများသည် တရားခံဖိုးဝေကိုပါ တစ်ပါတည်းခေါ်၍ အင်းလျား
သို့ သွားရောက်ကြရာ ဖိုးဝေ ညွှန်ပြသည့် ယခင်က ရေတွင်းပျက်တစ်ခုထဲမှ
ညည်းညူလျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူမှာ ရေကူးဝတ်စုံ
ဟောင်းတစ်စုံကို ဝတ်ထားလျက် ဖိုးဝေ ရိုက်လိုက်သော ဒဏ်ရာဖြင့် လက်ဝဲ
ဘက် လက်မောင်းကျိုးနေသည့်ပြင် ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကြီးမှာလည်း သွေးများ
ယိုစီးလျက်ရှိနေ၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာ
သည် ဦးနှောက်ကို မထိချေ။ လက်တစ်ဘက် ကျိုးနေသဖြင့် တွင်းကြီးထဲမှ
အပေါ်သို့ မတက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူနာ့ကို ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်း
ပို့လိုက်ကြရ၏။

ဖမ်းမိသော လူဆိုးမှာ လသာလမ်းကားဆိပ်တွင် ကျက်စားနေသည့်
‘အရှောင်’ ဆိုသူ တရုတ်ကပြား ဖြစ်၏။

အမှန်ဖြစ်ပျက်ပုံမှာ အဇီရှောင်သည် ပန်းချီဆရာမကလေး မလွမ်းကြည်
၏ အသွားအလာကို လသာလမ်းကားဆိပ်မှ အစဉ်ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိရာ
ထို့နေ့တွင် အခါအခွင့်ကြုံသဖြင့် အင်းလျားသို့ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာ
ပြီးလျှင် ဆရာမကလေး ရေကူးနေသည်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်အကွယ်မှ ဆောင့်

နေခဲ့၏။ ရေထဲမှ တက်လာသောအခါ စပါနာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ရိုက်၏။ ထိုအခါ သူ၏ အဝတ်အစားများမှာ သွေးများ စွန်းပေနေပြီဖြစ်၍ သွေးကွက်များ ပျောက် ပျက်ရန် သူကိုယ်တိုင် ရေထဲသို့ ဆင်း၍ ရေကူးရင်း အရိပ်အခြေကို စောင့် ဆိုင်းလျက် ရှိလေသည်။ သို့ရှိစဉ် ဖိုးဝေသည် ရှဉ့်ထောင်ရာမှ ပြန်လာ၍ ပန်းချီ ဆရာမကလေးကို မမြင်သဖြင့် ရေကူးနေပြီ အထင်နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို အလွယ် တကူ ကောက်ယူသွားခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အကွယ်တွင် လဲကျသေဆုံးနေသော ဆရာမကလေး၏ အလောင်းကို မမြင်ချေ။

သို့သော် မနီးမဝေးတွင် ရေကူးနေသော အရှောင်ကမူ ဖိုးဝေ ပိုက်ဆံ အိတ်ယူ၍ ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဤသို့ဖြင့် အရှောင်သည် တစ်နေရာမှ ကွေ့၍ ကမ်းပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် သူ့ခိုးလက်မှ သူ့ဝှက်လှသွား သော ဖိုးဝေထံ အမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်မရဘဲ ဖိုးဝေ၏ လက်ချက် ဦးသွားခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ဤအမှု၌ လူသတ်တရားခံအစစ်ဖြစ်သော 'အရှောင်' မှာ တစ်သက် တစ်ကျွန်း အပြစ်ဒဏ်ရရှိသွား၍ ဖိုးဝေမှာမူ ရိုက်မှုဖြင့်သာ ထောင်ဒဏ် တစ် နှစ်ခံရရှာလေသည်။

***

သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်း

ဘီ တီ လူသတ်မှု

လူသတ်သမားများ၌ 'သတိ' တရားသည် တရားခံဘက်မှ လုံခြုံမှု၏ အရေးကြီးဆုံး သောချက် ဖြစ်လေသည်။ တရားခသည် ပြစ်မှု ကျူးလွန်ရာ၌ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲကို မြင်ရသဖြင့် ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကြိုတင် စိုးရိမ်လွန်းအားကြီးသော စိတ်ဓာတ်၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့်သော်လည်းကောင်း တစ်နေရာရာတွင် သတိကင်းမဲ့၍ သွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အလုံခြုံဆုံးဟု ထင်ရသော လူသတ်မှုကြီးများပင် နောက်ဆုံး၌ ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်လာတတ်လေသည်။

ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ ဦးဘတုတ်သည် အထက်ပါအကြောင်းများကို ကောင်းစွာ သိရှိနားလည်ပြီး ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း သူ ကျူးလွန်မည့် ရာဇဝတ်မှုကြီးအတွက် လုံခြုံမှုကို အစမှ အဆုံးတိုင် 'ခရေဇေတွင်းကျ' စဉ်းစား စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်ရာ လွန်စွာပင် စေ့စပ်သေချာလှပေသည်။

သူ သတ်ရန် ကြံစည်ထားခြင်း ခံရသူမှာ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဦးစိန်ကလေး' ဆိုသူဖြစ်၍ ဦးဘတုတ်သည် 'ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးတစ်ယောက် အတွက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးစိန်ကလေးအပေါ်တွင် အခဲမကြေနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဦးဘတုတ်သည် အလိမ္မာ ဖက်၍ လျှို့ဝှက်တတ်သော သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိ၏ဒေါသကို အပြင်သို့ မထွက်စေဘဲ ယခင် ကအတိုင်း ခေါ်ခေါ်ပြောပြော နေခဲ့ပြီးလျှင် မိမိ၏လျှို့ဝှက်သော အကြံကို ရယ်လုံး ပြုံးလုံးများဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ ထားနိုင်ခဲ့၏။

ဦးစိန်ကလေးကလည်း ခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ သန်မာထွား ကြိုင်းလျက် အရပ် ၅ ပေ ၈ လက်မ မြင့်ပြီးလျှင် ရုပ်ရည်မှာလည်း သနား ကမား ရှိ၍ ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိသူများကို သာ ရွေးချယ်လျက် ရှိသော ယခုခေတ်တွင် ဇာတ်လိုက် ဖြစ်နိုင်သည့် အရည် အချင်းရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အချစ်သည် ဦးဘတုတ် ကို ပစ်၍ ဦးစိန်ကလေး နောက်သို့ လိုက်သွားသည်မှာလည်း အပြစ်ဆိုရန် မရှိချေ။

ဦးဘတုတ်က ဦးစိန်ကလေးထက် အသက် အနည်းငယ် ပို၍ကြီးပြီး လျှင် အရပ်မှာလည်း ၆ လက်မ တိတိ ဦးစိန်ကလေးထက် နိမ့်သောကြောင့် ဤကဲ့သို့သူမျိုးအား ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်မှသာ တတ်နိုင်မည်ဟု တစ်ထစ် ချ ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

သတ်ရန် ခန့်မှန်းထားသော အချိန်မှာ ညဉ့် ၉ နာရီနှင့် ၁၁ နာရီကြား၌ ဖြစ်ရမည့်ပြင်၊ ရုပ်ရှင်အပြီးတွင် မိုးရွာမှလည်း သူ၏ အကြံအထမြောက်မည် ဟု တွက်ချက်ခန့်မှန်းပြီး ဖြစ်၏။

ရွှေဂုန်ရံ၌ ဦးစိန်ကလေး ကြည့်သော ညဉ့်မှာ အကယ်၍ ပွဲအပြီး၌ မိုးရွာခဲ့သော် ဦးစိန်ကလေးအား မိမိက အိမ်သို့ လိုက်ပို့မည်။ ထိုအခါ ဦးစိန် ကလေးက မိမိအား သူ၏ အိမ်ပေါ်သို့ မုချဖိတ်ခေါ်မည်။ သူနေသော တိုက်မှာ လမ်းသစ်ရိပ်သာ (ဘုန်းကြီးလမ်း) ဖြစ်၍ ထိုအခါက ဦးစိန်ကလေး နေသော တတိယထပ်၌ အခန်း သုံးခန်းတွင် လူမနေသေးဘဲ လွတ်လပ်လျက်ရှိသည် ကို သူသိပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ညဉ့် ၉ နာရီကျော်လျှင် လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသဖြင့် သေနတ်သံကိုပင် အောက်ထပ်မှ ကြားမည် မဟုတ်ချေ။ သေနတ်ကလည်း ဦးစိန်ကလေးပိုင် သေနတ်ဖြစ်ရမည်။ ဦးစိန် ကလေးသည် စိတ်ညစ်သောကြောင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိသတ်သေသည်ဟုလည်း ဗုလိပ်က ထင်မှတ်စေရမည်။

ဦးဘတုတ်သည် ယခင်က တစ်ကြိမ် ဦးစိန်ကလေး အိမ်သို့ရောက်ခဲ့ ဖူးရာ ထိုအခါက အိမ်၌ ဦးစိန်ကလေး မရှိချေ။ သို့နှင့် ဦးဘတုတ်မှာ အကြံနှင့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အိမ် အနေအထားကိုလည်းကောင်း၊ အနီးရှိ အိမ်ခန်းများ၌ အိမ်ငှားများ မရောက်သေးသည့် အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ အခြား

အခန်းများဘက်သို့ အပြင်မှ လှည့်ပတ်၍ သွားနိုင်သော ဝရမ်တာနှင့် တကွ အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ ဆင်းနိုင်သော လှေကားကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာ မှတ်သားခဲ့လေသည်။

ဦးစိန်ကလေးမှာလည်း မိမိကဲ့သို့ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရာတွင် ယူဆောင်၍လာ လေ့မရှိချေ။ အိမ်၌ သူ၏စာရေးစားပွဲ လက်ယာဘက် အံ့ဆွဲထဲတွင် ယမ်းတောင့်အပြည့် ထိုး၍ဘေးဆီးရန်ကာ ထားလေ့ရှိကြောင်းကိုလည်း ဦးဘတုတ်သည် ဦးစိန်ကလေးနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံမှ သတင်းရရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဦးဘတုတ်မှာ အသားမည်းမည်း နှုတ်ခမ်းလန်လန် အရပ် ခပ်ပုပုဖြစ်၍ ဇာတ်လိုက်မင်းသား မင်းလမ်းအချို့၏ လေးစားကြည်ညိုခြင်းကို ခံရသော်လည်း ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ရှိသည့် ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဦးစိန်ကလေးနှင့် နှိုင်းစာသော် မည်သည့် နေရာ၌မဆို ဦးစိန်ကလေးက တစ်ပန်းသာခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်လည်း ပဟိုရ်စည် ရုပ်ရှင်မှ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သူ အချစ်သည် မိမိနှင့် ပထမ လက်ထပ်မည်ပြုပြီးမှ ဦးစိန်ကလေးဘက်သို့ ပါသွားကြောင်းများကို စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

သို့သော် အချစ်ကို မိမိချစ်သလောက် ဦးစိန်ကလေးကား ရက်စက်သူ ဖြစ်၏။ ဦးစိန်ကလေးသည် အချစ်ကို မိမိလက်မှ လုယူပြီးနောက် စိမ်းကား ရက်စက်ခဲ့၏။ ကိုယ်ဝန်ကို တောက်တောက်ခါးခါး ငြင်းပယ်ပြီးလျှင် လက်သိပ်ထိုး ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ကျေနပ်ရန် အောင်သွယ်ဒလ်များ လွှတ်၍ တောင်းပန်သောအခါ အချစ်သည် ငွေစက္ကူများကို လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ထိုနေ့ညနေမှာပင် အချစ်သည် ကန်တော်ကြီး၌ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းကာ သူ၏ဘဝကို စွန့်လွှတ် သွားရှာလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးဘတုတ်သည် ဦးစိန်ကလေးအပေါ်တွင် အခဲမကြေနိုင်ဘဲ အချစ်အတွက် လှလှကြီး လက်စားချေရန်နှင့် သို့လက်စားချေရာ၌လည်း မိမိအပေါ်တွင် ရဲအရာရှိများကို မဆိုထားဘိဦး အပေါင်းအသင်းများ ပင် မရိပ်စားမိစေရန် ကြံစည်းထားခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် မိမိကိုယ်ကို မိမိသတ်၍သေသော သူများသည် အများအားဖြင့် စာရေး၍ ပစ်ခတ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤနေရာတွင် ယုတ္တိရှိအောင် 'ဆင်' ဖို့လိုလေသည်။

ဦးဘတုတ်သည် ဦးစိန်ကလေး၏ လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော စာတစ်ခုကို လက်ထဲတွင် ရရှိထားရာ၊ ယင်းဝတ္ထုဇာတ်လမ်း တစ်နေရာတွင်

'ကျွန်ုပ်သည် အချစ်အတွက် ဤဘဝတွင် နေထိုင်၍ မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ...' ဟူသော စာပုဒ်တစ်ပုဒ် ပါရှိသဖြင့် ၎င်းစကားများ ပါရှိသော နေရာကို ဦးဘတုတ်သည် ကတ်ကြေးဖြင့် အသေအချာ ဖြတ်တောက်ယူထားလေသည်။ ဦးဘတုတ်၏ အကြံမှာ ဦးစိန်ကလေးအား သူ၏ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ပြီးနောက် ယင်းစာရွက်ကလေးကို အလောင်းအနီး၌ ချထားခဲ့ရန် ဖြစ်လေသည်။ သေသောသူ၏ လက်မှတ်ကား မလိုလှချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးစိန်ကလေးမှာ ဇာတ်ညွှန်းပေါင်းများစွာ ရေးနေသော ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ယင်းလက်ရေးမှာ ဦးစိန်ကလေး၏ ရေးနေကျ လက်ရေးဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံမည့်သူ များစွာ ရှိလေသည်။

ထိုအစီအစဉ်များအနက် အရေးအကြီးဆုံးမှာ ဦးစိန်ကလေး၏ သေနတ်ကို မိမိလက်ထဲသို့ ရောက်အောင် အရယူနိုင်မှသာ အကြံအစည် ထမြောက်အောင်မြင်မည် ဖြစ်၏။ သို့သော် နည်းလမ်းကိုမူ ကြိုတင်စီမံထားရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ မိမိ၏ တစ်နည်းပတ္တိဉာဏ်ကို သုံးကာ အနုနည်းဖြင့် မရလျှင် အကြမ်းနည်းကို သုံးသင့်က သုံးရပေမည်။

ထိုအခါက ရွှေဂုဏ်ရုံတွင် 'ကိုယ်ပျောက်ဝိဇ္ဇာ' ကားကို ပြသလျက်ရှိရာ ဦးစိန်ကလေးသည် ညနေ ၆ နာရီခွဲ ပွဲတွင် ထိုကားကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးဘတုတ်သည် ၈ နာရီခွဲအချိန်ခန့်၌ မိုးတဖွဲဖွဲ ကျလျက် ရှိစဉ် ပန်းဆိုးတန်းရှိ 'ဘား' တစ်ခုအတွင်း ချောင်ကျသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေး၌ ထိုင်ကာ အာလူးကြော်ကို ဝီစကီနှင့် မြည်းရင်း ပွဲအပြီးကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေသည်။

ဦးဘတုတ်သည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ပုံမှာ အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ ခေတ်ဆန်စွာ ဝတ်စားထားသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်ရာ ကြည်လင်သော မျက်လုံးကလေးများမှာ မိမိအား စိမ်းစိမ်းကြည့်၍ နေဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းပါးကလေးများမှာ မိမိအား နှုတ်ဆက်နေသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဦးဘတုတ် စိတ်တွင် ထင်မိ၏။

"ဪ ... အချစ် ... အချစ် ... အလားအလာရှိတဲ့ ဟာကလေးတစ်ယောက် အခုလို ဖြစ်သွားရတာ နာကျည်းလိုက်လေကွယ်။ ဒီဟာတွေ အားလုံးဟာ ဟိုအကောင်အဖြစ်ပဲ။ သူ့ရှိတဲ့မီး သူ ပြီးအောင် မသတ်ခဲ့ဘူး။ အချစ်ရေဘာမှ မပူနဲ့ မင်းအတွက် အစ်ကိုကြီး လက်စားချေမယ်"

ဦးဘတုတ်သည် ဓာတ်ပုံကလေးကြည့်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ် ပြောဆိုပြီးနောက် အခြားသူများ မမြင်အောင် ဓာတ်ပုံကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်၍ ထည့်လိုက်ပေသည်။

ဦးဘတုတ် ထိုင်သော ကုသားထိုင်မှာ အပေါက်ဘက်ကို အတန်ငယ် ကွယ်၍နေသဖြင့် လူတစ်ယောက်က ပခုံးကို လာ၍ပုတ်လိုက်သောအခါမှ ဈာတ်ခနဲ လန့်၍သွားလေသည်။

“ဘာတွေများ ဒီလောက် စဉ်းစားနေတာလဲ နောင်ကြီးရဲ့”

“ဪ ... မောင်သောင်းပါလား၊ လာကွယ် ... နည်းနည်းချပါဦး”

“တော်ပြီ နောင်ကြီး။ ဒီကနေ့ည ကျွန်တော် နည်းနည်း များနေပြီ”

“ရုပ်ရှင် မကြည့်ဘူးလား”

“ဝင်းဖေကားလား ... ကျွန်တော် မနေ့က ကြည့်ပြီးပြီ”

“ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

“တော်သားပဲ။ ရိုက်မှဖြင့် ဒီကားမျိုးချည်းပဲ”

“သူ့ဝါသနာကိုကွဲ့”

စကားပင် မလွဲသာ၍ ပြောနေရသော်လည်း ဦးဘတုတ်၏ စိတ်ထဲ တွင် “ငါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အရက်သောက်ပြီး အကြံထုတ်နေရင်း ဘယ် နှယ် ဒီအကောင်နဲ့ လာတိုးနေပါလိမ့်” ဟု အောက်မေ့မိ၏။

“ထိုင်ဦးကွယ် ... စီးကရက် သောက်ဦးပေါ့”

မောင်သောင်းမှာ နာမည်ရပြီး ‘စကရစ်’ ရေးသူဖြစ်၍ ဦးဘတုတ်နှင့် ကောင်းစွာ သိကျွမ်းသူဖြစ်လေသည်။ မောင်သောင်း ဝင်လာစဉ်က ဦးဘတုတ် မှာ လူသတ်မှု အစီအစဉ် စဉ်းစားလျက်ရှိသဖြင့် “ဘာတွေများ ဒီလောက် စဉ်းစားနေတာလဲ နောင်ကြီးရဲ့” ဟု မောင်သောင်းက မေးရိုးမေးစဉ်ပင် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မိမိ၏အကြံကို သိလေမည်လော့ဟု စိတ်မလုံ ဖြစ်မိ၏။

မောင်သောင်းက စီးကရက်သောက်ရင်း ထွေရာလေးပါး စကားကို ပြောလျက်ရှိစဉ် ဦးဘတုတ်က စကားလက်စဖြတ်ရန်ကိုသာ ကြိုးစားလျက်ရှိ လေသည်။

ထိုအချိန်၌ မိုးကလေးသည် တိတ်သွားပြီးမှ တဖျောက်ဖျောက် ပြန်၍ ကျလာပြန်ရာ ဦးဘတုတ်မှာ မိမိ၏အကြံအစည် အထမြောက်ရန် ရှေ့ပြေး နိမိတ်ဖြစ်သဖြင့် မျက်လုံးများတောက်ပ၍လာပြီးလျှင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထပ်၍ မီးညှိပြန်လေ၏။ အချိန်မှာ ၉ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်လိုသေးသဖြင့် အိတ်ထဲမှ ဖောင်တိန်ကိုထုတ်ကာ မောင်သောင်းနှင့် စကားပြောရင်း ဘိုး

စီးကရက်ဘူးခွဲပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ အပျင်းပြေ ရေးခြစ်လျက်ရှိလေသည်။ လူများသည် မိမိ အကြံအစည် ရှိနေသည့်အတွင်း စကားမပြောလိုဘဲ ပြောနေရသောအခါ သို့မဟုတ် နားထောင်နေရသောအခါ တစ်စုံတစ်ရာ ရေးခြစ်နေတတ်လေသည်။

“ဪ ... နောင်ကြီး၊ ဒီတစ်ပတ် ထိလက်မှတ် ဘယ်နှစောင်လဲပြီးပြီလဲ”

“လေးစောင်တည်းပါကွာ။ ငါ သောက်တာရော ဘူးခွဲကို ဝယ်ပြီး လဲတာရောမှ အားလုံး လေးစောင်ပဲ ရပါတယ်”

“နောင်ကြီးကတော့ ဘိုမကို အမြဲသောက်တာပဲ”

“ဒီပြင် စီးကရက်သောက်လို့ မရဘူးကွဲ့။ သူက ပေါ့ပြီး ချိုတယ်”
မောင်သောင်းသည် စီးကရက်ဘူးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိပြန်လေ၏။ ထို့နောက် နေရာမှ ထလိုက်လေသည်။

“ဘယ်နှယ် မောင်သောင်း ပြန်တော့မလား”

စီးကရက်ဘူးကို ဦးဘတုတ်သို့ ပြန်ပေးပြီးနောက် -

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြန်တော့မယ်ဗျာ။ ခေါင်းထဲ ညည်းစီစီကြီး ဖြစ်လာတယ်”

“လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက် သောက်ပါဦးလား မှာလိုက်မယ်လေ”

“တော်ပါပြီ နောင်ကြီး”

မောင်သောင်းသည် ဦးဘတုတ်အား နှုတ်ဆက်ကာ ဘားထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ဦးဘတုတ်လည်း ပန်းဆိုးတန်းကို ဖြတ်၍ အနောက်ဘက်သို့ ကူးခဲ့ပြီးလျှင် ရွှေဂုန်ရုံပေါ်တီကိုအောက်တွင် လူများနှင့်ရောနှောကာ ရှိနေလေသည်။

၆ နာရီပွဲမှာ ပြီးလုပြီဖြစ်၍ အပြင်မှလူများသည်လည်း တစ်ကျပ်တန်းတွင် တန်းစီကာ လက်မှတ်ယူလျက်ရှိလေရာ မိုးသည် တဖျောက်ဖျောက် ကျနေရာမှ အတော်ပင် သည်း၍လာလေ၏။ ဦးဘတုတ် ကြံစည်ထားသော အကြံအစည်မှာ မိုးရွာမှ အထမြောက်မည် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကံသည် ဦးဘတုတ်ဘက်မှ ကူညီသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

မကြာမီ ၆ နာရီပွဲပြီးသဖြင့် လူများသည် ရုံပြင်သို့ ထွက်လာရာ ဦးဘတုတ်သည် လေးကျပ်တန်း ထွက်ပေါက်အနီးတွင် မယောင်မလည် ရပ်၍ နေသဖြင့် ဦးစိန်ကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလေသည်။

“အို ... ဆရာကြီးပါလား။ ကြည့်မလို့လား”

“မကြည့်ပါဘူးဗျာ။ ဟိုဘက်ရုံမှာ ကိုဘသန်းနဲ့ လာတွေ့ရင်း မိုးသည်းလာတာနဲ့ ရပ်ကြည့်နေတာ။ နေပါဦး ... အခု ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ။”

“အိမ်ကိုပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့။ ဘယ်ကို ပြန်ရမှာလဲ။ မိုးကလည်းဗျာ အခုပိုသည်းလာပြန်ပါပြီ”

“ကျုပ်မှာ ကားပါပါတယ်ဗျာ၊ လိုက်ပို့ပါ့မယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးဘတုတ်၊ ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ ပြန်ပါ့မယ်”

စိန်ကလေးမှာ အလွန်အားနာတတ်သူ ဖြစ်သည့်ပြင် အခြားသူများ၏ အကူအညီကိုလည်း ယူလိုသော ဝါသနာ မရှိသဖြင့် ငြင်းပယ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဒီလူက ခက်နေမှာပဲ။ လိုက်ပို့ပါ့မယ် ဆိုတာ”

“ဝန်မလေးဘူးဆိုရင်လည်း”

“ဘာဝန်လေးစရာရှိလဲဗျ။ ရွတ်ဆို ရောက်သွားတာပဲ။ ကိုင်း ... လာ”
မိုး အတော်သည်းနေသည့် အထဲမှပင် သူတို့သည် မိုလ်ချုပ်လမ်းတစ်ဘက်သို့ ဖြတ်ကူးကာ လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသော ဦးဘတုတ်၏ စကိုဒါကားကလေးပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

“ခင်ဗျား ကားလေးက ဗောက်ဟော အပြာရောင်ကားကလေးလားလို့”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... အိမ်ကကားက အိုဗာဟောလ်လုပ်ထားလို့ သူများကား ခဏဆွဲလာရတာဗျို့”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“ဒီကားက စကိုဒါလေ။ နေပါဦး ... အခု ဘယ်မောင်းရမှာလဲ၊ အိမ်ကိုပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့သာ မတွေ့ရရင် ရွဲရွဲနီကုန်မှာ”

“ကျေးဇူးစကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ကိုစိန်ကလေးရယ်။ မိတ်ဆွေဝတ္တရားဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ်လားဗျ”

ဦးစိန်ကလေး၏ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးလမ်း လမ်းသစ်ရိပ်သာရှိ အဆောက်အအုံ လေးထပ်အပေါ်ဆုံးထပ်ဖြစ်၏။

ဦးဘတုတ်သည် လက်အိတ်များကို စွပ်ကာ ကားကို စက်နှိုး၍ တော်ယာရင်ကို လှည့်လိုက်၏။ ကားကလေးသည် ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ပြောင်လက်လျက်ရှိသော ကတ္တရာစေးလမ်းများပေါ်တွင် အနောက်သို့ ဦးတည်ကာ

လွှားလျက်ရှိလေ၏။ ဦးစိန်ကလေးမှာ ယခုကဲ့သို့ သူတစ်ပါး၏ကားကို မေတ္တာ ရိုစီးလာရသဖြင့် ဦးဘတုတ်အား စိတ်ထဲက ကျေးဇူးတင်မိ၏။

“ဪ... ဒါထက် အခုတွေ့တဲ့အခိုက် ပြောရဦးမယ်။ မြန်မာ့သီကား တုန်းက ကော်မီရှင် ၃၀၀ ကျပ်၊ ကျွန်တော် နုတ်ယူလိုက်တာ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ကားရှင်နဲ့ စကားလွန်နေလို့ ကျွန်တော် နုတ်ယူလိုက်ရတာ ဦးဘတုတ်ရဲ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

“ပြီးတော့ အချစ်ရဲ့ကိစ္စလည်း ကျုပ် သူ့အပေါ်မှာ အတော်သည်း ညည်းခံပါတယ်ဗျာ။ နို့ပေမယ့် သူ့ကိုက ဖောက်ပြန်ပြီး သူ့ဟာသူ စိတ်မလုံပြီး လုပ်လိုက်တာဗျ။ ဒါမယုံရင် ဒေါ်စိန်ညွန့်တို့ ခင်ဗျား မေးကြည့်”

ဦးဘတုတ်သည် ကားမောင်းရင်း အံ့ကြိတ်လိုက်၏။ သို့သော် ချက် ချင်းပင် ပြုံးလိုက်ကာ-

“ကျုပ် ဘယ်လိုမှစိတ်မရှိပါဘူး ကိုစိန်ကလေးရယ်။ အချစ်အကြောင်း ကျုပ် သတိတောင် မရဘူး။ ဒီဟာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ ပြီးပြီးသား ကိစ္စ ပြီးရောပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ဦးဘတုတ်က ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်လွဲနေမှာ စိုးလို့ အခုလို တွေ့တဲ့အခိုက် ဖွင့်ပြောတာပါ”

“ဒါနဲ့ ကိုစိန်ကလေး အခု ဘယ်သူနဲ့ နေသလဲ”

“တစ်ယောက်တည်းပဲ ဦးဘတုတ်”

“အဖော်ရှာပေါ့ဗျာ”

“မရှာတော့ပါဘူးဗျာ။ အသက်ပဲ ၄၀ ရှိပြီ။ ပြီးတော့ အခုအခါ မိန်းမ တစ်ယောက် လှလှပပထားဖို့ မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဇာတ်ညွှန်းဆရာတွေ ပွဲနေတာပဲ”

“နို့ပေမယ့် ဒါရိုက်တာတွေလို ကားမစီးနိုင်သေးပါဘူးဗျာ”

“ကျုပ် အခုကားစီးနေတာ ကျုပ်ပိုက်ဆံနဲ့များ ဝယ်တယ် ခင်ဗျား ထင်နေသလား။ မထင်နဲ့ ဆရာရေ။ အစ်မဆီက ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ် ယူထားတာ ခုထက်ထိ ပြန်မဆပ်နိုင်သေးဘူး”

“ကိုင်း... ဟိုရှေ့က လမ်းပဲ။ လက်ဝဲဘက်ချိုးနော် မိုးကလည်း ခုထက်ထိ သည်းတုန်းပဲဗျာ”

“မိုးသည်းရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျ”

“ဘာကောင်းတာလဲ”

“ညမှာ အိပ်ကောင်းတာ ပြောတာပါ”

“ကားကလေးသည် ၁၁ လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်ကာ သုံးထပ်တိုက် တစ်
တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်မလဲ၏။ သို့သော် လှေကားထိပ်တည့်တည့်တွင် မရပ်ဘဲ
သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခု အောက်သို့ ရောက်မှ ရပ်လိုက်လေသည်။ ဦးဘတုတ်၏
အကြံမှာ ကားကလေးကို သစ်ပင်ရိပ် အောက်၌ ဝှက်ထားရန် ဖြစ်၏။

“လှေကားတောင် လွန်သွားပြီ။ စိုကုန်တော့မှာပဲဗျာ”

“ကျုပ်မှာ ထီးပါပါတယ်ဗျ။ ဇီလာလာ ... ထီးကျုပ်ဖွင့်ပေးမယ်”

ဦးဘတုတ်သည် ကားနောက်ပိုင်းမှ သူ့ထီးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင်
ထီးမိုး၍ပေး၏။ ထို့နောက် လှေကားရင်းသို့ ရောက်၍ တိုက်ရိပ်ကို ခိုမိသော
အခါမှ ထီးကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

“လာဗျာ ... အပေါ်တက်ဦးမှပေါ့”

ဦးဘတုတ်က ဟန်လုပ်လျက် -

“လေးထပ်ကြီးတောင် တက်ရမှာဗျာ မလိုက်တော့ပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးဘတုတ်ရဲ့။ ရောက်တဲ့အခိုက် အိမ်ဝင်ဦးမှပေါ့။

ပြီးတော့ နည်းနည်းပါးပါးလည်း ထရီလုပ်လိုက်ပါရစေဦး”

ထို့နောက် ကွေ့ကောက်သော လှေကားဖြင့် နှစ်ယောက်သား တက်ကြ
လေ၏။ ဦးစိန်ကလေးသည် စကားတပြောပြောနှင့် ရှေ့မှခေါင်းဆောင် ခေါ်
သွားရာ ဦးဘတုတ်က နောက်မှ ထက်ချပ်လိုက်ပါသွားလေ၏။

ဦးဘတုတ်၏ စိတ်ထဲတွင် “ဪ ... စိန်ကလေး ... စိန်ကလေး
စကားများနေလိုက်တာ။ တော်တော်ကြာ အပေါက်ကျဦးကလေးနဲ့ သွားရရှာ
တော့မယ်။ ဒါပေမယ့် သူများအပေါ် ခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့ အကောင်မျိုး ဆုံးမဖို့ဟာ
ဒီနည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်” ဟု တွေးမိ၏။

ဒုတိယထပ်တွင် ရုပ်ရှင်မှ ပြန်လာဟန်တူသော မိန်းမ ၃-၄ ယောက်
နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မှတစ်ပါး လှေကား၌ပင် လူပြတ်လျက်ရှိ၏။

အပေါ်ဆုံးထပ်၌ကား ဦးစိန်ကလေး အခန်းအပြင် တောင်ဘက်ထောင့်
စွန်း အခန်းတစ်ခန်း၌သာ လူနေ၍ အခြားအခန်းများမှာ သော့ပိတ်လျက် ရှိလေ
သည်။

ဦးစိန်ကလေးသည် အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မိမိစရိတ်ဖြင့်
အကုန်အကျခံ၍ လုပ်ထားသော သံခေါက်တခါးမှ သော့ခလောက်ကို အိတ်ထဲမှ
သော့ဖြင့် ဖွင့်လေ၏။

“အခန်းကို ဒီလိုပဲ သော့ခတ်ထားခဲ့သလား”

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနေတာပဲ။ သော့မခတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အေးတာပေါ့”

တံခါး ပွင့်သွားသောအခါ ဦးစိန်ကလေးက ရှေ့က ဝင်သွားသဖြင့် ဦးဘတုတ်က နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။ သမုတလင်း အခင်းဖြစ်သဖြင့် ဦးဘတုတ်သည် ဖိနပ်ကို မချွတ်ဘဲ တောက်လျှောက် ဝင်လိုက်သွားလေ သည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ၁၅ ပေ ၁၂ ပေခန့် ကျယ်၍ နောက်ဆုံးပေါ် ကြိမ် ကုလားထိုင်ကလေးများသည် အလယ်ခန်းစားပွဲကို ဝိုင်းရံလျက်ရှိ၏။ စားပွဲ ကလေးမှာ မှန်အုပ်ထားပြီးလျှင် စက္ကူပန်းများ ထိုးထားသော ပန်းတဂေါင်း ကလေးပင် အလယ်၌ရှိနေ၏။

ယင်းခင်းကုလားထိုင်များ၏နောက် အခန်းထောင့်ကျကျ တစ်နေရာ တွင် စားပွဲတစ်လုံး ရှိ၍ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ဝတ္ထုစာအုပ်အနည်းငယ်နှင့် သတင်းစာ ဟောင်းများ တင်ထား၏။ စားပွဲ အလယ်တွင် စာရေးစက္ကူကပ်တစ်ခု မင်အိုး ကလောင်တံများ တင်ထားသော ခုံကလေးရှိ၍ စာရေးကိရိယာများ အပြည့်အစုံ ရှိလေသည်။ စားပွဲနောက်တွင် လက်တန်းပါသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိ၍ စားပွဲ ရှေ့၌ လက်တန်းမဲ့ ကုလားထိုင် နှစ်လုံးရှိလေသည်။ ဦးဘတုတ်သည် လက်ယာ ဘက် အံဆွဲနှင့် အနီးဆုံးကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

“အိမ်ရောက်တဲ့အခိုက် နည်းနည်းပါးပါး ထရီလုပ်ပါရစေဗျာ ဦးဘ တုတ်၊ ဝီစကီ ရှိပါတယ်”

“နေပါစေ ကိုစိန်ကလေး”

စားပွဲ၏ လက်ဝဲဘက်တွင် နှစ်ပေ ပတ်လည်ခန့်ရှိ၍ လူတစ်ရပ်ခန့် မြင့်သော သစ်သားဗီရိုကလေးတစ်လုံးရှိရာ ဦးစဉ်ကလေးသည် ဗီရိုတံခါးကို ဖွင့်ပြီးနောက် ဝီစကီပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကို ထုတ်ယူလေသည်။ ဦးဘတုတ် မှာ စားပွဲ၏ လက်ယာဘက် အံဆွဲနှင့် ကပ်လျက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ အံဆွဲဘေခေါက် ကလေးပင် လက်ချောင်းများဖြင့် စမ်းသပ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် အံဆွဲ သော့ခတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

ထို့နောက် ဆော်ဒါ အနည်းငယ် ရောစပ်ကာ ဦးစိန်ကလေးက ရှေးဦးစွာ သောက်လေရာ ဦးဘတုတ်သည် ငုံ့ရုံမျှ ငိုပြီးနောက် အနည်းငယ် တစ်ကျိတ် သာ ကျိတ်၍ချလိုက်၏။

ဦးစိန်ကလေးသည် လက်ဝဲဘက်အံဆွဲကိုဖွင့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာ ပြီးနောက် မတွေ့ရသည်နှင့် လက်ယာဘက် အံဆွဲကို ဖွင့်လေ၏။ ထို့နောက် သော့တန်းလန်းနှင့်ပင် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ဆေးပြင်းလိပ် မသောက်ရမနေနိုင်ဘူးဗျာ။ ဒါက မော်လမြိုင် က ပို့လိုက်တဲ့ ဆေးလိပ်လေ၊ သောက်လို့တော့ ကောင်းပါရဲ့။ နို့ပေမယ့် ကျုပ် အကြိုက် နည်းနည်း ပေါ့နေတယ်။ တစ်လိပ်မြီးကြည့်ပါလား”

“တော်ပါပြီဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ခင်ဗျားက စီးကရက်မှ သောက်တာ။ နည်းနည်းလုပ်ပါဦးလေ”

ဦးစိန်ကလေးသည် ဖန်ခွက်ကို ဦးဘတုတ်ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖန်ခွက်ထဲမှ ဝီစကီကို အကုန်မော့၍ ချလိုက်လေသည်။ ဦးဘတုတ်သည် စားပွဲနံဘေးကို မှီကာ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ အတန်ငယ် ညွှတ်ဟန်ပြုပြီး နောက် လက်ယာဘက်ဖြင့် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ကာ သောက်ဟန်ပြုရင်း လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် အံ့ဆွဲအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း နှိုက်ကာ သေနတ်ကို စမ်းသပ် ရှာဖွေလျက် ရှိလေ၏။

“ခင်ဗျား လက်အိတ်တွေများ ချွတ်ပါဦး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ မချွတ်တော့ပါဘူး။ ခု ပြန်မှာပဲ”

ဦးဘတုတ်သည် သူ၏ စီးကရက်ဘူးထဲမှ တစ်လိပ်သာ ကျန်ရှိသော စီးကရက်ကို မီးညှို့၍သောက်လေ၏။

ဦးစိန်ကလေးသည် အပေါ်အကျိုကို အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်သို့ လှမ်း၍ ပစ်တင်လိုက်ရာ ထိုခဏ၌ ဦးဘတုတ်သည် ဦးစိန်ကလေး၏ အသင့်ယမ်းထိုးပြီး ပစ်စတိုက်လေးကို ဆွဲထုတ်ကာ ဦးစိန်ကလေး၏ ရင်ဝကို တည့်တည့် ချိန်ထားလိုက်လေ၏။

“ဟာ”

“လက်မြှောက်လိုက် မောင်စိန်ကလေး”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ဦးဘတုတ် သေနတ်နဲ့ မကျီစားပါနဲ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ဒီသေနတ်မောင်းက အင်မတန် ဆတ်တာဗျ။ ခပ်တင်းတင်းကလေး ကိုင်မိရင် ထွက်သွားတတ်တယ်ဗျ။ မတော်တဆ ကျည်ဆံ ထွက်ပါဦးမယ်”

“အောင်မယ် ... မင်းက အခုမှ သေမှာ သိပ်ကြောက်နေတယ် ဟုတ်စ”

“မကျီစားပါနဲ့ဗျာ”

“ကျီစားတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ တကယ်လုပ်နေတာ။ ဒီနေ့ည မင်းဒီသေနတ်နဲ့ သေရမှာ ငါ့စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ပြီးပြီ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် တောင်းပန်ပါဟယ်ဗျာ ... ကျုပ်အပေါ် ဒီလောက် တောင်း ရန်ညှိုးထားရအောင် ကျုပ် ဘာလုပ်မိလို့လဲဗျာ”

ဦးဘတုတ်သည် အိတ်ထဲမှ အချစ်၏ ဓာတ်ပုံကလေးကို ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

“အချစ် ... အချစ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ခင်ဗျား သတ်လိုက်တဲ့ အချစ်ပေါ့လေ”

“အလို ကျုပ်သတ်တာ ဟုတ်စ။ သူ့ဘာသာ သူ ရေထဲခုန်ဆင်းသေတာ မဟုတ်လား။”

“ဒီဟာတွေ ဟုတ်တာပေါ့။ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားကြောင့် သေရတာပဲ။ ကိုယ်ဝန်ရှိတာ ခင်ဗျားက ငြင်းတယ်။ စရိတ်စက မပေးဘူး။ ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ် ပေးပြီး ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချဖို့ တောကို ပြန်လွှတ်တယ်။ ဒီဟာတွေ အားလုံး ခင်ဗျား လက်ချက်ချည်း မဟုတ်လား။”

“ဒီတော့ ခမျာ ဒီလောက် စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝ ဘယ်ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလဲ။ မိန်းမသားဆိုတာ အားငယ်တဲ့ အမျိုးမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တန်သလောက်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျား ပြောသလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။”

“အချစ်ဟာ ကျုပ်ကို တကယ်မေတ္တာ ရှိခဲ့တယ်။ အားကိုးတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျုပ် အခြေအနေက ခင်ဗျားလောက် နေရာမကျသေးတော့ သူ့ကို တင့်တင့်တယ်တယ် ကျုပ် မထားနိုင်သေးလို့ မယူဘူး။ ဒီအတွင်း ခင်ဗျားက ကျုပ်အချစ်ကို တစ်ဘက်က ရုပ်ရည်နဲ့ ဘမ်းပြ၊ တစ်ဘက်က ငွေစနဲ့မြှူပြီး တံချွန်နဲ့ ချူသလို ခင်ဗျားက ချူယူသွားတယ်။ သူ့ကို အတည်ပေါင်းပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားရင်လည်း ကျုပ် ရန်ငြိုး မဖွဲ့ပါဘူးဗျာ။ အခုတော့ ဗိုက်ကို တောင် ခံငြင်းပြီး ကိုယ်ဝန်ကို တိတ်ဆိတ် ဖျက်ချဖို့ လာဘ်ထိုးသတဲ့။ ထို့ ... ခင်ဗျားလောက် စိတ်ယုတ်မာရှိတဲ့ လူ ခင်ဗျားလောက် ယောက်ျားမပီသတဲ့လူ လောကမှာ ရှိသေးလား။ ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ည ခင်ဗျားကို ကျည်ဆံနဲ့ ဆုံးမရမယ်။ အားလုံး အဆင်သင့် စီစဉ်ပြီးပဲ”

ဦးစိန်ကလေးသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လျက်ရှိလေ၏။

“အင်း ... ကျုပ် သေနတ်က ခင်ဗျား လက်ထဲ ရောက်နေတော့ ပြောတာပေါ့ဗျာ”

“ဟေ့လူ ငြိမ်ငြိမ်နေနော်။ လက်က လှုပ်မယ်များ မကြံနဲ့ ... လှုပ်တဲ့ လက်ကို အရင်ပစ်ပြီးမှ နားထင်ကိုပစ်မယ်။ သေခါနီး ဝေဒနာ မခံစားချင်နဲ့”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်သေရင် ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်သေသလို သေရမယ်။ ကျုပ်က ကျည်ဆံနဲ့သေရင် ခင်ဗျားလည်း ကြိုးနဲ့ သေရမယ်။ အဲဒါလည်း စဉ်းစားဦးပေါ့”

“ဒါက ဉာဏ်မရှိတဲ့လူဆိုရင် မိတာပေါ့။ မသေခင် ကျုပ် အစီအစဉ်ကလေး နားထောင်သွားစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားကို သတ်ပြီး ခင်ဗျား လက်ထဲမှာ သေနတ်ကလေး ထိုးထည့်ခဲ့မယ်။ ကြပ်ကြပ်ကြီး ဆုပ်ထားတဲ့ပုံ လုပ်ခဲ့မယ်။”

လက်အိတ် စွတ်ထားလို့ သေနတ်ပေါ်မှာလည်း လက်ရာမထင်တော့ဘူး။ ဒီဖန်ခွက်မှာလည်း လက်ရာမထင်ဘူး။ ပုလိပ်လာရာရင် ဘာတွေ့မလဲ။ စားပွဲပေါ်မှာ အချစ်ဓာတ်ပုံတွေ့မယ်။ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောမှာ 'အစ်ကိုကြီး ကိုစိန်ကလေးကို မသေခင် နှုတ်ဆက်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံ' လို့ ရေးထားတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားစိတ်ကို ထိခိုက်ပြီး ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ပစ်သတ်တယ်လို့ ယူဆကြမယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား လက်ရေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ ဓာတ်ညွှန်းထဲက ကျုပ်ဖြတ်ယူလာခဲ့တဲ့ စာရွက်ကလည်း သက်သေခံရိတယ်။ ခင်ဗျား လက်ရေးကို အမြဲ မြင်တွေ့နေတဲ့ ရုပ်ရှင်လောကက လူတွေက သက်သေခံမယ်။ ခင်ဗျား သေပြီးတဲ့အနောက် အလောင်းကို ကျုပ် သဘောကျပြင် သံတံခါးကို အတွင်းဘက်က သော့ကလောက် တပ်ပြီး သော့ခတ်။ အပြင်ရောက်တော့ သော့ကလေးကို ခင်ဗျား စားပွဲပေါ်ရောက်အောင် ပစ်တင်ထားခဲ့။ ကိုင်း ... ဘာလို့ သေးလဲ။ ခင်ဗျား လူသတ်မှုအကြောင်း သတင်းစာတွေထဲ ပါလာရင် ဒူးနဲ့၊ လေချွန်ပြီး သတင်းစာဖတ်နိုင်တယ်။ ကိုင်း ... ဘာလို့သေးလဲ”

ထိုအချိန်တွင် မိုးသည် ယခင်ကထက် သည်း၍လာလေရာ လေသံနှင့် ရောနှောလာသော မြည်ဟိန်းသံများ မိုးကြိုးတစ်ချွန်သံများသည် တိုက်တစ်တိုက်လုံးကိုပင် သိမ့်သိမ့်တုန်၍ သွားစေ၏။

“နို့ပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ လူသတ်တဲ့လူများဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ သတိလစ်ပြီး နောက်ဆုံးကျရင် ပေါ်တာပဲ”

“ကိုင်း ... စကားမများနဲ့တော့ဟေ့။ စိန်ကလေး ဘုရားတရားသာ တပေတော့။ မိုးသည်းတုန်း ပစ်ရလိမ့်မယ်”

ဦးစိန်ကလေးသည် လက်ကို လှုပ်ရှားဟန် ပြုလိုက်သည်တစ်ပြိုင်နက် ဦးဘတုတ်သည် ဦးစိန်ကလေး၏ လက်ယာဘက် နားထင်ဆီသို့ ချိန်ရွယ်ကာ ၃ ပေခန့်အကွာမှ ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ကျည်ဆံသည် လက်ယာဘက် နားထင်မှ လက်ဝဲဘက်ချီစောင်းသို့ ဖောက်ထွက်ကာ တစ်ချက်မျှပင် မအော်နိုင်ရှာဘဲ စားပွဲပေါ်သို့ စောင်းလျက်သား လဲကျသွားလေသည်။

လူကို ထိမှန်သော သေနတ်သံသည် ရှည်လျားစွာ မြည်ဟိန်းခြင်း မရှိဘဲ ခပ်အုပ်အုပ် ရှိ၍ တိုတောင်းလှ၏။ မိုးခြိမ်းသံများနှင့်လည်း ရောနှောနေသဖြင့် အစွန်ဆုံး အခန်းမှပင် ကြားဟန် လက္ခဏာမရှိချေ။

ဦးဘတုတ်သည် စားပွဲပေါ်သို့ ခွေလျက်သား လဲကျသွားသော ဦးစိန်ကလေး၏ အလောင်းကို သဘောကျ အနေအထားပြင်ဆင်ပေး၏။ ယင်းတောင့်တစ်တောင့် လျော့၍ နေသော သေနတ်ကလေးကို ဦးစိန်ကလေး၏

လက်ယာဘက် လက်ထဲသို့ ထိုးသွင်းကာ ပူဇွေးလျက်ပင် ရှိသေးသော လက်
ချောင်းများဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ထားစေ၏။ ဝိစကီပုလင်းကို ၎င်းအတိုင်း ရှိနေစေ
၏။ ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ရှိသည့်အနက် မိမိသောက်သော ဖန်ခွက်ကို သိမ်းဆည်းရ
ပေမည်။ သို့မှသာ ဦးစိန်ကလေးသည် ဝိစကီကို တစ်ယောက်တည်း သောက်
နေသည်ဟု ယူဆကြမည်။ သို့နှင့် ဦးဘတုတ်သည် ယင်းဖန်ခွက်ကို ဝီရိ
ကလေးအတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။ အချစ်၏ ဓာတ်ပုံကလေးကို ဦးစိန်
ကလေး သေခါနီးတွင် ရေးထားခဲ့ဟန် ပြုသော စာရွက်ကလေးနှင့်အတူ ထပ်
၍ မင်အိုးခုံကလေးဖြင့် ဖိထား၏။

ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်ပြင်ဆင်နေသော အချိန်များမှာ တိုတောင်းလှ
သော်လည်း ဦးဘတုတ်၏ စိတ်တွင် တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာနေသည်ဟု မှတ်
ထင်မိ၏။

ဤသို့ဖြင့် မိမိ၏ 'ဆင်လုံး' များကို နေသားတကျဖြစ်အောင် စီမံပြီး
လျှင် ခြေရာလက်ရာများ မကျန်အောင် ဖုံးဖိပြီးနောက် သံတံခါးကို ခတ်ရန်
သော့ခလောက်နှင့် သော့ကို ယူကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဓာတ်မီး
ခလုတ်ကို ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် သံတံခါးကို သံတိုင်များကြားမှ လက်လျှိုကာ သော့
ခလောက်ကို အတွင်းဘက်မှ ခတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကြိုးတန်းလန်း
တပ်ထားသော သော့ကလေးကို စာရေးစားပွဲပေါ်သို့ ရောက်အောင် လှမ်း၍
ပစ်လိုက်လေသည်။

ဦးဘတုတ်သည် အခန်းပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဆေးလိပ်သောက်
ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်နှင့် အိတ်ကို စမ်းမိ၏။ ဘိုမ စီးကရက်ဘူးကလေး
ကား မရှိတော့ချေ။ အခန်းထဲတွင် လူသေအနီး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ချေပြီ။

"ဟိုက် ... ငါ့စီးကရက်ဘူးကလေး အထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ" ဟု ယောင်၍
အော်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါမှ 'ဘား' ၌ အရက်သောက်နေစဉ်က ဖောင်တိန်ဖြင့် မိမိ၏
နာမည် အတိုကောက် ဘီ-တီ (B.T) ဆိုသော စာလုံးများကို စီးကရက်ဘူး
ခွဲပေါ်၌ အပျင်းပြေ ရေးခြစ်ထားမိသော အကြောင်းကိုပင် ပြန်၍ သတိရမိ၏။

သို့သော် သံတံခါးကို ပြန်၍ဖွင့်ရန်ကား ခဲယဉ်းလှတော့၏။ သော့
ကလေးမှာ စားပွဲပေါ်တွင် ရောက်နေ၍ ဝါးလုံးစသော ရှည်သော အရာဝတ္ထု
များပင် ရှိစေကာမူ စားပွဲပေါ်၌ ရှိနေသော သော့ကလေးကို အပြင်မှ ယူနိုင်ရန်
ကား မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ဦးဘတုတ်သည် နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ သံတံခါးရှေ့တွင် ရပ်က စဉ်းစား
လျက်ရှိ၏။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုမိ၏။ မည်သည့်အရာမျှ မရှိချေ။

“သိပ်ခွကျတာပဲနော်။ အင်မတန် သတိထားရက်နဲ့ ငါ သတိလစ်သွားတာပဲ” ဟု ရေရွတ်ကာ တောက်ခေါက်မိ၏။

“ပြီးတော့ မသေခင် စိန်ကလေး ပြောသွားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းက လူသတ်ဝဲ့လူများဟာ ဘယ်လောက်ပဲ သတိကောင်းကောင်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ သတိလစ်ပြီး နောက်ဆုံးကျရင် ပေါ်တာပဲလို့ ဆိုတာ ဒီဟာမျိုးများ ဖြစ်နေမလား။ ဟယ် ... ဒီလောက်တော့ ကိစ္စရှိတန်မယ် မထင်ပါဘူး။ ရဲအရာရှိတွေလည်း ဒီစီးကရက်ဘူးခွဲလောက်တော့ အရေးစိုက်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အပေါ်ရန် ရန်ကြည့်သွားမှာပဲ” ဟု အောက်မေ့ကာ မိမိစိတ်ကို မိမိ ပြန်၍ဖြေမိ၏။

ထိုအချိန်၌ မိုးမှာ အတော်စဲသွားပြီဖြစ်၍ ဦးဘတုတ်သည် အောက်ထပ်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလာပြီးလျှင် မောင်ရိပ်တွင် ထားခဲ့သော ကားကို ထုတ်ယူ၍ ကျုံးကြီးလမ်းတစ်လျှောက် အရှေ့ဘက်သို့ မောင်းခဲ့လေ၏။ ဆူးလေဘုရားလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ၁၀ နာရီခွဲမျှ ရှိနေလေပြီ။ ဦးဘတုတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာသို့ သတိရစွာဖြင့် ကားကို လက်ဝဲဘက် ပလက်ဖောင်းဘေးသို့ ထိုး၍ရပ်လိုက်၏။ ဦးဘတုတ် သတိရသော အရာမှာ ဦးစိန်ကလေး၏ အခန်းရှေ့ သံတံခါးနှင့် မျက်စောင်းထိုး ထောင့်တစ်နေရာတွင် မိမိ၏ ထီးမေ့၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဦးဘတုတ်သည် မေ့ကျန်ရစ်သော ထီးကို ပြန်၍မယူဝံ့တော့ချေ။ “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ထီးမှာ ဘာအမှတ်အသားမှ ပါတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကြက်ဆင်ဖဲထီးဆိုတာ တစ်မြို့လုံး ဆောင်းနေတဲ့ ထီးပဲ။ ဘယ်သူက ငါ့ထီးလို့ သက်သေခံဦးမှာလဲ” ဟူ၍သာ စိတ်ထဲက ဖြေရတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းထုတ် သတင်းစာများ၌လည်းကောင်း၊ ဒုတိယ နေ့နံနက် သတင်းစာကြီးများ၌လည်းကောင်း၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဦးစိန်ကလေး သေဆုံးပုံအကြောင်းများကို အကျယ်တဝင့် ရေးသားကြ၏။ ဦးစိန်ကလေး၏ ဓာတ်ပုံပါ ဖော်ပြကြ၏။

သတင်းစာ တစ်စောင်ကမူ ရဲနှင့်စုံထောက်အရာရှိများကိုယ်တိုင် ဦးစိန်ကလေးသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သတ်၍သေခြင်း မဟုတ်ဟု ယူဆသည့်အတိုင်း တရားခံအား ဖမ်းမိရန် အပူတပြင်း လိုက်လံစုံစမ်းလျက်ရှိကြောင်းဖြင့် ဖော်သားထား၏။

၅ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ဦးစိန်ကလေးအား သတ်မှုနှင့် ဒါရိုက်တာ ဦးဘတုတ်မှာ အဖမ်းခံရလေသည်။

စုံထောက်များ ရရှိထားသော အချက်များမှာ ယခု စာရေးသူ စုံထောက်ရသလောက် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

(၁) ဦးစိန်ကလေး၌ အရက်သောက်ဖန်ခွက် နှစ်လုံးရှိ၍ ပီရိုအတွင်း၌ သိမ်းထားသော ဖန်ခွက်ကို စစ်ဆေးရာ ဝီစကီ အကျန်များ တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် လက်ရာများကိုပင် ဖန်ခွက်၌ မတွေ့ရသော်လည်း ဤဖန်ခွက်ဖြင့် အခြားသူတစ်ယောက် အရက်သောက်သွားသည်ဟု ထင်ရသောအချက်။

(၂) သေဆုံးသူ၏ ဒဏ်ရာပတ်လည်တွင် ယမ်းငွေများ မတွေ့ရသဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဦးစိန်ကလေး၏ သေနတ်ဖြင့် ၃-၄ ပေခန့်အကွာမှ ပစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းခြင်း။

(၃) မိုးရေများ စိုနေသော ကြက်ဆင်တံဆိပ်ယောက်ျားဆောင်း ဖဲထီးတစ်လက်ကို အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ၌ တွေ့ရသဖြင့် ထိုည၌က မိုးရွာစဉ် ဦးစိန်ကလေးအခန်းသို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် ထီးမေ့၍ကျန်ရစ်သည်ဟု ယူဆခြင်း။

(၄) 'ကျွန်ုပ်သည် အချစ်အတွက် ဤဘဝတွင် နေထိုင်၍ မဖြစ်တော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို' ဟု ရေးထားသော စာရွက်ကလေးမှာ ဦးစိန်ကလေး၏ လက်ရေးအမှန်ဖြစ်သည်ဆိုသော်လည်း စာရွက်မှာ အလွန်ဟောင်းနွမ်းလျက် နံဘေးပတ်လည်တွင် ကတ်ကြေးဖြင့် တိရိစ္ဆာ ဖြတ်ထားသည်ကို တွေ့ရခြင်း။

(သေသူသည် စားပွဲပေါ်၌ အလွယ်တကူ ရနိုင်သော စာရေးစက္ကူထပ်နှင့် အလွတ်စာရွက်များကို မသုံးဘဲ စာရွက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုမှ ဖြတ်ထားဟန် တူသော စာရွက်ကလေးကို ဓာတ်ပုံနှင့်အတူ လူမြင်အောင် ချထားခြင်းလည်း ယုတ္တိမရှိကြောင်း)

(၅) စားပွဲပေါ်တွင် ဗီစတာဗွစ်ရှင်းခေါ် ဘိုမတံဆိပ် စီးကရက်ဘူးခွဲတစ်ခုကို တွေ့ရသည့်ပြင် ဘူးခွဲ၏ တစ်ဘက်၌လည်း B.T (ဘီတီ)ဟူသော စာလုံးများကို ဖောင်တိန်ဖြင့် အပျင်းပြေရေးခြစ်သည့် သဘော ရေးခြစ်ထားသည်ကို တွေ့ရခြင်း။

(သေသူ ဦးစိန်ကလေးမှာ ဆေးပြင်းလပ်သာ သောက်၍ စီးကရက်မသောက်တတ်သောကြောင့် ယင်းအရက်သောက်သူပင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော စီးကရက်ဘူးခွဲဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆခြင်း)

(တရားခံ၏ နာမည်အတိုကောက်နှင့် ဆီလျော်နေခြင်း)

(၆) အခင်းဖြစ်ပွားသော နေ့ ၆ နာရီပွဲအပြီး မိုးကလေး တဖွဲဖွဲ ကျနေစဉ် ဦးဘတုတ်သည် သေသူ ဦးစိန်ကလေးနှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း မြောက်ဘက် ပလက်ဖောင်းရှိ မော်တော်ကားများ ရပ်ထားသော နေရာသို့ အတူသွားရောက်သည်ကို ရွှေဂုန်ရုံမှ ပထမတန်း အပေါက်စောင့်သူက မြင်လိုက်ရသည်ဆိုခြင်း။

အထက်ပါ အရေးကြီးသော အချက်အလက်များကို ရဲနှင့်စုံထောက်
ဘက်မှ ရရှိထားပြီးဖြစ်ကြောင်းနှင့် စာရေးသူကိုယ်တိုင် စုံစမ်းသိရှိထား၏။

ယခုဝတ္ထုကို ရေးနေစဉ်က ဦးဘတုတ်၏အမှုမှာ မပြီးပြတ်သေးချေ။
အကယ်၍ 'စကရစ်' ရေးသူ မောင်သောင်းအား စုံထောက်ဘက်မှ ခြေရာခံမိ
လျှင် မောင်သောင်းကသာ ထိုအခင်းဖြစ်ဖွားသော ညဉ့်က အရက်ဆိုင်ထဲတွင်
ဘိုမစီးကရက်ဘူးပေါ်၌ ဤစာလုံးနှစ်လုံးကို ဦးဘတုတ် ရေးခြစ်နေကြောင်း
မြင်ရပါသည်ဟု ထွက်ဆိုက ဦးဘတုတ်မှာ ကိစ္စချောပေတော့မည်။

မျက်မြင်သက်သေပင် မရှိစေကာမူ သွယ်ဝိုက်လျက်ရှိသော သက်သေ
ခံများ အချိတ်အဆက်ကောင်းက လုံတစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ကြီး
စင်သို့ ပို့နိုင်လေသည်။

ဦးစိန်ကလေး ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း "ကျုပ်က ကျည်ဆံနဲ့ သေရရင်
ခင်ဗျားလည်း ကြီးကွင်းနဲ့ သေရမယ်" ဟူသော စကားပင် မှန်လေမည်လော
မသိရသေးချေ။ စောင့်၍ကြည့်ရန်သာ ရှိတော့၏။

အမှုမှာ မပြီးပြတ်သေးသဖြင့် ဝတ္ထုကို ဤနေရာ၌ပင် အဆုံးသတ်ရပါ
တော့မည်။

***

သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်း (၁၉၅၈ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ၊ အမှတ် ၁၅၄)